

วารสารรัสเซียศึกษา
ปีที่ 5 ฉบับที่ 2 (2557)

Journal of Russian Studies
Volume 5 Number 2 (2014)

วัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้อาชารย์ นักวิชาการ นิสิตนักศึกษา และผู้สนใจได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็น และเผยแพร่ผลงานทางวิชาการและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประเทศสหพันธรัฐรัสเซีย ในสาขาวิชาด้านสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ซึ่งครอบคลุมทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ ลัทธิ วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

สำนักงาน

ศูนย์รัสเซียศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
โทรศัพท์ 0-2218-3943 โทรสาร 0-2218-3944
Website: www.crs.chula.ac.th
e-mail: crs@chula.ac.th

คณะกรรมการที่ปรึกษา

ศาสตราจารย์ นายแพทย์กิริมย์ กมลรัตนกุล
รองศาสตราจารย์ ดร.ม.ร.ว.กัลยา ติงศักดิ์
รองศาสตราจารย์ ดร.อนงค์นาฎ เก่งวิทย์

บรรณาธิการ

อาจารย์ ดร.รอมย์ กิริมณฑุรี

กองบรรณาธิการ
อาจารย์ ดร.รอมย์ กิริมณฑุรี
รองศาสตราจารย์ ดร.พลี ยุวชิต
นางสาวสิริภูษา อริยะวงศ์

ผู้จัดการ

นางสาวสิริภูษา อริยะวงศ์

OFFICE: Center for Russian Studies

3rd floor, Vidyabhathna Building,
Chulalongkorn University, Payathai,
Pathumwan, Bangkok, 10330
Tel. 0-2218-3943 Fax. 0-2218-3944

EDITORIAL ADVISORS

Pirom Kamolratanakul
M.R. Kalaya Tingsabhad
Anongnat Thakoengwit

EDITOR

Rom Phiramontri

EDITOR BOARD

Rom Phiramontri
Pachee Yuvajita
Siriththa Ariyawong

MANAGER

Siriththa Ariyawong

ปกหน้า: ประราษฎร์ วลาดีมิร์ บูตินก์ล่าวสุนทรพจน์ต่อทหารผ่านศึกและทหารเรือรัสเซียในฐานทัพเรือภาคทะเลเดามีองซีวัลโดยบล็อกเนื่องในโอกาสครบรอบ 70 ปีที่กองทัพสหภาพโซเวียตได้ปลดปล่อยครุเมียจากการยึดครองของกองทัพнациเยรมัน และเนื่องในวาระครบรอบ 69 ปีวันแห่งชัยชนะของกองทัพสหภาพโซเวียตในสงครามโลกครั้งที่ 2 วันที่ 9 พฤษภาคม ค.ศ. 2014

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2557 จำนวน 350 เล่ม

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย [5712-096/350]

ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

โทร. 0-2218-3556 โทรสาร 0-2215-3612

<http://www.cuprint.chula.ac.th>

รักษ์โลก ร่วมลดโลกร้อน
โดยหักส่วนต้นทุกการพิมพ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

สารบัญ

หน้า

● บทบาทของรัสเซียในโลกเมือง	1
รุ่มย์ ภิรมนตรี	
● การประเมินผลการศึกษาในแบบรัสเซีย “อิงเก้นท์ หรือ อิงค์รู”	75
สาธิดา เดชาทองพงษ์	
● 100 Years of the First World War	89
Andrey Sedov	

บทบรรณาธิการ

วารสารรัลเชียคิกษาปีที่ 5 ฉบับที่ 2 ได้รวมบทความที่มีความแตกต่างกันด้านเนื้อหา 3 บทความ บทความ บทความแรร์ของบทบาทของรัลเชียในคราเมีย เป็นบทความที่บรรณาธิการได้เขียนขึ้นเพื่อให้ทันต่อสถานการณ์ ที่กำลังเป็นที่สนใจของประชาชนโลก เกี่ยวกับการพนากฯ คราเมียเข้าเป็นส่วนหนึ่งของรัลเชียซึ่งการดำเนินการดังกล่าวมีผลลัพธ์เนื่องเป็นประเดิมปัญหาและความขัดแย้งระหว่างสหพันธ์รัลเชียกับยูเครน โดยฝ่ายยูเครนมีชาติตะวันตกและสหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุน โดยได้ตอบโต้การกระทำของรัลเชียด้วยมาตรการลงโทษอย่างต่อเนื่อง และรัลเชียก็ได้ตอบโต้ด้วยทันควันด้วยมาตรการที่คล้ายกัน การที่รัลเชียยังมีความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและมิตรประเทศในกลุ่มบราซิล (BRIC) ที่ศักยภาพทางเศรษฐกิจสูงอย่างจีน อินเดียและบราซิล ทำให้รัลเชียมีความเป็นต่อฝ่ายตะวันตกอยู่เสมอ สมควร จากสถานการณ์ดังกล่าวดูเหมือนว่าเป็นการเริ่มส่งความเย็นครั้งใหม่ บทความที่สองเป็นบทความของคลินลูกใหม่ด้านรัลเชียคิกษา สาขาวิชา เดชทองพงษ์ มหาบัณฑิตคนแรกของสถาบันวิชาชีรัลเชียคิกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันได้ทุนรัลเชียคิกษาในระดับปริญญาเอก อยู่ที่มหาวิทยาลัยมิตรภาพระหว่างประเทศ กรุงมอสโก ระหว่างที่คิกษาในระดับปริญญาเอกอยู่นั้นได้มีประสบการณ์ใหม่ด้านการวัดผลในระบบอุดมคึกชารัลเชีย จึงเก็บรวบรวมมานำเสนอให้ผู้ที่สนใจได้ศึกษา ส่วนบทความสุดท้ายของฉบับนี้เป็นบทความภาษาอังกฤษเขียนขึ้นในวาระครบรอบ 100 ปีของสังคมโลกครั้งที่ 1 โดย ดร.อันเดรย์ เชียดฟ อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต สถาบันวิชาชีรัลเชียคิกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้กล่าวถึงสังคมโลกครั้งที่ 1 ที่ได้เริ่มขึ้นในวันที่ 28 กรกฎาคม ค.ศ. 1914 และสิ้นสุดนานกว่า 4 ปี โดยได้สิ้นสุดลงในวันที่ 11 พฤษภาคม ค.ศ. 1918 ความน่าสนใจของบทความนี้อยู่ที่การนำเสนอประวัติศาสตร์ของโลกในมุมของรัลเชีย ที่สังคมไม่ได้สิ้นสุดในปี ค.ศ. 1918 เมื่อประเทศผู้เข้าร่วมสังคมอื่นๆ ด้วยเกิดการปฏิวัติขึ้นในประเทศทำให้เกิดสังคมกลางเมืองต่อเนื่องไปอีก 2 ปี

และจบลงด้วยการลีนสูตรระบบสมบูรณ์ภูมิทิราชย์และราชบันลังก์ของ
จักรพรรดินิโคลัสที่ 2 ซึ่งถูกแทนที่ด้วยระบบอังคมนิยมภายใต้การนำของพระรค^บ
บลเชิงที่มีวลาดีมิร เลียนเป็นผู้นำพระรคและผู้นำประเทศที่ใช้ระบบการ
ปกครองใหม่ ซึ่งเป็นระบบการปกครองในอุดมคติที่ถูกนำมาปฏิบัติเป็นครั้งแรก
ทำให้เรื่องราวและความทรงจำเกี่ยวกับสังคมโอลิครัชที่ 1 สำหรับรัสเซียแล้ว
ได้ถูกลดบทบาทลงอย่างชัดเจน

ท้ายที่สุดบรรณาธิการโครงขอให้ท่านผู้ที่ศึกษาค้นคว้าด้านรัสเซียได้กรุณา
ส่งบทความมาตีพิมพ์ในวารสารรัสเซียศึกษาฉบับต่อๆ ไปด้วย เพื่อเป็นการเผยแพร่
ความรู้เกี่ยวกับรัสเซียด้านต่างๆ ต่อสังคม ด้วยในปัจจุบันประเทศไทยและสังคมไทย
ยังขาดองค์ความรู้ด้านรัสเซียอยู่มาก จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ที่มีองค์ความรู้เหล่านี้อยู่
จะต้องร่วมมือกับปฎิบัติพันธกิจนี้ต่อไป บรรณาธิการขอขอบพระคุณ
คณะผู้บริหารจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ได้เห็นปัญหาด้านองค์ความรู้เกี่ยวกับรัส^บ
เซียของประเทศไทย จึงได้สนับสนุนให้มีการจัดตั้งศูนย์รัสเซียศึกษาขึ้นมา อีกทั้งได้
จัดการศึกษาในระดับปริญญาตรีและปริญญาโทด้านภาษาอังกฤษและรัสเซียศึกษา^บ
เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาของประเทศไทยในเรื่องนี้

อาจารย์ ดร.รอมย์ ภิรมนตรี
บรรณาธิการ

บทบาทของรัสเซียในไซปรัส The Role of Russia in Crimea

ร่มย์ กิริบันตรี
Rom Phiramontri

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับสารานุรักษ์ไซปรัส ได้แก่ ดินแดนที่มีภูมิประเทศสวยงาม ภูมิอากาศอบอุ่น เป็นควบสมุทรที่ยื่นเข้าไปในทะเลเดียวที่มีลักษณะภูมิรัฐศาสตร์ที่เหมาะสมที่จะใช้เป็นท่าเรือในการติดต่อค้าขายกับประเทศที่ตั้งอยู่รายรอบทะเลเดียว ตอนต้นของบทความได้ขอนอดีตความเป็นมาของไซปรัสตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 15 เมื่อไครเมียอยู่ภายใต้อำนาจกรอตโตมัน และจักรวรรดิรัสเซียจะทำส่วนแบ่งเชิงทางการเมืองได้และพัฒนาจนมีความเจริญรุ่งเรืองเป็นเมืองพักตากอากาศของราชวงศ์โรมานอฟและเหล่ามหาเศรษฐีรัสเซีย และเมื่อเกิดการปฏิวัติได้มีการต่อสู้แบ่งเชิงความสมุทรไครเมียระหว่างกองทัพแดงของฝ่ายปฏิวัติกับกองทัพรัสเซียขาว ที่พยายามจะใช้ไครเมียเป็นฐานในการทำส่วนกลางเมืองยีดราลสเซียคืนจากกองทัพแดงแต่ก็ต้องพ่ายแพ้ ในช่วงส่วนกลางโลกครั้งที่ 2 ไครเมียได้ถูกกองทัพนาซีเยอรมันยึดครองได้จนกระทั่งช่วงปลายส่วนกลางของทัพแดงของสหภาพโซเวียตจึงยึดคืนมาได้ และพระราชวังลิวาร์เดียนในยัลطاได้ถูกใช้เป็นสถานที่ประชุมผู้นำฝ่ายสัมพันธมิตร จนยัลตาและไครเมียมีเชือเสียงโด่งดังรู้จักกันไปทั่วโลก เนื้อหาหลักของบทความในช่วงกลางกล่าวถึงไครเมีย ที่ถูกผู้นำประเทศสหภาพโซเวียตถอนย้ายให้ไปเป็นหน่วยการปกครองที่ขึ้นต่อไซปรัส จนกระทั่งเกิดวิกฤตการณ์ทางการเมืองในไซปรัสในปลายปี ค.ศ. 2013 ทำให้ไครเมียได้โอกาสที่จะ

ประกาศตนเป็นอิสรภาพและกลับไปอยู่ภัยใต้รัลเซียอิกครั้งหนึ่งในวันที่ 18 มีนาคม ค.ศ. 2014 แต่ยุเครนได้กล่าวหารัสเซียว่าขัดครองดินแดนของตน ส่งผลเกิดความขัดแย้งระหว่างสหพันธ์รัฐรัสเซียกับยุเครน โดยฝ่ายยุเครนมี ชาติตะวันตกและสหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุน ในตอนท้ายของบทความได้ กล่าวถึงการลงโทษรัสเซียในการณ์ดังกล่าวของสหภาพยูโรป สหรัฐอเมริกา และพันธมิตร อีกทั้งการต่อตัวของรัลเซียในการณ์นี้

คำสำคัญ: ไครเมีย, รัลเซียในไครเมีย, รัลเซียกับไครเมีย, บทบาทของรัลเซีย ในไครเมีย

AN ABSTRACT

This article presents information about the Republic of Crimea, which is a land with a beautiful landscape and a warm climate. Being a peninsular jutting into the Black Sea makes it ideal in terms of geo-political features to serve as a harbour for vessels trading with countries located on the Black Sea coast. The beginning of this article deals with the history of Crimea from the 15th Century when it was under the domination of the Ottoman Empire and then, later, controlled by the Russian Empire. It developed and prospered under Russian rule, serving as a resort town for the Romanovs and Russian millionaires. During the Russian Revolution, there were skirmishes between the revolutionary Red Army and the White Russian Army in the attempt to gain control of Crimea. The White Russian Army intended to use this peninsular as its base for the war to rescue Russia from the domination of the Red Army but it failed. During the Second World War, Crimea came under the control of the Nazis for some time until, near the end of the War, the Red Army of the Soviet Union managed to win it back. Livadia Palace in Yalta was used as the venue for a meeting of the leaders of the Allies, making the names Yalta and Crimea famous worldwide. The main issue of the middle part of the article deals with Crimea's transfer by the Leaders of the Soviet Union to an administrative unit under the control of Ukraine. It remained in that status until the political crisis in Ukraine in 2013, when Crimea seized the opportunity to declare its independence from the Ukraine on March 18th, 2014, and, once

again, to become affiliated to Russia. However, Ukraine has accused Russia of intervening in its territory, resulting in a conflict between the Russian Federation and the Ukraine with Ukraine being supported by Western countries and the U.S.A. The end of the article deals with the punishing measures that the European Union, the U.S.A. and their allies taken against Russia and Russia's retaliation.

Key word: Crimea, Russia in Crimea, Russia and Crimea, the role of Russia in Crimea

บทบาทของรัฐเชียในไครเมีย

รมย์ ภิรัมณตรี*

สาธารณรัฐไครเมียเป็นหน่วยการปกครองใหม่ล่าสุดของสหพันธรัฐรัสเซียตามรัฐธรรมนูญของสหพันธ์รัสเซีย ตั้งแต่วันที่ 18 มีนาคม พ.ศ. 2514 ซึ่งผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสหพันธ์รัสเซียตามข้อตกลงที่วลาดีมีร์ บูติน ประธานาธิบดีรัสเซียได้ลงนามร่วมกับประธานรัฐสภาสาธารณรัฐไครเมีย วลาดีมีร์ คันดัตันทินัฟ (Владимир Андреевич Константинов - 1956, Молдавская CCP) นายกรัฐมนตรีสาธารณรัฐไครเมีย ซีร์เกย์ อัคชีโอนัฟ (Сергей Валерьевич Аксёнов - 1972, Молдавская CCP) ประธานสภาประธานาธิบดีปูตินได้ออกกฎหมายการรับสาธารณรัฐไครเมียเป็นหน่วยการปกครองหนึ่งของสหพันธ์รัสเซียในวันที่ 21 มีนาคม ค.ศ. 2014¹ โดยมีสถานะเป็นภูมิภาคที่ 9 ของสหพันธ์รัสเซีย และได้แต่งตั้งนายอลาเรียค บีลาเวียนชิฟ (Белавенцев Олег Евгеньевич - 1949, Москва) เป็นผู้แทนประธานาธิบดีผู้มีอำนาจเต็มประจำภูมิภาค²

*อาจารย์ ดร.ประจำภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการศูนย์รัสเซียศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และผู้อำนวยการหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชานานาชาติ) รัสเซียศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹Указ Президента РФ от 21 марта 2014 года № 168

²http://rian.com.ua/CIS_news/20140321/341557668.html

ก่อนการยึดครองของจักรวรดิรัสเซีย

ชาวไทร์รุจัคโครเมีย (Crimea) โดยผ่านภาษาอังกฤษเรียกชื่อคาบสมุทรทางตอนเหนือของทะเลดำว่า คาบสมุทรโครเมีย (Crimean Peninsula) แต่ในภาษารัสเซียเรียกโครเมียว่า “ครีม” (крым) ซึ่งนักภาษาศาสตร์คาดว่าชื่อดังกล่าวมาจากการเดอร์ก (тюркский язык) ซึ่งแปลว่ากำแพง หรือแนวคันกันขนาดใหญ่ที่เป็นแนวกันระหว่างโลกอารยธรรมกรีกและโรมันโบราณกับอนารยชนที่ผลัดกันมาอย่างซิงและครอบครองคาบสมุทรทางตอนเหนือของทะเลดำแห่งนี้จากเจ้าอาณาจักรทั้งชนเผ่าไซเมอเรียน (Cimmerians) สไคธียัน (Scythians) ชาرمาราเซียน (Sarmatian) กอธ (Goths) อาลัน (Alans) บูล加ร์ (Bulgars) อัณ (Huns) คา查ร์ (Khazars) กิปชัค (Kipchaks) และมองโกล-ตาตาร์แห่งโกลเดน ออร์ด (Golden Horde)

ระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 15-18 คาบสมุทรโครเมียตกอยู่ภายใต้การครอบครองของข่านแห่งโครเมีย (Crimean Khanate) ซึ่งก่อตัวภายใต้อำนาจกรอตโตมัน (Ottoman Empire) แห่งตุรกีอีกทอดหนึ่ง ก่อนที่จักรวรดิรัสเซียจะทำสงครามแย่งชิงมาได้ (ค.ศ. 1768-1774) และในปี ค.ศ. 1783 จักรพรรดินีแคทรินมหาราชินีทรงมีพระบรมราชโองการให้ดึงชื่อภูมิภาคที่ตนยึดมาได้ตามชื่อที่เคยเรียกว่า มนต์ลอดฟริดา (Таврическая область) อีกทั้งทรงมีพระบรมราชโองการให้สร้างเมืองซีวัลโลปัล (Севастополь) ให้เป็นเมืองท่าเรือทั้งท่าเรือพานิชย์และฐานทัพเรือ เป็นเมืองศูนย์กลางทางการค้าและอุตสาหกรรมและในปีต่อมาได้สร้างเมืองซิมฟีร็อปอล (Симферополь) ให้เป็นเมืองศูนย์กลางการบริหารของภูมิภาคและมีความเจริญรุ่งเรืองที่สุดในภูมิภาค

จากความพยายามของมหาอำนาจในยุโรปทั้งจักรวรดิอังกฤษ จักรวรดิฝรั่งเศส และจักรวรดิรัสเซียในการเข้าไปมีอิทธิพลเหนืออัตตินแดนภายใต้การครอบครองของจักรวรดิอตโตมันที่เลื่อมอำนาจลงอีกทั้งความขัดแย้งระหว่างมหาอำนาจเอง เช่น จักรวรดิรัสเซียกับจักรวรดิฝรั่งเศสในการดูแลโบลส์ พระคริสต์ล้มภพ (Church of the Nativity) ที่เมืองเบธเล恒 (Bethlehem) รัสเซียเข้ามีดครองมอลโดวา (Moldova) และวาลาเกีย (Wallachia) ซึ่งเป็นอัตตินแดนภายใต้

การครอบครองของอตโตมันทำให้จักรวรรดิอตโตมันร่วมกับพันธมิตรซึ่งประกอบด้วยกองทัพเรือจักรวรรดิฝรั่งเศส จักรวรรดิอังกฤษ และราชอาณาจักรชาวด์เนีย (Sardinia) ได้ใช้กองทหารกว่า 5 แสนนายโจมตีมาบลูทร์โคเมียของอาณาจักรรัสเซียซึ่งมีกำลังทหารตั้งรับอยู่กว่า 7 แสนนาย ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1854 สงครามดำเนินไปจนถึงเดือนกันยายน ค.ศ. 1855 เมืองชิวล์โตปัลลูฟ ฝ่ายพันธมิตรยึดได้เป็นส่วนใหญ่ เว้นแต่ฐานทัพเรือ ทั้งสองฝ่ายสูญเสียทหารรวมกันแล้วกว่า 3 แสนนาย อีกทั้งอสเตรียและปรัสเซียท้าที่ที่จะร่วมกับฝ่ายพันธมิตรทำสงครามกับรัสเซียทำให้รัสเซียต้องทำการบัญญาส่งบศึกและคืนดินแดนบางส่วนที่ยึดมาได้เพื่อแลกกับชิวล์โตปัลล

แผนที่คาบสมุทรโครเมีย ที่มา: www.turlocman.ru

คาบสมุทรโครเมียเป็นดินแดนที่มีภูมิประเทศสวยงาม ทางตอนใต้เป็นเทือกเขาและชายฝั่งทะเล ทางตอนเหนือเป็นทุ่งหญ้าสเต็ปและทะเลโดยรอบ มีอากาศดี อากาศโดยทั่วไปจะแห้งถึงแม้จะรายรอบด้วยทะเล หน้าร้อนในเขตทุ่งหญ้าทางตอนเหนือ อุณหภูมิอยู่ระหว่าง 35 ถึง 37 องศาเซลเซียล หน้าหนาวอุณหภูมิอยู่ระหว่าง -1 ถึง -3 องศาเซลเซียล ส่วนชายฝั่งทะเลทางตอนใต้หน้าร้อนอุณหภูมิจะอยู่ระหว่าง 23 ถึง 25 องศาเซลเซียล หน้าหนาวอุณหภูมิ

ประมาณ 2 ถึง 4 องศาเซลเซียล อุณหภูมิน้ำในทะเลดำเนิช่วงฤดูร้อนประมาณ 25 องศาเซลเซียล ส่วนอุณหภูมิน้ำในฤดูร้อนของทะเลอาซอฟซึ่งตั้งอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของคาบสมุทรสูงกว่าน้ำในทะเลดำเนิด้วยอิทธิพลของอุณหภูมิของทุ่งหญ้าสเต็ป โดยอุณหภูมิอาจสูงถึง 28 องศาเซลเซียล

สถานที่พักตากอากาศในสมุทรเครเมย์ ที่มา: www.proskurort.com.ru

ในคราเมย์เป็นที่ตั้งของอุทยานแห่งชาติ 6 แห่ง มีพื้นที่รวม 63,900 เฮกตาร์ โดยภายในอุทยานได้จัดเป็นหน่วยที่ร่วบรวมและอนุรักษ์พันธุ์พืช 158 หน่วย ซึ่งเป็นแหล่งศึกษาทางพฤษศาสตร์ที่สำคัญ นอกจากนั้นในคราเมย์ยังมีเมืองแร่ เหล็ก เมืองเกลือ เมืองหินที่ใช้ในการก่อสร้าง น้ำแร่และโคลนที่ใช้ในทำการเกษตร

พระราชวังลิวาราเดีย (Ливадийский дворец) เมืองยัลตา เป็นพระราชวังทางภาคใต้สำหรับพระราชวงศ์โรمانอฟ และเพื่อการพักผ่อนพื้นฟูพระพลานามัยของสมเด็จพระจักรพรรดินี สร้างเสร็จในปี ค.ศ. 1866 ในช่วงปลายสัมรัตภูมิโลกครั้งที่ 2 ระหว่างวันที่ 4-11 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1945 พระราชวังลิวาราเดียได้ถูกใช้เป็นสถานที่ประชุมผู้นำฝ่ายสัมพันธมิตรเรียกว่าการประชุมยัลตาหรือเครเมีย (Ялтинская или Крымская конференция) โดยได้ตั้งรับผู้นำที่สำคัญเช่น约瑟夫·斯大林 (Иосиф Виссарионович Сталин หรือ დეკუგაშვილი) ผู้นำสหภาพโซเวียตเจ้าภาพเจ้าของการประชุม วินสตัน เชอร์เชลล์ (Winston Leonard Spencer-Churchill) นายกรัฐมนตรีอังกฤษและแฟรงกลิน เดลano โรสเวลต์ (Franklin Delano Roosevelt) ประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา

พระราชวังลิวาราเดีย (Ливадийский дворец)

จากความงดงามของภูมิประเทศและภูมิอากาศที่เหมาะสมสำหรับการพักผ่อนของชาวสุภาพดี ทำให้ในปี ค.ศ. 1860 จักรพรรดิอเล็กซานเดอร์ที่ 2 ได้ทรงรับลิ่งให้กราหมาทวีกิจการสมเด็จพระจักรพรรดิซึ่งที่ดิน 40 เอกตรในหมู่บ้านลิวาราเดีย (Ливадия) ริมฝั่งทะเลดอยู่ห่างจากยัลตา (Ялта) 3 กิโลเมตร จากท้ายทิศเศรษฐีชาวโปแลนด์ เพื่อสร้างเป็นพระราชวังทางภาคใต้สำหรับพระราชวงศ์ และเพื่อการพักผ่อนพื้นฟูพระพลานามัยของสมเด็จพระจักรพรรดินี จากการระดมซ่างฝึกหัดที่ดีที่สุดในประเทศมาทำการก่อสร้าง ทำให้พระราชวังได้สร้างเสร็จในปี ค.ศ. 1866 และทรงพระราชทานนามว่าพระราชวังลิวาราเดีย (Ливадийский дворец) ซึ่งได้กลายเป็นศูนย์กลางและลักษณ์ของ

พระราชอำนาจทางตอนใต้ของจักรวรรดิรัสเซีย ในเขตพระราชฐานมีอาคาร
บริวารเพื่อการใช้สอยต่างๆ ถึง 70 อาคาร ได้มีการสร้างระบบน้ำประปาและต่อ³
ระบบโทรศัพท์ สร้างโบสถ์ โรงพยาบาลและโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นอื่นๆ ในปี
ค.ศ. 1874 ได้มีการสร้างทางรถไฟเชื่อมเมืองซิมฟีโรปัลกับทางรถไฟไปมอลโก³
ทำให้เมืองตามชายฝั่งคาบสมุทรไครเมียกลายเป็นเมืองทางการค้าของเครือชุมชน³
และชนชั้นสูงของจักรวรรดิรัสเซีย อันนำมาซึ่งความเจริญทั้งทางด้านเศรษฐกิจ³
และสังคมเป็นอย่างมาก ในช่วงปลายคริสต์วรรษที่ 19 ไครเมียมีประชากรกว่า³
500,000 คน

ในช่วงฤดูหนาวสมเด็จพระจักรพรรดิและพระราชวงศ์ทรงโปรดมาพักที่
พระราชวังลิวาเดียเป็นอันมาก ในปี ค.ศ. 1894 จักรพรรดิอเล็กซานเดอร์ที่ 3
ก็ทรงมาลิ้นพระชนม์ที่พระราชวังแห่งนี้ ในรัชสมัยจักรพรรดินิคาลัยที่ 2 ก็ยังทรง
โปรดที่จะแปรพระราชฐานมาประทับที่พระราชวังลิวาเดีย ทรงรับสั่งให้มีการ
สร้างพระตำหนักขาว (Белый дворец) ขึ้นมาใหม่แทนพระตำหนักหลังเดิมที่
รับสั่งให้รื้อออกโดยใช้พระราชทรัพย์ถึง 4 ล้านรูเบิลทองคำ³

³ Игорь Зимин. Царские деньги. Доходы и расходы Дома Романовых.—

M.: Центрполиграф, 2011.—688 с.—ISBN 978-5-227-02713-9 (1 รูเบิลทองคำราคาประเมิน
ในปี ค.ศ. 1897 อยู่ระหว่าง 150-200 ดอลลาร์สหรัฐอเมริกา)

พระบรมดยยาลักษณ์สุดท้ายของสมเด็จพระจักรพรรดิอเล็กซานเดอร์ที่ 3 ที่ทรงด้วยร่วมกับ
สมเด็จพระจักรพรรดินี พระราชโอรสและพระราชธิดาทุกพระองค์ ที่พระราชวงศ์ลิวารเดีย
ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1894 จากชัยไปข้า มหาภูราษฎรานิคลัล เจ้าฟ้าชายกีโอลเกีย
สมเด็จพระจักรพรรดีมาเรีย ฟิโโยดอร์ฟนา เจ้าฟ้าหญิงโอลกา เจ้าฟ้าชายมีคยาอีล เจ้าฟ้าหญิง
เคเซียนเยน และสมเด็จพระจักรพรรดิอเล็กซานเดอร์ที่ 3 (слева направо: цесаревич Николай,
великий князь Георгий, императрица Мария Фёдоровна, великая княгиня Ольга,
великий князь Михаил, великая княжна Ксения и император Александр III.)

ในสมัยสหภาพโซเวียตตั้งแต่ปี ค.ศ. 1925 พระราชวงศ์ลิวารเดียได้ถูกใช้
เป็นบ้านพักพื้นของชาวนา และในปี ค.ศ. 1931 ได้ถูกแปลงเป็นสถานพักพื้น
เพื่อการรักษาโรคที่เกิดจากการแพ้อากาศหนาว ในช่วงปลายสงครามโลกครั้งที่ 2
ระหว่างวันที่ 4-11 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1945 พระราชวงศ์ลิวารเดียได้ถูกใช้เป็นสถานที่
ประชุมผู้นำฝ่ายสัมพันธมิตรเรียกว่าการประชุมยัลตาหรือไครเมีย (Ялтинская
หรือ Крымская Крымская) โดยได้ต้อนรับผู้นำที่สำคัญคือ约瑟夫·斯大林
(Иосиф Виссарионович Сталин หรือ დžუგაშვილი, груз. 1878 -
1953) ผู้นำสหภาพโซเวียตเจ้าภาพจัดการประชุม วินสตัน เชอร์ชิลล์ (Winston

Leonard Spencer-Churchill) นายกรัฐมนตรีอังกฤษและแฟรงกลินเดลano โรสเวลต์ (Franklin Delano Roosevelt) ประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกาโดย คณะของประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาได้พำนักในพระราชวังนี้ในช่วง 8 วันของ การประชุม ตามรายงานการประชุมระหว่างโรสเวลต์-สตาลิน เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ ประธานาธิบดีโรสเวลต์ กล่าวว่า “ขอบเขตการทàมaly ลังของทหาร เยอรมันในครั้นนี้สร้างความตระหนกให้แก่เขาเป็นอันมาก เพราะฉะนั้นเขาจึง กระหายเลือดต่อชาวยุโรปนักยิ่งกว่าปีก่อนและเขาว่าจะคอมพลัตอลัลจะ เสนอแผนการประหารชีวิตนายทหารจำนวนห้าหมื่นคนของกองทัพบกเยอรมันอีก ครั้ง”⁴ ซึ่งการกล่าวถึงการประหารชีวิตนายทหารเยอรมันดังกล่าวนั้น โยซิฟ สตาลิน ผู้นำโซเวียตได้เสนอต่อประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกาให้ประหารชีวิตนายทหาร ชาวยุโรปนาราๆ ห้าหมื่นล้านคนในปลายปี ค.ศ. 1943 ระหว่างงานเลี้ยง โสมรัต្រภาคีในการประชุมเตหราน (Тегеранская конференция) โดย ประธานาธิบดีสหรัฐได้กล่าวติดตลกว่า “แค่ลี่มีนเกักษ์พอ”⁵ ส่วนวินสตัน เชอร์ชิล ได้ตียนแนวคิด “ประหารชีวิตเหล่าทหารที่ล้อมเพื่อประทุของตนให้ตายเสีย อย่างเลือดเย็น” นี้ แต่เขายืนยันว่า ผู้กระทำความผิดอาญาสังคมต้องชดใช้ ความผิดของตนและตามปฏิญญาไม่ลอกที่เขียนขึ้นเองโดยนายทหารเหล่านั้น จักต้องถูกพิจารณาโทษ ณ สถานที่ที่ได้กระทำความผิด เชอร์ชิลล์ได้เป็นผู้ต่อต้าน การประหารเพื่อวัตถุประสงค์ทางการเมืองอย่างแข็งขัน⁶

⁴United States Department of State Foreign relations of the United States. Conferences at Malta and Yalta, 1945. p.571

⁵Tehran Conference: Tripartite Dinner Meeting November 29, 1943 Soviet Embassy, 8:30 PM

⁶John Crossland Churchill: execute Hitler without trial in The Sunday Times, 1 January, 2006

เมื่อสิ่งความโลกครั้งที่ 2 ได้ลื้นสุดลง พระราชนิวัติเดียวได้ถูกแปลงให้เป็นบ้านพักตากอากาศของผู้นำประเทศโดยสถาalinได้มามาพักที่พระราชวังแห่งนี้ 2 ครั้ง หลังการถึงแก่กรรมของโยซีฟ สถาalin ในปี ค.ศ. 1953 พระราชนิวัติได้ถูกใช้เป็นสถานพักฟื้นอีกครั้งจนถึงปี ค.ศ. 1974 ท้องพระโรงของพระราชวังส่วนที่ไม่มีการจัดประชุมของการประชุมยัลตาได้ถูกบูรณะและเปิดเป็นอนุสรณ์สถานให้ประชาชนได้เข้าชม⁷

หลังประเทศโซเวียตล้มลุյด์คาบสมุทรโคโรเมียได้ตกลงเป็นของประเทศญี่ปุ่น ในปี ค.ศ. 1993 พระราชนิวัติเดียวได้รับการจัดตั้งเป็นพิพิธภัณฑ์โดยท้องพระโรงที่ใช้เป็นสถานที่จัดประชุมยัลตาได้จัดแสดงนิทรรศการ “การประชุมยัลตา ค.ศ. 1945” ส่วนบนชั้นที่ 2 ของพระราชวังที่เคยเป็นห้องที่ประทับของราชวงศ์ได้บูรณะให้มีสภาพใกล้เคียงกับสมัยที่ราชวงศ์เล็ตจ์มาประทับ และจัดเป็นนิทรรศการ “ราชวงศ์โรمانอฟที่นิวัติเดียว” ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการใช้ชีวิตและการพักผ่อนของราชวงศ์โรمانอฟในพระราชวังแห่งนี้

สังคրាយกลางเมือง

หลังการปฏิวัติสังคมนิยม ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1917 โคโรเมียกลายเป็นสาธารณรัฐ (republic) หนึ่งของสหภาพโซเวียตและได้เกิดสังคրายกลางเมืองขึ้น โดยชาวต่างด้าวซึ่งนำโดยมิลลี ฟิรกา (Милли Фирка) พยายามยึดอำนาจการปกครองในคาบสมุทรโคโรเมียแต่ถูกต่อต้านโดยคณะกรรมการทหารปฏิวัติ Bolshevik (Большевистский Военно-революционный комитет) ซึ่งสามารถยึดทุกเมืองคืนมาจากกองกำลังต่างด้าวได้ในต้นเดือนมีนาคม ค.ศ. 1918 และได้ผนวกแขวงตัวฟริดาเข้ากับสหพันธ์สาธารณรัฐสังคมนิยมโซเวียตรัสเซีย (Российская Советская Федеративная Социалистическая Республика (РСФСР)) ในเดือนเมษายนปีเดียวกันพันเอกบลูบาราน (Петр Фёдорович Болбочан, 1883 - 1919) อธิบดีที่หัวหน้าสหพันธ์สาธารณรัฐสังคมนิยมโซเวียตรัสเซียได้นำกองทัพรุยุเครน

⁷Наш Крым. Часть I. Под редакцией В. Е. Потехина. Симферополь, «Таврия» 1992 г.

เคลื่อนกำลังเข้ายึดครองยิปปัตเตเรีย (Евпатóрия) เมืองทางภาคชายฝั่งตะวันตกของไครเมียและเมืองซิมพิโรมป์ จากนั้นกองทัพบกเยอรมันนำโดยนายพลฟอน โคช (Robert von Kosch) ได้เคลื่อนทัพตามเข้ามา จากการเจรจาของผู้นำกองทัพของทั้งสองฝ่ายได้ตกลงยกดินแดนไครเมียที่ตนเองยึดครองมาได้ให้กับชาวตatarsที่ได้ลุกขึ้นต่อสู้เป็นพันธมิตรกับเยอรมัน และอ้างสิทธิ์ตามประวัติศาสตร์เป็นผู้ครอบครองไครเมีย โดยได้มอบหมายให้ผู้นำชาวตatarsสุลัยман ชุลเกียร์วิช (Сулейман Сулькевич) เป็นผู้บริหารรัฐบาลของแขวงปกครองตนเองไครเมีย (автономное Крымское краевое правительство) แต่ในทางปฏิบัติแล้วไครเมียตกลอยู่ภายใต้การยึดครองของกองทัพเยอรมัน ระหว่างเดือนเมษายนถึงมิถุนายน ค.ศ. 1919 ทหารกองทัพแดงของสหภาพโซเวียตได้เข้ายึดครองไครเมียอีกครั้งแต่ก็ต้องถอนกองกำลังออกจากเมืองทัพต่อต้านการปฏิวัติหรือกองทัพขาว (Белая армия - Белогвардейцы) นำโดยพลตรีอันตอน ดีนิกิน (Анто́н Ива́нович Дени́кин) เข้ามาโดยไม่ได้ตั้งรัฐบาลรัสเซียภาคใต้ (Правительство Юга России) ขึ้นโดยเขาได้ทำหน้าที่เป็นรักษาการผู้นำประเทศ ระหว่างเดือนมกราคมถึงมีนาคม ค.ศ. 1920 กองทัพแดงของสหภาพโซเวียตได้นำกำลังพล 40,000 นายพยายามเข้ายึดครองไครเมียอีกครั้งแต่ทหารกองทัพขาวชี้มีเพียง 4,000 นายได้ต่อต้านเอาไว้ได้ถึง 3 เดือน จนกระทั่งร้อยเอกอาร์โอลฟ (капитан Орлов) แห่งกองทัพขาวร่วมกับนายทหารหนุ่ม 300 นายก่อการกบฏเข้ายึดเมืองซิมพิโรมป์และจับกุมนายพลกองทัพขาวสังให้กองทัพแดงหลายนาย ทำให้กองทัพแดงสามารถบุกเข้ายึดเมืองหลักๆ ของไครเมียได้สำเร็จอีกครั้ง หลังลงความกลางเมืองແย่งชิงควบลุมทรัพยากรของไครเมีย กองทัพแดงลงโทษประหารชีวิตผู้ต่อต้านและผู้ที่เกี่ยวข้องรวมทั้งร้อยเอกอาร์โอลฟและพี่น้องพากที่ไม่เห็นด้วยกับอุดมการณ์ของพระคบลเชิงิก ตามคำบอกเล่าของผู้รอดชีวิตคาดว่ามีจำนวนระหว่าง 20,000-80,000 คน⁸

⁸Владимира Куковякина «Кровь текла к морю...», Ялта («Вечерние вести», №108, 27 июля 2004 г.)

หลังสงครามกลางเมือง ค.ศ. 1918-1920 ไครเมียเหลือประชากรอยู่ 720,000 คนจากช่วงก่อนสงครามที่มี 800,000 คน โดยเป็นชาวรัสเซีย 400,000 คน ชาวตatars 200,000 คน ชาวยิว 68,000 คนและชาวเยอรมัน 40,000 คน ระหว่างปี ค.ศ. 1921-1923 ได้เกิดทุพภิกขภัยขึ้นทั่วไครเมียทำให้ประชากรลดลงจากความอดอยากกว่า 100,000 คน ในจำนวนนี้เป็นชาวตatars ประมาณ 75,000 คน

ในวันที่ 18 ตุลาคม ค.ศ. 1921 ได้มีการจัดตั้งสาธารณรัฐปกครองตนเองลังคอมนิยมโซเวียตไครเมียจากการสำรวจประชากรไครเมียในปี ค.ศ. 1939 มีประชากรทั้งสิ้น 1,126,000 คน ในจำนวนนี้เป็นประชากรเชื้อชาติรัสเซีย ร้อยละ 49.6 เชื้อชาติตatars ร้อยละ 19.4 เชื้อชาติยูเครนร้อยละ 13.7 เชื้อชาติยิวร้อยละ 5.8 และเชื้อชาติเยอรมันร้อยละ 4.5⁹ หลังจากได้มีการขับไล่ชาวตatars ให้ออกจากไครเมียระหว่างปี ค.ศ. 1944-1946 สาธารณรัฐปกครองตนเองลังคอมนิยมโซเวียตไครเมียได้ถูกปรับเปลี่ยนสถานะจากสาธารณรัฐเป็นโอบลัสต์ (Область - มณฑล)¹⁰

สงครามโลกครั้งที่ 2

ในวันที่ 18 สิงหาคม ค.ศ. 1941 ช่วงต้นของสงครามโลกครั้งที่ 2 ชาวเยอรมันที่อาศัยอยู่ที่ไครเมียประมาณ 60,000 คนได้ถูกขับไล่ออกจากเมือง¹¹ ในเดือนพฤษภาคมปีเดียวกันกองทัพแดงเริ่มถอยทัพออกจากไครเมียเนื่องจากด้านท่านกองทัพนาซีเยอรมันไม่ไหว หลังจากยึดครองพื้นที่ได้ทั้งคาบสมุทรแล้ว กองทัพนาซีเยอรมันได้จัดให้ไครเมียอยู่ภายใต้การควบคุมของกองบัญชาการ

⁹ <http://swjatoslaws.narod.ru/narod.htm>

¹⁰ Закон РСФСР от 25 июня 1946 г. Об упразднении Чечено-Ингушской АССР и о преобразовании Крымской АССР в Крымскую область:
<http://sevkrimrus.narod.ru/ZAKON/1945-46.htm#z>

¹¹ www.blackseanews.net/read/23279

กองทัพเยอรมันในยุเครน และได้ก้าวเดินลังหารชาวรัสเซียที่เป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ ชาวยิวและยิปซีที่จับได้ในคราเมียทั้งหมด ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1944 กองทัพแดงของสหภาพโซเวียตได้เริ่มการโจมตียึดคืนคราเมียจากกองทัพนาซีเยอรมัน ระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงมิถุนายนกองทัพแดงได้ขับไล่ชาวตาตาร์อาร์มาเนียน กรีก บัลกาเรียนกว่า 183,000 คน¹² ออกจากคาบสมุทรคราเมีย เนื่องจากเห็นว่าได้ให้ความร่วมมือกับกองทัพนาซีเยอรมันผู้รุกรานเป็นอย่างดี

ในปี ค.ศ. 1989 สปาโซเชียตสูงสุดแห่งสหภาพโซเวียตได้ออกหมายอ่อนรับว่าการขับไล่ชาวตาตาร์ออกจากคราเมียเป็นการละเมิดกฎหมายและถือเป็นอาชญากรรม¹³ จากนั้นชาวตาตาร์ที่มีถิ่นฐานเดิมในคราเมียได้รับอนุญาตให้กลับไปอยู่ในคราเมียได้ จึงได้มีการอพยพของชาวตาตาร์ครั้งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง

การผนวกคราเมียเข้ากับยุเครน

คาบสมุทรคราเมียหลังสงครามโลกมีความเสียหายอย่างมากอีกทั้งขาดแรงงานที่จะมาบูรณะฟื้นฟูเมืองเนื่องจากชาวตาตาร์ที่ส่วนใหญ่เป็นผู้ใช้แรงงานถูกขับไล่ออกนำไปในปีสุดท้ายของสงคราม ในวันที่ 19 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1954 สปาโซเชียตสูงสุดของสหภาพโซเวียตภายใต้การนำของนายนิคิตา ครุเชฟ (Никита Сергеевич Хрущёв, 1894-1971) ผู้นำสหภาพโซเวียตที่เติบโตมาจากเลขาธิการเอกสารคอมมิวนิสต์ยุเครนได้มีมติให้คราเมียผนวกเข้าเป็นหน่วยการปกครองของยุเครนโดยให้เหตุผลว่ามีพื้นที่ใกล้กัน เศรษฐกิจร่วมกัน มีความลัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมใกล้ชิดกับยุเครน¹⁴

¹²www.grani.ru/Politics/world/Europe/Ukraine/m.226502.html

¹³<http://www.alexanderyakovlev.org/fond/issues-doc/67924>

¹⁴www.istpravda.com.ua/articles/2011/02/21/26135/

การผนวกความสมุทรโครเมียเข้าเป็นหน่วยการปกครองหนึ่งของยูเครน ในสมัยลพบุรีโซเวียตนั้น ในมุมมองของประธานาธิบดีรัลเซียวลาดีมิร์ บูติน เห็นว่าเป็นการกระทำของนายนิกิตา ครุซ็อฟที่ไม่รู้ว่าทำไปเพื่อแลกเปลี่ยนกับการสนับสนุนทางการเมืองจากพรโคในยูเครน หรือจะลบล้างความผิดของตนที่ได้ทำกับผู้เห็นต่างทางการเมืองชาวยูเครนก่อนหน้านี้¹⁵ แต่ล่าหัวใจชาวโครเมียในยุคนั้นก็ไม่ได้ถือว่าเป็นเรื่องร้ายแรงและไม่คิดว่ารัลเซียกับยูเครนจะแยกจากกันได้ดังคำปราศรัยของนายบูตินได้แสดงไว้ในพิธีลงนามในสัญญารับโครเมียและชีวัลโตปัลเข้าเป็นหน่วยการปกครองของรัลเซียในวันที่ 18 มีนาคม พ.ศ. 2514 ว่า “ไม่มีโครรัปภาระให้พวกเขาระลึกว่าอย่างไรจะผนวกเข้ากับยูเครนหรือเปล่า...แต่ก็เป็นที่เข้าใจกันว่ามิตัดกล่าวเป็นเพียงการประกาศอย่างเป็นทางการ ของการล่งมอบพื้นที่การบริหารงานภายในประเทศขนาดใหญ่ ในตอนนั้นไม่มีโครคิดว่ารัลเซียกับยูเครนจะแยกจากกันและเป็นต่างรัฐได้ แต่ manganese เป็นไปแล้ว”

นักวิชาการด้านกฎหมายและนักรัฐศาสตร์รัลเซียส่วนใหญ่เห็นว่าในการผนวกโครเมียเข้าเป็นหน่วยการปกครองของยูเครนนั้นไม่ได้รวมถึงเมืองชีวัลโตปัล เพราะในปี ค.ศ. 1954 ไม่ได้มีการมอบชีวัลโตปัลให้อยู่ภายใต้การบริหารของยูเครน ด้วยตั้งแต่ปี ค.ศ. 1948 ชีวัลโตปัลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเมืองระดับสาธารณรัฐ ที่ขึ้นตรงต่อสหพันธ์สาธารณรัฐสังคมนิยมโซเวียตรัสเซีย ซึ่งลพบุรีโซเวียต ลุ่มสุดของสหพันธ์รัฐรัสเซียก็ได้ยืนยันความเป็นผู้ครอบครองนี้ โดยได้ออกเป็นกฎหมายมาตราเลขที่ 5359-1 “ว่าด้วยสถานะของเมืองชีวัลโตปัล”¹⁶

¹⁵<http://www.kremlin.ru/news/20603>

¹⁶Постановление ВС РФ, №5359-1 от 07.09.1993

หลังสหภาพโซเวียตล่มสลาย

ในวันที่ 20 มกราคม ค.ศ. 1991 มนต์คราเมียแห่งสาธารณรัฐลังคอมนิยมโซเวียตดูยุเครนได้ดำเนินการให้มีการลงประชามติเพื่อให้สาธารณรัฐมีสถานะเป็นสาธารณรัฐปกครองตนเองอย่างแท้จริงและหากจะอยู่ภายใต้การปกครองของประเทศใดก็ให้เป็นไปบนพื้นฐานของข้อตกลง ดังนั้นคำถามในการลงประชามติ จึงได้สอบถามความเห็นของชาวไครเมียว่า “ท่านเห็นด้วยกับการคืนสถานะสาธารณรัฐปกครองตนเองลังคอมนิยมโซเวียตไครเมียให้เป็นหน่วยการปกครองหนึ่งของสหภาพสาธารณรัฐลังคอมนิยมโซเวียตภายในได้ข้อตกลงของสหภาพหรือไม่” ซึ่งมีผู้มาใช้สิทธิ 1,441,014 คนคิดเป็นร้อยละ 81.37 ของผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง โดยชาวไครเมียร้อยละ 93.26 ของผู้มาใช้สิทธิเห็นด้วยกับการคืนสถานะสาธารณรัฐปกครองตนเองลังคอมนิยมโซเวียตไครเมียให้เป็นหน่วยการปกครองหนึ่งของสหภาพสาธารณรัฐลังคอมนิยมโซเวียตภายใน ¹⁷ จากผลของการลงประชามติได้ทำให้สภานิติบัญญัติ (Верховная рада України) จัดประชุมรับรองกฎหมายว่าด้วยการคืนสถานะสาธารณรัฐปกครองตนเองลังคอมนิยมโซเวียตไครเมียให้เป็นหน่วยการปกครองหนึ่งของสหภาพสาธารณรัฐลังคอมนิยมโซเวียตในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1991¹⁸ และในอีก 4 เดือนต่อมาได้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญสาธารณรัฐลังคอมนิยมโซเวียตดูยุเครน ค.ศ. 1978 เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการคืนสถานะสาธารณรัฐปกครองตนเองลังคอมนิยมโซเวียตไครเมียให้เป็นหน่วยการปกครองหนึ่งของสหภาพสาธารณรัฐลังคอมนิยมโซเวียต¹⁹

¹⁷ Первый советский плебисцит – всекрымский референдум 1991 года. Справка. // РИА Новости (20 января 2011). Проверено 2 апреля 2014. <http://ria.ru/spravka/20110120/323139824.html>.

¹⁸ Закон о восстановлении Крымской АССР, <http://sevkrimrus.narod.ru/Zakon/1991-2.htm>

¹⁹ Про внесення змін і доповнень до Конституції (Основного ...) | від 19.06.1991 № 1213a-XII, <http://Zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1213% D0% B0-12>

หลังความล้มเหลวของการยึดอำนาจจากประธานาธิบดีมิกาเอล การบาโซฟ (Михаил Сергеевич Горбачёв) โดยคณะกรรมการฉุกเฉินแห่งรัฐ (Государственный комитет по чрезвычайному положению) ที่นำโดยรองประธานาธิบดีกีนาดิย์ ยานาเยฟ (Геннадий Иванович Янаев) ระหว่างวันที่ 18-21 สิงหาคม ค.ศ. 1991 ทำให้ผู้นำสาธารณรัฐต่างๆ ของสหภาพโซเวียตเห็นโอกาสที่จะนำอิสรภาพมาสู่สาธารณรัฐของตนซึ่งจะทำให้พวกรเข้าได้ก้าวขึ้นเป็นผู้นำประเทศอย่างไร้การขัดขวางจากรัฐบาลกลางของสหภาพโซเวียต การก่อการกบฏดังกล่าวล้วนให้เห็นถึงความอ่อนแอกองรัฐบาลกลางอย่างชัดเจน ดังนั้นในวันที่ 24 สิงหาคม ค.ศ. 1991 สหภาพโซเวียต ลุกสุดสาธารณรัฐสังคменิยมโซเวียตยูเครนได้รับรองกฎหมายว่าด้วยการเป็นรัฐอิสระของยูเครน และจัดให้มีการลงประชามติเพื่อร้องรับความชอบธรรมของกฎหมายดังกล่าวในวันที่ 1 ธันวาคม ค.ศ. 1991

ระหว่างปี ค.ศ. 1992-1994 นักการเมืองรัสเซียได้มีความพยายามที่จะแยกไครเมียออกจากยูเครน แต่ถูกยูเครนต้านไว้ได้ตลอด ในขณะเดียวกันไครเมียก็ยังคงเป็นสาธารณรัฐปกครองตนเองอยู่ซึ่งเท่ากับว่ายังมีโอกาสที่จะแยกตัวออกจากยูเครนได้ แต่ต้องรอให้ปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมีความพร้อมเลี้ยงก่อนความพยายามที่นักการเมืองรัสเซียได้ดำเนินการนั้นเริ่มจากการที่สภารัฐของสหพันธรัฐรัสเซียได้รับรองกฎหมายที่ 2809-1 ที่ยอมรับว่า กฤษฎีกาที่ออกโดยสหภาพโซเวียตสูงสุดของสหพันธ์สาธารณรัฐสังคменิยมโซเวียตรัสเซีย ลงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1954 “ว่าด้วยการมอบมณฑลไครเมียหน่วยการปกครองของสหพันธ์สาธารณรัฐสังคmeniymโซเวียต拉斯เซียให้เป็นหน่วยการปกครองของสาธารณรัฐสังคmeniymโซเวียตยูเครน” นั้น “ไม่มีผลตามกฎหมายดังต่อไปนี้” ด้วยการประกาศใช้กฤษฎีกาดังกล่าวได้ละเมิดรัฐธรรมนูญของสหพันธ์สาธารณรัฐสังคmeniymโซเวียต拉斯เซีย และกระบวนการทางกฎหมาย²⁰

²⁰ Постановление ВС России «О правовой оценке решений высших органов государственной власти РСФСР по изменению статуса Крыма, принятых в 1954 году»

ในขณะเดียวกันรัฐสภารัฐเชียก์ได้กล่าวถึงผลที่ตามมาจากการปฏิญญาปี ค.ศ. 1954 ว่าได้มีการถือปฏิบัติตามนั้นมาโดยตลอด อีกทั้งการทำข้อตกลงระหว่างรัฐเชีย และยูเครนในวันที่ 19 พฤษภาคม ค.ศ. 1990 ซึ่งสาระส่วนหนึ่งได้ระบุว่าทั้งสองฝ่ายจะไม่มีข้อพิพาทเรื่องดินแดน และในหลักการของกลุ่มประเทศเครือรัฐอิสระ (Commonwealth of Independent States: CIS) ได้นียน้ำในเรื่องนี้อย่างชัดเจน ดังนั้นการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับโครงเมืองต้องใช้การเจรจาระหว่างยูเครนกับรัฐเชียตามความประسันคงประชาชนชาวโครงเมือง

การประชุมสภาสูงสาธารณรัฐปกรองตนของโครงเมืองได้รับรอง “กฎหมายว่าด้วยการประการเป็นรัฐอิสระของสาธารณรัฐโครงเมือง”²¹ แต่ถูก กดตันจากรัฐบาลยูเครนจนต้องยกเลิกการรับรองกฎหมายดังกล่าว จากการให้ ลัมภาษณ์ของนายลิอาโนด คราฟชุค (Леонід Макарович Кравчук) อดีตประธานาธิบดียูเครนที่ดำรงตำแหน่งในช่วงเวลาดังกล่าวได้เปิดเผยว่า ทางการยูเครนได้เตรียมพร้อมที่จะทำส่วนรวมกับสาธารณรัฐโครงเมือง ในขณะเดียวกันรัฐสภารัฐเชียในฐานะผู้สืบทอดสิทธิ์ของสหภาพโซเวียตก็ได้ลงมติยกเลิก มติของสภาโซเวียตสูงสุดแห่งสหภาพโซเวียต ค.ศ. 1954 ในการอนุมัติโครงเมืองเข้ากับยูเครน เพื่อเป็นแรงหนุนและสร้างความชอบธรรมให้กับโครงเมืองในการประการแยกเป็นรัฐอิสระ

การประชุมสภาสูงสาธารณรัฐปกรองตนของโครงเมืองในวันที่ 6 พฤษภาคม ค.ศ. 1992 ได้มีการรับรองรัฐธรรมนูญสาธารณรัฐโครงเมืองและมีประธานาธิบดี เป็นผู้บริหารสูงสุดของสาธารณรัฐ²² แต่รัฐบาลยูเครนเห็นว่าขัดกับรัฐธรรมนูญ ของยูเครนและสภาสูงของยูเครนได้มีมติยกเลิกรัฐธรรมนูญนี้รวมทั้งตำแหน่ง ประธานาธิบดีในวันที่ 17 มีนาคม ค.ศ. 1995

²¹Акт о провозглашении государственной самостоятельности Республики Крым // Ведомости Верховного Совета Крыма, 1991–1992, № 5, С. 243.

²²Конституция Республики Крым, принятая седьмой сессией Верховного Совета Крыма 6 мая 1992 года, «Ведомости ВС Крыма», № 204-1, № 4, ст.228.

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1994 เป็นต้นมาชาวคริเมียได้เคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ มาโดยตลอด เพื่อที่จะให้สาธารณรัฐได้กลับไปเป็นส่วนหนึ่งของประเทศรัสเซีย จากส่วนหนึ่งของนโยบายทางเลือกตั้งของพรรคการเมืองนิยมรัสเซียได้ประกาศเป็นข้อความหลักของการทางเลือกว่า “จะนำคริเมียกลับไปอยู่กับรัสเซีย”²³ ซึ่งได้ทำให้พวกราชได้วางการเลือกตั้งมาเป็นคนผู้บริหารคริเมียโดยตลอด ด้วยนโยบายที่ส่วนทางกับรัฐบาลรุ่น เครน ทำให้ผู้บริหารคริเมียถูกต่อต้านจากรัฐบาลรุ่น เครน ในรูปแบบต่างๆ มาโดยตลอด แต่ที่หนักไปกว่า่นั้นคือการขาด การสนับสนุนจากรัฐบาลรัสเซียที่ได้เปลี่ยนนโยบายต่างประเทศโดยทันไป นิยมตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปลายที่นายอันเดรย์ โคซอริฟ (Андре́й Влади́мирович Козырев) เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ (ค.ศ. 1990-1996) จากความลับของรัสเซียในปัจจุบันคริเมียในช่วงปี ค.ศ. 1995-1996 ทำให้รัฐบาลรุ่น เครน สถาปนาการเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญของคริเมียและยกเลิกตำแหน่งประธานาธิบดีของสาธารณรัฐ คริเมียที่เป็นประธานาธิบดี สายนิยมรัสเซียมาร้อยตลอด

เดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1994 รัฐสภาคริเมียได้มีมติให้นำรัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1992 กลับมาใช้ซึ่งจะมีผลให้คริเมียเป็นอิสระจากรุ่น เครน จากกระแสความต้องการดังกล่าวทำให้รัฐบาลรุ่น เครน เตรียมพร้อมที่จะใช้กำลังกับคริเมีย แต่ผู้นำรัสเซียได้เจรจาไม่ให้ทั้งสองฝ่ายใช้ความรุนแรงและให้รุ่น เครน พิจารณาให้แลร์ภาพแก่คริเมีย บางเพื่อลดกระแสความต้องการเป็นอิสระภาพ ดังนั้นในวันที่ 21 กันยายน ค.ศ. 1994 ஸภาสูงรุ่น เครน ได้มีมติเปลี่ยนชื่อสาธารณรัฐ คริเมีย (Республика Крым) เป็น สาธารณรัฐปกครองตนเอง คริเมีย (Автономная Республика Крым) แต่ภายหลังมีการยกเลิกรัฐธรรมนูญและแก้ไขกฎหมายหลายฉบับรวมทั้งยกเลิกตำแหน่งประธานาธิบดีของสาธารณรัฐ

²³ Полунов, Александр Юрьевич. Общественные организации русского Крыма: политическая деятельность, стратегии взаимоотношений с властью. Государственное управление. Выпуск № 21. Декабрь 2009 года.

สืบเนื่องจากการล่มสลายของสหภาพโซเวียต ทำให้ฐานทัพเรือและกองรบสร้างพื้นฐานของฐานทัพเรือรัสเซียในทะเลเด瓜ร์วอยล์ 70 ตากไปอยู่ในเขตพื้นที่ของยูเครน ส่งผลให้ทัพเรือรัสเซียในทะเลเด瓜ร์วอยล์ไม่สามารถคานอำนาจกับกองกำลังทางเรือของนาโตในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนได้ ตามวัตถุประสงค์ของการตั้งฐานทัพเรือในทะเลเด瓜ร์วอยล์ในวันที่ 28 มีนาคม ค.ศ. 1997 รัฐบาลรัสเซียได้ลงนามในข้อตกลงเช่าฐานทัพเรือที่เมืองซีวัลโลป์จากยูเครนเป็นเวลา 20 ปี (ค.ศ. 1997-2017) ค่าเช่าปีละ 97.75 ล้านдолลาร์สหรัฐฯ โดยหักจากหนี้ที่ยูเครนติดรัสเซียโดยมีเงื่อนไขว่ารัสเซียสามารถเรือได้ 388 ลำ (รวมเรือสำราญ 14 ลำ) เครื่องบิน 161 ลำ (เท่ากับตุรกี) และเพื่อเป็นการแลกกับการลดราคา ก้าชธรรมชาติที่ยูเครนซื้อจากรัสเซียปีละ 4,000 ล้านдолลาร์สหรัฐฯ ในวันที่ 21 เมษายน ค.ศ. 2010 ประธานาธิบดีวิคตอร์ ยานุโควิช (Віктор Янукович) แห่งยูเครนได้ลงนามร่วมกับประธานาธิบดีมีตริ มิดเวียดิฟ ในข้อตกลงต่อสัญญาเช่าฐานทัพเรือรัสเซียในคราเมียออกไปอีก 25 ปี (ค.ศ. 2017-2042)²⁴

ในการประชุมสภาสูงสาธารณรัฐคราเมียเมื่อวันที่ 2 วันที่ 21 ตุลาคม ค.ศ. 1998 ได้มีมติรับรองรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ของสาธารณรัฐปกรองตนเอง คราเมียและสภาสูงยูเครนก็ได้ผ่านร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าวไว้ให้ประธานาธิบดีลิอาโนด คุชมาลงนามรับรองในวันที่ 23 ธันวาคม ค.ศ. 1998 รัฐธรรมนูญใหม่ของคราเมียได้สร้างความไม่พอใจให้ชาวคราเมียเชือสายรัสเซียซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ของคราเมียเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่าเชือสายรัสเซียจะเป็นส่วนหนึ่งของรัฐธรรมนูญจะดูเหมือนว่าพวกเขามีอิสระที่จะปกครองตนเองแต่บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญยังมีจำกัดสิทธิของพวกเขามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเปรียบเทียบรายได้ ค่าใช้จ่ายและสวัสดิการสังคมกับชาวรัสเซียที่อยู่ในประเทศรัสเซียแล้วยิ่งทำให้พวกเข้าไฟฝันที่จะหลุดพ้นจากการปกครองที่ไร้ประสิทธิภาพของรัฐบาลยูเครน ตัวอย่างที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมที่สุดคือค่าจ้างและเงินบำนาญทำให้พวกเขามีใจฝึกไฟที่จะเป็นส่วนหนึ่งของรัสเซียเพื่อจะได้มีคุณภาพ

²⁴<http://www.aif.ru/dontknows/file/1120207>

ชีวิตที่ดีขึ้น ด้วยในรัสเซียค่าจ้างเฉลี่ยอยู่ที่ 1,040 долลาร์สหราชู²⁵ ต่อเดือน ในขณะที่ในยุเครนค่าจ้างเฉลี่ย 298 долลาร์สหราชูต่อเดือน²⁶ นำนาญในรัสเซียเฉลี่ย 362 долลาร์สหราชู ต่อเดือน²⁷ แต่ในยุเครนนำนาญเฉลี่ยเพียง 130 долลาร์สหราชู²⁸ เท่านั้น ในขณะที่ราคาลินค้าและบริการของทั้งสองประเทศโดยเฉลี่ยแล้วไม่แตกต่างกันมากนัก ยิ่งไปกว่านั้นชาวบุรุษในรัสเซียกว่าชาวบุรุษในยุเครน ทำให้คุณภาพชีวิตของประชากรของทั้งสองประเทศมีความแตกต่างกันมาก

ตารางเปรียบเทียบค่าจ้างและนำนาญเฉลี่ยในประเทศรัสเซียและยุเครน

ประเทศ/ค่าจ้าง/นำนาญ	ค่าจ้างเฉลี่ย (พฤษภาคม พ.ศ. 2557)	เงินนำนาญเฉลี่ย (เมษายน พ.ศ. 2557)
ประเทศรัสเซีย	1,040 долลาร์สหราชู	362 долลาร์สหราชู
ประเทศยุเครน	298 долลาร์สหราชู	130 долลาร์สหราชู

จากความแตกต่างทางรายได้ของทั้งสองประเทศทำให้ชาวบุรุษในรัสเซียกว่า 5 แสนคนอพยพหนีภัยทางเศรษฐกิจเข้ามาทำงานในรัสเซียในขณะที่ชาวไครเมียเชือสายรัสเซียต้องการให้ไครเมียกลับไปอยู่ภายใต้การปกครองของรัสเซีย

ความสูงของปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้ไครเมียกลับมาร่วมกับรัสเซียอีกครั้งนั้นเกี่ยวเนื่องกับการแบ่งขั้วของมหาอำนาจโลกหลังคริสต์ศตวรรษที่ 2000 โดยในยุเครนนั้นได้เกิดการแบ่งขั้วความนิยมในมหาอำนาจระหว่างประชากรที่พูด

²⁵http://www.gks.ru/bgd/free/B13_00/lsswww.exe/Stg/dk07/6-0.htm

²⁶<http://www.ibc.ua/rus/news/economic/srednyaya-zarplata-v-ukraine-v-may-2014-na-urovne-prishlogo-26062014135900>

²⁷<http://www.rg.ru/2014/03/31/pensi-krim-site.html>

²⁸<http://www.fontanka.ru/2014/07/08/019/>

ภาษาอังกฤษและนิยมรัสเซียกับผู้บริหารระดับสูงชาวญี่ปุ่นที่นิยมตะวันตกและสหรัฐอเมริกา โดยทั้งสองฝ่ายใช้การเมืองของประเทศเป็นเครื่องมือที่จะทำให้ตนเองบรรลุเป้าหมาย โดยฝ่ายนิยมรัสเซียต้องการให้ญี่ปุ่นมีความใกล้ชิดกับรัสเซียมากยิ่งขึ้น ส่วนฝ่ายนิยมตะวันตกนั้นต้องการให้ญี่ปุ่นเข้าเป็นสมาชิกของสหภาพยูโรปและนาโน จากความเห็นต่างและไม่ยอมรับต่อความเห็นของอีกฝ่ายหนึ่ง ทำให้ทั้งสองฝ่ายเกิดความขัดแย้งและกระทบกระทั่งกันโดยตลอด²⁹ ส่งผลให้ประเทศชาดาเลสกีร์ภาพทางการเมือง ขาดสภาพความเป็นนิติรัฐ ซึ่งกระทบต่อเศรษฐกิจและความมั่นคงของประเทศโดยรวม ปราากภูรณ์ดังกล่าวได้กลายเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่ทำให้ฝ่ายการเมืองในครมีได้จัดให้มีการลงประชามติแยกตัวออกจากญี่ปุ่น และญี่ปุ่นเองก็ไม่มีศักยภาพที่จะทัดทานกระแลดังกล่าวได้

วิกฤตการณ์ทางการเมืองในญี่ปุ่นซึ่งเริ่มขึ้นในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 2013 นั้น ผู้นำสาธารณรัฐปกครองตนเองไครเมียได้ทำการสนับสนุนประธานาธิบดีวีคตาร์ ยานูโควิชและรัฐบาลญี่ปุ่นภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีนิคาลัย อชา Zaraf (Николай Азаров) โดยวิจารณ์การทำงานของฝ่ายค้านว่าเป็นภัยต่อกำลังมั่นคงทางเศรษฐกิจและการเมืองของประเทศ ในขณะเดียวกันสภาพแวดล้อมของสาธารณรัฐปกครองตนเองไครเมียได้สนับสนุนการที่นายกรัฐมนตรีญี่ปุ่นได้ชี้ชะลอกระบวนการเข้าร่วมกับสหภาพยูโรป³⁰ และเรียกร้องให้ชาวไครเมียกระชับความสัมพันธ์กับภูมิภาคของรัสเซียให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น³¹

²⁹Tatiana Buba. Russo-Ukrainian Relations: Sevastopol and the Black Sea Fleet. // GWU International Affairs Review, Vol. XIX, No. 1: Spring/Summer 2010.

³⁰Крымский парламент решил, что надо поддержать Азарова и Россию – Европейская правда, 22 ноября 20

³¹Решение Верховного Совета Автономной Республики Крым от 27 ноября 2014 года № 1477-6/13 «О политической ситуации»

การยึดอำนาจประหารนิบดีวีคตาร์ ยานูโควิชของฝ่ายค้านและสถาปนาอำนาจใหม่ในกรุงเคียฟ ได้สร้างความรุนแรงของกระแสการแยกตัวออกจากยูเครนของคราเมีย ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือการได้รับการสนับสนุนจากรัฐเชียอย่างเต็มที่

วิกฤตการณ์คราเมีย

สาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่เอื้อให้เกิดวิกฤตการณ์ในคราเมีย คือ วิกฤตการณ์ทางการเมืองยูเครน ที่เกิดจากความขัดแย้งระหว่างฝ่ายรัฐบาลที่นำโดยประธานาธิบดีวีคตาร์ ยานูโควิช กับฝ่ายค้านในประเด็นการฉะลอกการลงนามในข้อตกลงว่าด้วยความร่วมมือกับสหภาพยุโรป (European Union Association Agreement) ของรัฐบาลยูเครน โดยให้เหตุผลว่า[y] เครนมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับรัสเซียและประเทศเครือรัฐอิสระ (The Commonwealth of Independent States: CIS)³² ทำให้ฝ่ายค้านที่ต้องการให้ประเทศเข้าเป็นสมาชิกสหภาพยุโรปและสมาชิกองค์การสนธิสัญญาป้องกันแอตแลนติกเหนือ (North Atlantic Treaty Organization-NATO) ได้เร่งระดมมวลชนผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์และลือสารมวลชน เพื่อออกมาชุมนุมต่อต้านประธานาธิบดีและรัฐบาล ที่จัดตั้งกล่างกรุงเคียฟ เริ่มจากวันที่ 21 พฤศจิกายน ค.ศ. 2013 เป็นต้นมาตามแบบอย่างของการปฏิวัติสีล้ม (Оранжевая революция) ปี ค.ศ. 2004 ที่เคยประสบความสำเร็จมาแล้ว การชุมนุมครั้งใหม่นี้ลือสังคมออนไลน์และลือมวลชนเรียกว่า “ยูโรไมเด้น” (Евромайдан)

ผลของการชุมนุมกดดันรัฐบาลและประธานาธิบดียานูโควิช ทำให้ประธานาธิบดีต้องยอมผ่อนปรนให้กับกลุ่มผู้ชุมนุมมาตามลำดับ นับตั้งแต่การเรียกประชุมสภาสูงเป็นการฉุกเฉินเพื่อแก้ไขกฎหมายหลายมาตราที่ผู้ชุมนุมเรียกร้อง ออกรัฐบัญญัตินิรโทษกรรมให้กับผู้ร่วมชุมนุมที่ถูกจับกุม ปลดนายกรัฐมนตรีและ

³²http://www.lb.ua/news/2013/11/21242263_ukraina_priostanovila_podgotovku.html

ยุบคณะกรรมการตั้งรัฐบาล แต่กลุ่มผู้ชุมนุมยังไม่พอใจ หลังจากได้รับนิรโทษกรรมแล้วกลุ่มผู้ชุมนุมได้จัดตั้งกองกำลังในรูปแบบของ กองบัญชาการเพื่อต่อต้านรัฐบาล³³

ในการประชุมสภาสูงยุเครนในวันที่ 18 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2014 ฝ่ายค้านได้เรียกร้องให้นำรูปแบบการบริหารประเทศโดยรัฐสภา-ประธานาธิบดีและนำรัฐธรรมนูญปี ค.ศ. 2004 กลับมาใช้ใหม่ ในขณะเดียวกันนั้นที่จัตุรัสกลางกรุงเคียฟได้มีการประทกันระหว่างตำรวจปราบจลาจลกับกลุ่มผู้ชุมนุม ทำให้มีผู้เสียชีวิตถึง 77 ราย โดย 16 รายในจำนวนนั้นเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ³⁴

จากการกดดันของประเทศยูโรปะตัวนักก 35 และรัฐบาลรัสเซียได้พยายามไก่เลี้ยงให้รัฐบาลยุเครนและฝ่ายต่อต้านให้ยุติความรุนแรง โดยประธานาธิบดียานูโควิชได้สั่งถอนกองตำรวจปราบจลาจล และหน่วยปฏิบัติการพิเศษออกจากกรุงเคียฟ และในวันที่ 21 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2014 ได้ร่วมลงนามในข้อตกลงว่าด้วยการแก้ไขวิกฤตการณ์ในยุเครน โดยมีลักษณะเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศของประเทศในสหภาพยุโรป 3 คน ได้แก่ รัฐมนตรีต่างประเทศเยอรมนี ฝรั่งเศสและโปแลนด์ ส่วนรัสเซียได้ส่งนายวลาดีมีร์ ลูซินประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนของรัสเซียเป็นผู้แทนไปเป็นลักษณะเป็นชี้แจง ซึ่งสาระสำคัญของข้อตกลงคือการนำรัฐธรรมนูญปี ค.ศ. 2004 กลับมาใช้ใหม่ภายใน 48 ชั่วโมง การปฏิรูปรัฐธรรมนูญและให้จัดการเลือกตั้งประธานาธิบดีก่อนกำหนดซึ่งไม่เกินเดือนมีนาคม ค.ศ. 2014 ให้จัดการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเร็วขึ้น ซึ่งทั้งหมดเป็นข้อเรียกร้องของฝ่ายต่อต้านรัฐบาลที่ประธานาธิบดีวีคเตอร์ ยานูโควิชยอมรับเพื่อให้เกิดความสงบตามที่รัฐบาลรัสเซียร้องขอ ในขณะที่ฝ่ายต่อต้านก็จะให้กองกำลังติดอาวุธลงมืออาวุธให้กับเจ้าหน้าที่ จะไม่ใช้กำลังต่อต้านรัฐบาลและยกเลิก

³³<http://www.pravda.com.ua/rus/news/2014/02/17/7014143/>

³⁴<http://www.rosbalt.ru/ukraina/2014/02/21/1236065.html>

³⁵ Виктору Януковичу пора выбираться. Запад усиливает давление на президента Украины. Газета «Коммерсантъ», 21.02.2014

การชุมนุมและคืนพื้นที่ชุมนุมให้รัฐบาล ตามที่รัฐบาลตะวันตกได้ร้องขอเช่นกัน หลังจากนั้นประธานาธิบดียานูโควิชได้เดินทางไปปฏิบัติภารกิจที่เมืองคาร์คัฟ (Хар'ков) ในขณะเดียวกันนั้นฝ่ายต่อต้านรัฐบาลที่นำโดยผู้นำกลุ่มชาตินิยม หัวรุนแรงนายดมิตري ยาโรช (Дмитрий Ярош) ประกาศไม่ยอมรับข้อตกลงที่ฝ่ายค้านได้ลงนามร่วมกับประธานาธิบดียานูโควิช และจะนำกองกำลังของตนบุกเข้ายึดสำนักประธานาธิบดีหากประธานาธิบดียานูโควิชยังไม่ลาออกจากภายในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น (22 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2014)³⁶

วันที่ 22 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2014 สถาสูงยูเครนได้แจ้งมติของที่ประชุมว่า ประธานาธิบดียานูโควิช “ได้ละอำนาจตามรัฐธรรมนูญในแบบที่ไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ” และไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ของตน นอกจากนั้นสถาสูงยังได้มีการประกาศเลือกตั้งประธานาธิบดีก่อนกำหนดในวันที่ 25 พฤษภาคม ค.ศ. 2014³⁷ ในขณะเดียวกัน นายวีคเตาร์ ยานูโควิชได้ให้สัมภาษณ์ทางโทรทัศน์ตอบโต้ว่า เขายังไม่ได้ลาออกจากตำแหน่งไม่ลงนามในมติของสถาสูง และถือว่าการกระทำดังกล่าว ขัดต่อกฎหมาย อีกทั้งเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวของสถาสูงเป็นการกระทำที่ป่าเถื่อน กระทำเยี่ยงใจและเป็นการรัฐประหาร”³⁸ และในวันเดียวกันนั้นที่เมืองคาร์คัฟ ได้มีการประชุมผู้แทนรัฐบาลและผู้แทนราษฎรจากภาคตะวันออกและภาคใต้ของยูเครน เพื่อสนับสนุนให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายและรัฐธรรมนูญ

³⁶ <http://euromaidan.rbc.ua/rus/evromaydan-trebuet-otstavki-yanukovicha-k-zatrashnemu-utru-21022014204000>

³⁷ Про самоусунення Президента України від виконання конституційних ... (укр.). Верховная Рада Украины (22.2.2014). – Постанова № 757-VII. Проверено 23 февраля 2014. www.zakon1.rada.gov.ua/laws/show/757-VII

³⁸ Янукович назвал происходящее в Украине государственным переворотом. РБК Украина, 22.02.2014 <http://euromaidan.rbc.ua/rus/yanukovich-nazval-proishodyashchee-v-ukraine-gosudarstvennym-22022014155900>

วันอาทิตย์ที่ 23 กุมภาพันธ์ นายอเล็กซานดร์ ตูรชินพ์ (Александр Валентинович Турчинов) ประธานสภาสูงยุเครนได้รับการรับรองจากสภาสูงให้ปฏิบัติหน้าที่รักษาการประธานาธิบดียุเครน และในวันเดียวกันนั้นสภาสูงได้มีมติยกเลิกกฎหมายว่าด้วยภาษาภูมิภาค

จากวิกฤติการณ์ทางการเมืองและสภาสูงยุเครนยกเลิกกฎหมายภาษาภูมิภาค หรือภาษาของชนกลุ่มน้อย (18 ภาษา) โดยให้ใช้ภาษาอูเครนเพียงภาษาเดียว ได้สร้างความไม่พอใจให้กับชาวอูเครนเชื้อสายรัสเซีย ซึ่งอาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆ ทางภาคตะวันออกและทางภาคใต้ของยุเครนเป็นอันมาก โดยเฉพาะเมืองที่มีชาวรัสเซียอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ได้ออกมาเคลื่อนไหวต่อต้านพฤติกรรมของสภาสูงยุเครนในทันที โดยในวันที่ 23 กุมภาพันธ์ ชาวเมืองชีวัลโตปัล ประมาณ 50,000 คน ชาวเมืองอาเดียชา (Одесса) และเคียร์ช (Керчъ) หลายหมื่นคน ได้ออกมาเดินขบวนแสดงออกถึงการไม่ยอมรับรัฐบาลใหม่ยุเครนที่นำโดยนายอเล็กซานดร์ ตูรชินพ์ในหลายด้านทั้งการไม่ยอมรับคณะกรรมการผู้บริหารชุดใหม่และนโยบายต่างๆ ที่สภาสูงยุเครนได้มีมติออกมา เช่น ไม่ยอมรับการปลดประธานาธิบดีวีคเตอร์ ยานูโควิชที่พากตนได้เลือกเข้าไปออกจากตำแหน่ง ไม่ยอมรับที่วุฒิสภาอูเครน ยกเลิกการใช้ภาษาอูรัสเซียในภูมิภาคครIMEY โดยพากเขากลิองชาติรัสเซียเดินขบวนไปตามถนนประกายสว่างทั่วประเทศ เป็นคนรัสเซีย ประธานาธิบดีของพากตนคือปูติน และเรียกร้องให้ปูตินมาช่วยพากตน นอกจากนั้นชาวเมืองเคียร์ชยังได้ชักธงชาติรัสเซียขึ้นแทนธงชาติยุเครนที่ศาลาว่าการเมืองรวมทั้งประตูทางชาติรัสเซียทั่วเมือง³⁹ ตั้งแต่วันที่ 23 กุมภาพันธ์ ชาวเมืองเคียร์ชที่ชุมนุมหน้าที่ทำการเมืองได้ชักธงชาติรัสเซียขึ้นแทนธงชาติยุเครน และในวันต่อมาได้มีเมืองอื่นๆ ในครIMEY ได้ชักธงชาติรัสเซียขึ้นแทนธงชาติยุเครนเพื่อต้องการสื่อให้เห็นว่าเป็นเมืองของประเทศรัสเซีย เช่นที่เมืองชีวัลโตปัล เมืองชิมฟิโรปัล เมืองฟืยาโดเซีย (Феодосия) เมืองยิฟปาโตเรีย (Евпатория) ซึ่งเป็นเมืองที่ใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของครIMEY และมีคนเชื้อชาติรัสเซียอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก

³⁹ <http://www.regnum.ru/news/polit/1771576.html#ixzz2uyqkfB16>

ในขณะที่สถานะของรัฐบาลชั่วคราวยุเครน ยังไม่ได้รับการยอมรับในหมู่ประชาชนชาวยุเครนทั้งประเทศและในระดับนานาชาติ ในวันที่ 24 กุมภาพันธ์ รักษาการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการภายในประเทศยุเครน นายอารเซียน อวาคัฟ (Арсéн Бори́сович Авáков- 1964, Bakу) ได้ประกาศว่า นายวีคตาร์ ยานูโควิชและผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องหลายคนถูกออกหมายจับในคดีอาญาข้อหาฆ่าประชาชนผู้ซุမนุมโดยลับดัง⁴⁰ นับว่าเป็นโอกาสในการกวาดล้างกลุ่มการเมืองฝ่าย ตรงขันข้อง่ายไม่ยอมลดลง นอกจากนั้นนายอวาคัฟยังได้ยุบหน่วยตำรวจนปีบติ การพิเศษ “เบียร์กุต” (Бéркут) ที่เคยรับคำสั่งจากรัฐบาลของประธานาธิบดี ยานูโควิช⁴¹ ที่มีกำลังกว่า 3,000 นาย เพื่อทำลายฐานกำลังของอีกฝ่าย ในขณะเดียวกันผู้ว่าการเมืองชีวัลโตปัล นายอเล็กเซย์ ชาลียได้ประกาศไม่ยอมรับคำสั่งของรักษาการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการภายในและจะไม่ยุบหน่วยเบียร์กุต ในเมืองชีวัลโตปัล อีกทั้งยังเรียกร้องให้ตำรวจหน่วยดังกล่าวที่อยู่ในเมืองอื่นที่ถูกยุบ ให้มาทำงานในไครเมีย เพราะไครเมียต้องการ “ผู้ชายที่แท้จริง” มาทำงานในกองกำลังป้องกันตนเอง⁴²

ส่วนปีบติริยาของรัฐเชียต่อการยึดอำนาจจากประธานาธิบดียานูโควิช ของสภานิตย์ในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ ประธานกรรมการกิจการกลุ่มประเทศ เครือรัฐอิสระการบูรณาการกับสหภาพยุโรปและสื่อสารกับชาวรัสเซียในต่างประเทศสภานิตย์แทนราษฎรรัสเซีย นายเลโอนิด สลุตสกี (Леонид Эдуáрдович Слуцкий -1968) ได้แจ้งข่าวว่าเมืองซัมพิโรปัลวาร์ลเชียยังถือว่า นายวีคตาร์ ยานูโควิชยังเป็นผู้นำประเทศที่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญยุเครนกฎหมายและขอให้ฝ่ายค้านของยุเครนปฏิบัติตามข้อตกลงที่ได้ลงนามกันเมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์⁴³

⁴⁰<http://www.unian.net/politics/888892-yanukovich-obyyavlen-v-rozyisk-avakov.html>

⁴¹<http://www.zakon.kz/4605806-sevastopol-otkazalsja-vypolnjat-prikaz.html>

⁴²<http://lenta.ru/news/2014/02/26/no/>

⁴³<http://ria.ru/world/20140225/996969927.html>

ในเดียวกันนั้นสหภาพยูโรปและสหรัฐอเมริกาได้รับรองกลุ่มอำนาจใหม่ของยุเครน ที่มาจากการกระทำรัฐประหาร⁴⁴

ที่กรุงเคียฟในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2014 ได้มีการจัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวของยุเครนขึ้นโดยมีนายอารเซียนีย์ ยิซินนิยค (Арсéний Петróвич Яценюк - 1974) อดีตประธานสภาสูงเป็นนายกรัฐมนตรี⁴⁵ ในวันเดียวกัน นายวีคตาร์ ยานุโควิชได้แกลงข่าวที่เมืองรัส托ปัฟส์เน็มดอน (Ростов-на-Дону) ขอให้รัฐบาลรัสเซียช่วยคุ้มครองความปลอดภัยให้กับถนนจากกลุ่มหัวรุนแรงที่ได้ขึ้นที่จะเอารัฐดิน ในการแกลงข่าวนายยานุโควิชได้ย้ำว่าตนคือประธานาริบดี ยุเครน อีกทั้งได้กล่าวว่ามติของที่ประชุมสภากลุ่มหัวรุนแรงที่ได้ปลดตนและได้มีการแต่งตั้งต่างๆ นั้น ล้วนแล้วแต่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะไม่มีสมาชิกสภากลุ่มที่ต้องเดินทางออกนอกประเทศ นอกจากนั้นเขายังได้วิจารณ์การสนับสนุนกลุ่มที่ยึดอำนาจในยุเครน ของสหรัฐอเมริกาและสหภาพยูโรป ว่าเป็นนโยบายที่ขาดความรับผิดชอบ⁴⁶ ในขณะเดียวกันโซเชกของสำนักประธานาริบดีวลาดีมิร์ บูติน ได้ให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวว่าประธานาริบดีบูตินได้สนใจทางโทรศัพท์กับผู้นำประเทศต่างๆ เกี่ยวกับสถานการณ์ในยุเครนอย่างต่อเนื่อง ถึงแม้ว่าจะยังไม่ได้ให้สัมภาษณ์กับผู้สื่อข่าวแต่อย่างใด จากการไม่แสดงความคิดเห็นใดๆ ของนายบูติน ทำให้นายยานุโควิชผู้ที่กำลังรอความช่วยเหลืออีกด้วยและเพลอลูดกับผู้สื่อข่าวว่า “ผมรู้นิสัยของวลาดีมิร์ วลาดีมิราวิช บูติน ผมแปลกใจ ว่าทำไมจนถึงตอนนี้ท่านยังไม่พูดอะไรเลย นี้คือคำถ้า”⁴⁷

⁴⁴<http://www.newsru.com/world/24feb2014/euroukra.html>

⁴⁵<http://lenta.ru/news/2014/02/27/yatsenuk/>

⁴⁶<http://ria.ru/world/20140228/997567454.html>

⁴⁷<http://www.segodnya.ua/politics/pnews/yanukovich-priletel-v-rostov-na-donu-v-soprovozhdenii-istrebiteley-499471.html>

กองกำลังติดอาวุธ 120 คนบุกเข้ายึดอาคารรัฐสภาและทำเนียบรัฐบาลไครเมียในตอนเช้าของ

วันที่ 27 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2014

สถานการณ์ในไครเมียตั้งแต่คืนวันที่ 26 เช้าวันที่ 27 กุมภาพันธ์ได้มี กองกำลังติดอาวุธ 120 คนบุกเข้ายึดอาคารรัฐสภาและทำเนียบรัฐบาลไครเมีย⁴⁸ บนอาคารที่ถูกยึดครองได้มีการนำธงชาติรัสเซียขึ้นประดับแทนธงชาติตัญเครื่อง ด้านหน้าอาคารได้มีการตั้งสิ่งกีดขวาง⁴⁹ กองกำลังส่วนหนึ่งได้ยึดท่าอากาศยาน ทั้งสองแห่งของสาธารณรัฐ^{50 51} ที่เมืองซิมพ์โรป์แลและเล้นทางที่ติดกับบูรุญเครนได้ มีกองกำลังติดอาวุธตั้งจุดตรวจ ในตอนบ่ายล่าสุดสาธารณรัฐไครเมียได้ถอดถอน นายอนาคตโอลีเยฟ มาเกลิโลยฟ ออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและแต่งตั้งนายชิรเกอร์ อัคชิโอนอฟ (Сергей Валерьевич Аксёнов - 1972, Бельцы) ผู้นำกลุ่ม การเมือง “เอกภาพชาวรัสเซีย” ในไครเมีย (“Русское единство”) ขึ้น มาแทน⁵² ทั้งผู้นำคนใหม่ของไครเมีย นายชิรเกอร์ อัคชิโอนอฟและประธานสภา

⁴⁸<http://interfax.com.ua/news/general/193083.html>

⁴⁹www.interfax.ru/world/txt/361416

⁵⁰“Gunmen Seize Government Buildings in Crimea”. The New York Times.
2014-02-27.

⁵¹<http://uk.reuters.com/article/2014/02/28/uk-ukraine-idUKBREA1H0EM20140228>

⁵²<http://ria.ru/spravka/20140414/1003901068.html>

ลุงนายวลาดีมิร์ คันสตันตินอฟ (Владимир Константинов) ได้แฉลงว่า นายวิคเตอร์ ยานุโควิชยังคงเป็นประธานาธิบดีที่ถูกต้องตามกฎหมายของยูเครน และได้ขอร้องให้รัฐเซียให้การช่วยเหลือ ในขณะที่รักษาการประธานาธิบดียูเครน นายอเล็กซานدر์ ตูรชินอฟ มีคำลั่งว่าการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีครั้งเมียไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ⁵³ นอกจากนั้นยังได้กล่าวว่ารัฐเซียแพร่แวงกิจการภายในของยูเครนขณะที่รัฐเซียได้ปฏิเสธการกล่าวหาดังกล่าว

วันที่ 28 กุมภาพันธ์ ประธานกรรมการด้านการต่างประเทศ สภาผู้แทนราษฎร (สภาดูมา) สหพันธ์รัฐรัฐเซีย นายอเล็กซานเดอร์ ปุชคัฟ (Алексе́й Пу́шков) ได้มีการแฉลงข่าวสนับสนุนการลงประชามติของชาวไครเมียว่า การลงประชามติ เป็นพื้นฐานทางกฎหมายที่สำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงสถานะของสาธารณรัฐปกครองตนเองไครเมีย ถ้าหากว่าประชาชนส่วนใหญ่ลงมติเห็นด้วยกับการเปลี่ยนแปลง สถานะของสาธารณรัฐ ก็จะนำมีความชอบธรรมในการเปลี่ยนแปลงมากกว่ากลุ่ม “ยิพราไมเด่าน”⁵⁴ ในวันเดียวกันนายซีรเกย์ มีโรนอฟ (Сергей Миронов) สมาชิกสภาดูมา ได้เสนอให้สภาดูมาแก้ไขกฎหมายรัฐธรรมนูญ โดยให้มีการแก้ไข ขั้นตอนการรับหน่วยการปกครองใหม่เข้ามาร่วมกับสหพันธ์รัฐรัฐเซีย โดยสามารถรับดินแดนส่วนใดส่วนหนึ่งของรัฐอื่น (ซึ่งเป็นรัฐที่ล้มเหลว ไม่สามารถปกป้อง สิทธิของพลเมืองได้) เข้ามาร่วมกับสหพันธ์รัฐรัฐเซียได้ตามความประسันค์ขององค์กรของท้องถิ่นนั้นหรือเป็นผลมาจากการลงประชามติของท้องถิ่น ซึ่งในกรณี ดังกล่าว นายวิคเตอร์ เชนิล (Виктор Шеинис) อธิบดีกรมการร่างรัฐธรรมนูญ และอดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรรัฐเซียได้ให้ความเห็นว่า หากรัฐสภานั้นชอบ และผ่านข้อเสนอของนายมีโรนอฟ การรับไครเมียเข้ามายังเป็นหน่วยการปกครอง หนึ่งของรัฐเซียคงจะไม่มีการลงประชามติของรัฐเซีย แต่ตามกฎหมาย ระหว่างประเทศแล้วคงจะเลี้ยงไม่ได้⁵⁵

⁵³http://gazeta.ua/ru/articles/politics/_turchinov-izdal-ukaz-o-nezakonnosti-naznacheniya-aksenova-premerom-kryma/545023

⁵⁴<http://www.ria.ru/world/20140228/997457928.html>

⁵⁵<http://www.lenta.ru/articles/2014/03/07/rewrite/>

ตามรัฐธรรมนูญสหพันธ์รัฐวัลเชีย ฉบับปี ค.ศ. 1993 ซึ่งใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน มาตรา 65 วรรค 2 ที่รัสเซียได้ใช้อ้างอิงในกรณีที่ไม่รับสาธารณรัฐอาเซียเที่ยวด้วย “Южная Осетия” ผนวกเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของรัสเซียมีสาระสำคัญคือ “การรับหน่วยการปกครองใหม่เข้ามาร่วมกับสหพันธ์รัฐวัลเชียต้องเป็นไปตามขั้นตอนที่ได้ระบุไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ” ซึ่งในกฎหมายดังกล่าวได้ระบุว่า การรับหน่วยการปกครองใหม่เข้ามาร่วมกับสหพันธ์รัฐวัลเชีย หากหน่วยการปกครองนั้นมีสถานะเป็น “ต่างรัฐ หรือส่วนหนึ่งของต่างรัฐ” ต้องได้รับการเห็นชอบจากทั้งสองฝ่ายคือรัสเซียและรัฐนั้น และหากหน่วยการปกครองที่จะผนวกเข้ามาใหม่ตั้งอยู่ในดินแดนของต่างรัฐ การผนวกต้องเป็นไปตามความประس่งค์ของรัฐนั้น⁵⁶

วันแล้วที่ 1 มีนาคม นายชิรเกย์ อัคชิโอนอฟ นายกรัฐมนตรีสาธารณรัฐไครเมียได้ออกประกาศให้หน่วยกองกำลังทั้งตำรวจและทหารทุกหน่วยขึ้นตระเวนและรักษาความช่วยเหลืออย่างเป็นทางการจากประธานาธิบดีลาดีมิร์ ปูตินให้ “สนับสนุนให้เกิดลัตนติภาพและความสงบสุขในสาธารณรัฐไครเมีย”⁵⁷ ในเย็นวันเดียวกันนั้นประธานาธิบดีลาดีมิร์ ปูตินได้เรียกประชุมสภาพัฒนา เพื่อขออนุมัติให้กองทัพรัสเซียไปปฏิบัติการในยูเครน “จนกว่าสถานการณ์ทางการเมืองและลังคอมในประเทศจะเข้าสู่ภาวะปกติ”⁵⁸ ในเวลา 19 นาฬิกา 19 นาที สภาสหพันธ์รัสเซียได้มีมติเป็นเอกฉันท์ 87 เสียง อนุมัติคำขอของประธานาธิบดีลาดีมิร์ ปูติน ด้วยเหตุผลว่าในไครเมียยังมีการกระทำการของกลุ่มชาตินิยมที่รุนแรงชาวยูเครนที่เป็นอันตรายต่อชาวรัสเซีย (ร้อยละ 58.2 ของประชากรไครเมีย) และประชากรไครเมียที่พูดภาษารัสเซีย มาตรการที่รัสเซียถือปฏิบัตินั้นเป็นไปตามหลักของสถานการณ์ฉุกเฉิน⁵⁹

⁵⁶<http://www.lenta.ru/articles/2014/03/07/rewrite/>

⁵⁷<http://www.itar-tass.com/mezdunarodnaya-ponopama/1013127>

⁵⁸<http://www.kremlin.ru/news/20353>

⁵⁹<http://www.kremlin.ru/news/20359>

ในประเด็นดังกล่าวนายดมีตริ มิติเวียดพิ นายกรัฐมนตรีรัสเซียได้เขียน ในหน้า “เฟลบูก” ของตนเองแสดงความเห็นต่อเหตุการณ์ในยูเครนว่า เขายังรับรองความเป็นประธานาธิบดีที่ถูกต้องตามกฎหมายของนายวีคตาร์ ยานูโควิช “ถึงแม่การมีจะเหลือน้อย มันเป็นทางออกถึงการปฏิวัติที่มองเลือดอีกรึ่งหนึ่งของบ้านที่เมืองน้อง รัสเซียต้องการให้ยูเครนเป็นประเทศที่เข้มแข็ง ไม่ใช่เป็นญาติจันๆ ที่เอาแต่แบบมือขอเงิน มีคนเขียนในเฟลบูกเล่าถึงเหตุการณ์ของเพื่อนบ้านที่ใกล้กันอยู่ในยูเครนถึงพยายาม โดยส่วนตัวของผมแล้วเห็นว่า รัสเซียพร้อมที่จะพัฒนาความล้มพันธ์หลายๆ ด้านกับพื้นท้องชาวยูเครน เป็นความล้มพันธ์ที่มีประลิทธิภาพและทั้งสองฝ่ายได้ประโยชน์ร่วมกัน แต่ยูเครนลำบากเราไม่ใช่เป็นแค่กลุ่มคนที่หลังเลือดในการเรียกร้องสิทธิประโยชน์ แยกอำนาจ ละเมิดรัฐธรรมนูญและกฎหมายอื่นๆ ในบ้านเมือง”⁶⁰

ในวันที่ 2 มีนาคม รัฐบาลซึ่วครัววูเครนประกาศพร้อมรอบเต็มกำลัง และระดมพลทั่วประเทศ⁶¹ รองนายกรัฐมนตรีครเมียรุสตาม ทิมิราลียฟ (Рустам Ильмирович Темиргалиев-1976, Улан-Удэ) รายงานว่า กองกำลังติดอาวุธทั้งหมดในดินแดนครเมียล้วนถูกปลดอาวุธหรือเปลี่ยนมาสนับสนุนให้เมืองแล้ว⁶² ในขณะที่กระทรวงป้องกันประเทศยูเครนอ้างว่า รายงานเหล่านี้ไม่เป็นความจริง⁶³ ไม่นานจากนั้น ผู้บัญชาการกองทัพเรือยูเครน พลเรือเอกดีนีล บิริโซฟสกี้ (Денис Валентинович Березовский-1974, Харьков) ประกาศในแหล่งการณ์ทางโทรทัศน์ว่าเข้าปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามคำสั่งจากรัฐบาลที่สถาปนาตนเองในกรุงเคียฟ และขอวัดดีต่อทางการและประชาชน

⁶⁰<http://www.newsru.com/russia/03mar2014/mevedev.html>

⁶¹http://english.pravda.ru/news/hotspots/02-03-2014/126973-ukraine_russia_war-0/#.U8eue0DYfGg

⁶²<http://rt.com/news/ukraine-military-russia-resign-437/>

⁶³Ministry of Defense official website. March 2, 2014 <http://www.mil.gov.ua/index.php?lang=ua&part=news&sub=read&id=32764>

ไครเมีย⁶⁴ นายกรัฐมนตรีรัสเซียดมิตรี มิดเวียดิฟประธานมารัฐบาลของนาย อาร์เซยนีเย่ ยิชินนิยุคว่าได้อ่านจามาโดยไม่ชอบธรรม⁶⁵ ในวันเดียวกันกองทัพเรือ รัสเซียเริ่มการฝึกซ้อมทางทหารในมณฑลคาลินกราดใกล้กับพรอมแคนลิทัวเนีย และโปแลนด์⁶⁶ ประธานาริบดีลิทัวเนียและโปแลนด์เรียกร้องการหารือตาม สนธิสัญญาโดยข้อ 467 ซึ่งนาโตและสหภาพยุโรปจะจัดการประชุมสุดยอดผู้นำ ฉุกเฉินในประเด็นดังกล่าว ในขณะเดียวกันนั้นสหราชอาณาจักร ฝรั่งเศส เยอรมนีและสหภาพยุโรปประทานรัสเซียโดยกล่าวหาว่ารัสเซียละเมิด กฎหมายระหว่างประเทศและละเมิดอธิปไตยของยูเครน

ในวันที่ 4 มีนาคม ประธานาริบดีบูตินลั่นให้กองทัพหยุดการฝึกซ้อมทาง ทหารและถอนกำลังกลับจากพรอมแคนลิทัวเนีย⁶⁸ นายบูตินได้แกล้งในการจัด ประชุมผู้ลี้ภัยข่าวท่าทางที่ยึดครองฐานทัพมีใช่ท่าทางรัสเซีย หากแต่เป็นกำลัง ป้องกันตนเองท้องถิ่น เขากล่าวว่าขณะนี้ยังไม่มีความจำเป็นที่จะส่งกองกำลัง เข้าไปในยูเครนแต่รัสเซียส่วนลิทวิทีจะใช้ทุกวิถีทางเป็นทางเลือกสุดท้ายต่อ ความเสี่ยงเกิดอนาคต⁶⁹ วลาดีมีร์ บูตินแกล้งสนับสนุนการกำหนดการ ปกครองด้วยตนเองของชาวไครเมียเพื่อตัดสินสถานภาพของตนเกี่ยวกับยูเครน และกล่าวเสริมว่ารัสเซียจะไม่ผนวกไครเมียด้วยกำลัง⁷⁰

⁶⁴http://censor.net.ua/news/273781/gpu_vozbudila_delo_protiv_ekskomanduyuschego_vms_berezovskogo_po_state_gosudarstvennaya_izmena

⁶⁵“Pro-Russian Troops Take Crimea Terminal in Ukraine-ABC News”. Abcnews.go.com.2014-03-03.

⁶⁶<http://en.itar-tass.com/russia/721751>

⁶⁷<http://www.lithuaniantribune.com/64476/lithuanian-polish-presidents-call-for-nato-treaty-article-4-consultations-201464476>

⁶⁸ <http://www.cbc.ca/news/world/vladimir-putin-cools-ukraine-tensions-as-us-talks-sanctions-1.2558841>

⁶⁹<http://www.bbc.com/news/world-europe-26428296>

⁷⁰http://www.thestar.com/news/world/2014/03/04/putin_dials_back_tensions_a_notch_in_crimea.html

วันที่ 6 มีนาคม ค.ศ. 2014 สถาบันวิจัยได้มีมติให้สาธารณรัฐโครเมียเข้ารวมกับประเทศสหพันธ์รัสเซียในฐานะหน่วยการปกครองหนึ่งของรัสเซีย⁷¹ เพื่อให้กระบวนการดังกล่าวดำเนินไปอย่างชอบธรรมและสงบston ท้องถิ่นความต้องการของประชาชนโดยตรงจึงได้กำหนดให้มีการลงประชามติทั่วทั้งสาธารณรัฐโครเมียในวันที่ 14 มีนาคม 2014⁷² โดยประเด็นที่ชาวโครเมียจะต้องตัดสินใจคือเห็นด้วยกับการที่โครเมียจะกลับไปรวมกับรัสเซียหรือไม่ และเห็นด้วยกับการนำรัฐธรรมนูญโครเมียฉบับปี ค.ศ. 1992 กลับมาใช้และโครเมียเป็นส่วนหนึ่งของยูเครน (ต่อมาได้เลื่อนวันลงประชามติเป็นวันที่ 16 มีนาคม ค.ศ. 2014) ในขณะที่สำนักงานอัยการสูงสุดยูเครนได้แจ้งว่า ผลได้ฯ จากการลงประชามติจะยังคงรัฐธรรมนูญแห่งยูเครนและโครเมีย ซึ่งต้องมีการลงประชามติทั่วประเทศ⁷³ ในขณะเดียวกันผู้นำชาติТАR โครเมียกล่าวว่า พ沃กตจะไม่เข้าร่วมหรือยอมรับการลงประชามติแยกประเทศได้⁷⁴

วันที่ 7 มีนาคม นาง瓦林尼娜 มัทวีเยียนโค (Валентина Матвиенко) ประธานสถาบันสหพันธ์ (รุ่มิสกา) แห่งสหพันธ์รัสเซีย ซึ่งมีเชื้อสายยูเครน ได้ให้การต้อนรับคณะผู้แทนจากโครเมียที่ได้มาขอพบ หลังการพบปะดังกล่าว นางมัทวีเยียนโคได้แจ้งต่อสื่อมวลชนว่า สถาบันสหพันธ์แห่งสหพันธ์รัสเซียพร้อมที่จะสนับสนุนให้โครเมียผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของรัสเซีย⁷⁵

⁷¹http://www.bbc.co.uk/russian/international/2014/03/140306_ukraine_crimea_referendum.shtml

⁷²http://www.rada.crimea.ua/news/06_03_2014_1

⁷³<http://intermedia.gp.gov.ua/news-releases/news-details/2014/03/04/statement-by-acting-prosecutor-general-of-ukraine-oleh-maknitskyi>

⁷⁴<http://www.rferl.org/content/crimean-tatar-leader-tells-people-to-stay-at-home-avoid-confrontations/25282669.html>

⁷⁵<http://www.kianews.com.ua/news/soviet-federacii-gotov-poderzhat-kryma>

ในวันที่ 9 มีนาคม ประธานาธิบดีวลาดีมีร์ ปูตินได้โทรศัพท์ถึงนายกรัฐมนตรีเยอรมนีอังเกล่า แมร์เคิล (Angela Dorothea Merkel) และนายกรัฐมนตรีอังกฤษเดวิด แคนเมอรอน (David William Donald Cameron) โดยได้กล่าวปากป้องการเคลื่อนไหวเพื่อแยกตัวจากยุเครนของผู้นำไครเมียโดยกล่าวว่าพฤติกรรมของพวกเขานั้น เพื่อปกป้องผลประโยชน์อันชอบธรรมของประชากรในพื้นที่อย่างไรก็ตี นางแมร์เกิลบอกนายปูตินว่าการลงประชามติตั้งกล่าวละเมิดรัฐธรรมนูญยุเครนและขัดต่อกฎหมายระหว่างประเทศ⁷⁶ ก่อนการลงประชามติในวันที่ 11 มีนาคม ค.ศ. 2014 รัฐสภาไครเมียลงมติและอนุมัติคำประกาศอิสรภาพสาธารณรัฐปกครองตนเองไครเมียและเมืองซีวัลโลปัลจายุเครนตั้งเป็นสาธารณรัฐไครเมียโดยที่ประชุมมีมติเห็นชอบ 78 เสียง จากทั้งหมด 100 เสียง⁷⁷

วันที่ 15 มีนาคม ค.ศ. 2014 ลภาคความมั่นคงแห่งองค์การสหประชาชาติได้มีการประชุมหารือในข้อมติเกี่ยวกับการลงประชามติของชาวไครเมียในวันที่ 16 มีนาคม ว่า “ไม่มีผลทางกฎหมาย” และเรียกร้องให้นานาชาติไม่ว่าจะรองผลของการลงประชามตินั้น ผู้แทนสหพันธรัฐรัสเซียประจำความมั่นคงแห่งสหประชาชาตินายวิตาลีย ชูรคิน (Виталий Чуркин) ได้กล่าวต่อที่ประชุมว่า “รัสเซียจะเคารพในการเลือกของชาวไครเมีย” และได้ใช้สิทธิ์ยับยั้งข้อมติสหประชาชาติตั้งกล่าว ในกรณีมีประเทศสมาชิก 13 ประเทศได้เห็นชอบในข้อมติดังกล่าว ได้แก่ สหรัฐฯ สาธารณรัฐอิสลามอิหร่าน ฝรั่งเศส ลักเซมเบิร์ก ชิลี อาร์เจนตินา ลิทัวเนีย จอร์แดน ในจีเรีย ชาด รวันดา ออสเตรเลียและเกาหลีใต้ ส่วนจีนงดออกเสียง⁷⁸

⁷⁶<http://www.rte.ie/news/2014/0309/601046-ukraine/>

⁷⁷[http://www.rte.ie/news/2014/0311/601408-ukraine/Yanukovych denounces Ukrainian elections as 'illegitimate'](http://www.rte.ie/news/2014/0311/601408-ukraine/Yanukovych-denounces-Ukrainian-elections-as-'illegitimate')

⁷⁸Security Council Fails to Adopt Text Urging Member States Not to Recognize Planned 16 March Referendum in Ukraine's Crimea Region/ <http://www.un.org/News/Press/docs/2014/sc11319.doc.htm>

ตั้งแต่เช้าของวันที่ 16 มีนาคม ค.ศ. 2014 ประชาชนชาวสาธารณรัฐครIMEYได้ไปเข้าแ胄เพื่อใช้สิทธิ์ลงประชามติ ซึ่งคิดเป็นจำนวนร้อยละ 89.5 ของผู้มีสิทธิออกเสียง โดยร้อยละ 96.6 จากผู้มาใช้สิทธิ์เห็นด้วยกับการที่ครIMEY จะกลับไปรวมกับรัสเซีย จากผลของประชามติทำให้สาธารณรัฐครIMEYและเมืองซีวัลโดปัลเมสสถานพิเศษที่จะเสนอเข้ารวมกับรัสเซีย ในวันเดียวกันรัฐมนตรีกลาโหมยูเครนและรัสเซียตกลงพักรบในครIMEYกรุงทั่งวันที่ 21 มีนาคม⁷⁹

จากผลของการลงประชามติ ในวันที่ 16 มีนาคม ค.ศ. 2014 ในวันต่อมารัฐสภาครIMEYประกาศอิสรภาพจากยูเครน และขอเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสหพันธ์รัฐรัสเซียอย่างเป็นทางการ⁸⁰ โดยได้ผ่านร่างข้อตกลงว่าด้วยการอนุกรรฯเข้ากับสหพันธ์รัฐรัสเซียของสาธารณรัฐ ด้านประธานาธิบดี瓦列季米ร์ บูตินแห่งรัสเซียก็ได้ลงนามในกฎหมายการรับรองเอกสารของครIMEYในวันเดียวกัน⁸¹

ในขณะเดียวกันกระทรวงการต่างประเทศยูเครนได้ยื่นบันทึกประท้วงต่อผู้แทนซัวคราวของรัสเซียประจำยูเครน จากการที่รัสเซียได้รับรองความเป็นเอกสารของครIMEYและจะมีการลงนามในข้อตกลงว่าด้วยการอนุกรรษ์ครIMEYและซีวัลโดปัลเมสเข้ากับรัสเซีย⁸²

การอนุกรรษ์เข้าเป็นส่วนหนึ่งของสหพันธ์รัฐรัสเซียตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญสหพันธ์รัฐรัสเซียซึ่งประกาศใช้เมื่อปี ค.ศ. 2001 นั้น ต่างรัฐที่ประสงค์จะอนุกรรษ์เข้ารวมกับรัสเซียต้องเป็นฝ่ายแสดงความจำนงมาอย่างรัสเซีย

⁷⁹<http://www.rte.ie/news/2014/0316/602602-ukraine-crimea-russia/Ukraine and Russia agree truce on Crimea Crimean parliament formally applies to join Russia, BBC, March 17, 2014 http://www.bbc.com/news/world-europe-26609667>

⁸⁰Crimean parliament formally applies to join Russia, BBC, March 17, 2014 <http://www.bbc.com/news/world-europe-26609667>

⁸¹<http://kremlin.ru/acts/20596>

⁸²<http://www.unn.com.ua/ru/news/1318642>

18 มีนาคม ค.ศ. 2014 ที่ทำเนียบประธานาธิบดีรัสเซียพระราชวังเครมลินได้เริ่มกระบวนการรับสาหรับณรัฐปักครองตนเองไครเมียเข้ามาเป็นหน่วยการปักครองใหม่ของรัสเซีย เริ่มด้วยประธานาธิบดีวลาดีมิร์ ปูตินแจ้งต่อรัฐบาลสภานิติบัญญัติและสภาสหพันธ์ที่ได้เข้าร่วมประชุม ณ ห้องพระโรงกิโอล์กีย์ (Георгиевский зал) ว่ารัฐสภาไครเมียและที่ประชุมผู้บริหารเมืองซีวัลโตปัลได้แจ้งต่อที่ประชุมว่าเห็นด้วยกับร่างข้อตกลงระหว่างรัฐว่าด้วยการผนวกสาหรับณรัฐไครเมียและซีวัลโตปัลเข้ากับรัสเซีย และได้กล่าวถึงความเป็นมาต่อที่ประชุมที่ประกอบไปด้วยสมาชิกรัฐสภาสหพันธ์รัฐวัลลีเยียและประธานาธิบดีรัฐสภาสาหรับณรัฐไครเมีย วลาดีมิร์ คันลดันทีนัฟ นายกรัฐมนตรีสาหรับณรัฐไครเมีย ชีร์เกย์ อัคซิโอนัฟประธานสภาประสานงานองค์กรบริหารการประกอบกิจกรรมเมืองซีวัลโตปัล อลิกเซีย ชาลีย จากนั้นได้มีพิธีลงนามในข้อตกลงระหว่างรัฐว่าด้วยการผนวกสาหรับณรัฐไครเมียและซีวัลโตปัลเข้ากับรัสเซีย ซึ่งตามข้อตกลงดังกล่าวไครเมียได้กล่าวเป็นสาหรับณรัฐใหม่ของรัสเซียและซีวัลโตปัลถูกยกกระดับให้เป็นเมืองระดับสหพันธ์รัฐของรัสเซียเทียบเท่ามอลโกและเซนต์ปีเตอร์สเบริก โดยตามรัฐธรรมนูญแล้วข้อตกลงดังกล่าวจะมีผลหลังจากการให้การรับรองของรัฐสภาสหพันธ์ ในวันที่ 21 มีนาคม แต่ในบทเฉพาะกาลให้มีผลตั้งแต่วันที่มีการลงนาม⁸³ ในวันเดียวกันนั้นตามคำร้องขอของประธานาธิบดีวลาดีมิร์ ปูติน ศาลรัฐธรรมนูญรัสเซียได้พิจารณาความถูกต้องของการทำข้อตกลงระหว่างสหพันธ์รัฐวัลลีเยียกับสาหรับณรัฐไครเมีย การผนวกสาหรับณรัฐไครเมียและซีวัลโตปัลเข้ากับรัสเซีย และการเกิดหน่วยการปักครองใหม่ของสหพันธ์รัฐวัลลีเยียว่าสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐวัลลีเยียหรือไม่ ซึ่งศาลได้รับคำร้องไปพิจารณาโดยไม่ได้เปิดให้สาหรับณเข้าฟัง⁸⁴ ในวันต่อมา (19 มีนาคม) ศาลรัฐธรรมนูญรัสเซียได้อ่านผลของการพิจารณาว่า การทำข้อตกลงระหว่างสหพันธ์รัฐวัลลีเยียกับ

⁸³ <http://www.kremlin.ru/news/20605>; <http://www.itar-tass.com/politika/1056269>

⁸⁴ <http://www.ksrf.ru/ru/news/Pages/ViewItem.aspx?ParamId=3160>

สาธารณรัฐโครเมียนน์ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธรัฐรัสเซีย⁸⁵ และในวันเดียวกันประธานาธิบดีปูติน ได้นำข้อตกลงว่าด้วยการผนวกสาธารณรัฐโครเมียและซีวัลโดปัลเข้ากับรัสเซียให้รัฐสภาrbrog⁸⁶ ในวันที่ 20 มีนาคม ค.ศ. 2014 สภาพัฒนราชนูรัลเชียได้ให้การรับรองข้อตกลงว่าด้วยการผนวกสาธารณรัฐโครเมียและซีวัลโดปัลเข้ากับรัสเซีย ในการนี้มีสมาชิกสภาพัฒนราชนูรัลที่ไม่เห็นด้วยกับการรับรองข้อตกลงดังกล่าว 1 เสียง⁸⁷

ที่ห้องพระราชโกร์กีย (Георгиевский зал) พระราชวังเครมลิน ประธานาธิบดีลาตีมิร บูติน แจ้งต่อรัฐบาล สภาผู้แทนราษฎรและสภาพัฒน์ให้เข้าร่วมประชุม ว่ารัฐสภาโครเมียและที่ประชุมผู้บริหารเมืองซีวัลโดปัลได้ขอผนวกสาธารณรัฐโครเมียและซีวัลโดปัลเข้ากับรัสเซีย จากนั้น ได้เริ่มกระบวนการรับสาธารณรัฐปักครองดุ恩เองโครเมียเข้ามาเป็นหน่วยการปกครองใหม่ของรัสเซีย

เมื่อวันที่ 18 มีนาคม ค.ศ. 2014

⁸⁵ Конституционный суд признал законным договор о присоединении Крыма Forbes.ru; <http://www.fobes.ru/news/252421>

⁸⁶ Путин внес на ратификацию в Госдуму Договор о вступлении Крыма в состав РФ – Новости Политики – Новости Mail.Ru; <http://www.news.mail.ru/politics/1754732/?frommail=1>

⁸⁷ Дополнительное пленарное заседание Госдумы 20 марта; <http://www.duma.gov.ru/news/>

วันที่ 21 มีนาคม ค.ศ. 2014 สภาสหพันธ์แห่งสหพันธ์รัฐวัลเชียได้รับรองข้อตกลงว่าด้วยการผนวกสาธารณะรัฐวัลเชียและซิวัลโตปัลเข้ากับรัฐเชีย อีกทั้งได้ผ่านกฎหมายรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตั้งหน่วยการปกครองใหม่ในสหพันธ์รัฐวัลเชีย⁸⁸ จากนั้นประธานาธิบดีบูตินได้ลงนามในกฎหมายให้สาธารณรัฐวัลเชียเป็นหน่วยการปกครองหนึ่งของสหพันธ์รัฐวัลเชีย มีสถานะเป็นภูมิภาคที่ 9 ของสหพันธ์รัฐ โดยมีเมืองซิมพิโรปัลเป็นเมืองศูนย์กลางภูมิภาค และได้แต่งตั้งนายอาเลย์ค บีลาเวียนชิฟ เป็นผู้แทนประธานาธิบดีผู้มีอำนาจเต็มประจำภูมิภาค

นายอาเลย์ค บีลาเวียนชิฟ เป็นอดีตพลเรือโทแห่งกองทัพเรือรัสเซีย ตำแหน่งล่าสุดก่อนได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้แทนประธานาธิบดีได้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการใหญ่รัฐวิสาหกิจ “สลาเวียนกา” (“Славянка”) ของกระทรวงการป้องกันประเทศรัสเซีย เป็นเพื่อนสนิทของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการป้องกันประเทศครั้งเดียว (พลเอกซีร์เกย์ โซยคุ) สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยวิศวกรรมทหารเรือซัฟฟานสุนชิวัลโตปัล (Севастопольское высшее военно-морское инженерное училище) และได้ประจำการในเรือดำน้ำพลังนิวเคลียร์ จากรั้นได้เข้าศึกษาในสถาบันการทูตทหารหลังสำเร็จการศึกษาในปี ค.ศ. 1982 และได้ถูกส่งไปเป็นเลขานุการตระลักานเอกสารอัครราชทูตสหภาพโซเวียตประจำกรุงลอนดอน จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1985 ได้ถูกกว่ารัฐบาลอังกฤษขับออกจากประเทศไทยเนื่องจากมีพฤติกรรมจารกรรมข่าวสาร จากรั้นจึงได้ไปประจำการในเยอรมนี ระหว่างปี ค.ศ. 1995-1999 ได้ดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการใหญ่บริษัท “โรสวารูเชเนีย” («Росвооружение») ที่เป็นบริษัทกลางค้าอาวุธและยุทธวิปกรณ์ทุกชนิดของรัฐบาลรัสเซีย ก่อนที่จะเข้าดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการใหญ่รัฐวิสาหกิจ “สลาเวียนกา” ได้เคยช่วยงานซีร์เกย์ โซยคุ ขณะที่เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการพลเรือนป้องกันประเทศ สถานการณ์ฉุกเฉินและบรรเทาสาธารณภัย กรรมการสภากัวมั่นคงแห่งชาติรัสเซียและผู้ว่าการเขตปริมณฑลอลโก

⁸⁸ Путин подписал законы о присоединении Крыма и Севастополя к России; <http://www.ria.ru/politics/20140321/1000544230.html>

ช่วงเปลี่ยนผ่าน

จากการที่ครม.ได้เข้าร่วมกับรัฐเชียทำให้เกิดปัญหา กับหน่วยงานทหารของยูเครนที่อยู่ตามเมืองต่างๆ ซึ่งระหว่างการเข้ายึดครองพื้นที่หน่วยงานทางทหารต่างๆ ของกองกำลังป้องกันตนของครม. เจ้าหน้าที่ทหารที่รักษาการณ์ไม่ได้ต่อสู้ป้องกันตนเองแต่อย่างใด กลับยอมให้กองกำลังป้องกันตนของเข้ายึดครองโดยไม่มีการใช้อาวุธ

ตามมาตรา 6 ของข้อตกลงระหว่างรัฐว่าด้วยการผนวกลาอารณ์รัฐ ครม.และชีวัลโตปัลเข้ากับรัฐเชีย ได้กำหนดให้มีช่วงเปลี่ยนผ่านตั้งแต่วันที่ 21 มีนาคม ค.ศ. 2014 ซึ่งเป็นวันที่ประธานาธิบดีบูตินได้ลงนามในกฎหมายให้สาธารณรัฐครม.เป็นหน่วยการปกครองหนึ่งของสหพันธรัฐรัสเซีย ถึงวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2015 โดยให้มีการปรับเปลี่ยนทุกด้านให้เข้ากับระบบและระบบที่ใช้อยู่ในสหพันธรัฐรัสเซียทั้งในล้วนของภาครัฐและภาคเอกชน⁸⁹ ในวันถัดมา สื่อมวลชนยูเครนได้นำเสนอความโกลาหลที่เกิดขึ้นในครม. อันเป็นเหตุมาจากการเร่งรีบที่จะขอรับพาสปอร์ตรัฐเชีย เพื่อนำไปใช้ในการแสดงตนเพื่อรับสิทธิพิเศษต่างๆ ที่เท่าเทียมกับประชาชนชาวรัสเซีย เช่นค่าจ้างและบำนาญ จากข้อมูลของสำนักงานข้อมูลประชากรที่ออกพาสปอร์ตรัฐเชีย (เอกสารบันทึกข้อมูลบุคคล) ให้กับชาวครม.ได้ระบุไว้ในช่วงระยะเวลา 1 เดือนที่มีการเปิดให้ชาวครม.มาขอพาสปอร์ตรัฐเชีย ได้มีการออกพาสปอร์ตไปแล้วถึง 390,000 เล่ม⁹⁰ จากรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ในวันที่ 24 มีนาคม ค.ศ. 2014 เงินรูเบิล ได้ถูกประกาศให้ใช้ในครม.อย่างเป็นทางการในขณะที่เงินตระกูลกรีฟนา (гривна) ของยูเครนก็ยังคงใช้ได้ชั่วคราว ส่วนการเดินทางเข้าออกครม.นั้น ตั้งแต่วันที่ 26 มีนาคม ได้มีการตั้งด่านตรวจคนเข้าเมืองตามเส้นทางที่ติดกับยูเครนและตั้งสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองของสหพันธรัฐรัสเซียที่เมืองซิมฟโรปัลและชีวัลโตปัล

⁸⁹ <http://www.kremlin.ru/news/20605>

⁹⁰ <http://www.sevastopolnews.info/2014/lenta/sobytiya/069219241>

ในส่วนของการยุติธรรมนั้น ผู้พิพากษาจากรัสเซียได้อ่านมา
อ่านว่าความยุติธรรมในคราเมียตั้งแต่วันที่ 21 มีนาคม จัดว่าเป็นองค์กรอำนาจ
องค์กรแรกที่สามารถเริ่มงานได้ในทันทีที่คราเมียได้ผนวกเข้ากับรัสเซียอย่าง
ถูกต้องตามกฎหมาย ในประเด็นที่ต่อเนื่องกัน จากรายงานข่าวของหนังสือพิมพ์
ออนไลน์ กาเซียตาจุดอาร์ยู (Gazeta.ru) ได้กล่าวถึงการตัดสินใจของฝ่ายตุลาการ
ให้ส่งมอบนักโทษที่ผ่านกระบวนการทางศาลแล้วและต้องรับโทษจากเรือนจำที่
เมืองซิมฟ็อร์ปัลจำนวน 3,215 คนให้กับยูเครน ส่วนผู้ต้องหาที่อยู่ระหว่างการ
พิจารณาคดีหากเป็นคดีไม่ร้ายแรงศาลยุติธรรมรัสเซียได้ปล่อยตัวไป และหาก
มีภัยมิลามาในคราเมียก็มีสิทธิขออภัยชาติรัสเซียได้ ส่วนคดีร้ายแรงทางการรัสเซีย
ได้ออกให้อกนกประเทศไทย⁹¹

วันที่ 27 มีนาคม ค.ศ. 2014 สมชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติได้ผ่านข้อ
มติที่ไม่มีผลผูกมัด รับรองบูรณาภาพแห่งดินแดนของยูเครน และประกาศให้การ
ลงประชามติในคราเมียเมื่อวันที่ 16 มีนาคม ค.ศ. 2014 เป็นโมฆะ โดยมี 100 ประเทศ
ลงมติรับ 11 ประเทศลงมติไม่รับ (ได้แก่ อาร์เมเนีย เบลารุส โบลีเวีย เวนเซอลา
คิวบา เกาะหลีเอนో ซิมบับเว นิカラากัว ซีเรีย ชูดานและรัสเซีย) และ 58 ประเทศ
งดออกเสียง⁹²

⁹¹ <http://www.gazeta.ru/social/2014/03/21/5958981.shtml>

⁹² <http://www.reuters.com/article/2014/03/27/us-ukraine-crisis-un-idUSBREA2O1GA20140327>

นายกรัฐมนตรีสหพันธ์รัฐรัสเซียดมีติว มิดเวียดิฟได้เดินทางไปเยือนไซรเมียอย่างเป็นทางการ เป็นครั้งแรกในวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2014

ในวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2014 นายกรัฐมนตรีสหพันธ์รัฐรัสเซียดมีติว มิดเวียดิฟได้เดินทางไปเยือนไซรเมียอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรก เพื่อหารือแผนพัฒนาไซรเมียและซีวัลโตปัลกับผู้นำท้องถิ่น ผลของการหารือทั้งรัฐบาลกลางรัสเซียและคณะกรรมการรัฐบาลไซรเมียมีความเห็นพ้องกัน ที่จะพัฒนาภูมิภาคไซรเมียให้เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษ และในขณะเดียวกัน เพื่อให้แผนการพัฒนาไซรเมียสามารถดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ รัฐบาลรัสเซียได้ตั้งกระทรวงชื่นมาใหม่เพื่อการดูแลกิจการไซรเมียโดยเฉพาะ ซึ่งรัฐบาลไซรเมีย โดยมีนายอาเลียค ชาเวียลิยฟ (Олег Генрихович Савельев - 1965, Ленинград) เป็นรัฐมนตรี

วันที่ 11 เมษาายน ค.ศ. 2014 รัฐบาลรัสเซียได้เผยแพร่รัฐธรรมนูญรัสเซียฉบับแก้ไขเพิ่มเติม โดยสาระสำคัญคือสาธารณรัฐไซรเมียและเมืองระดับสหพันธ์รัสเซียล็อกให้ถูกผนวกเข้าไปในรายชื่อหน่วยการปกครองของสหพันธ์รัสเซียในรัฐธรรมนูญแห่งสหพันธ์รัฐรัสเซียอย่างเป็นทางการ⁹³

⁹³ http://www.pravo.gov.ru/news/2014.04/news_0562.html

วันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 2014 รัฐสภาญี่ปุ่นได้รับรองกฎหมาย “ว่าด้วยการรักษาสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในพื้นที่ที่ถูกยึดครองชั่วคราวของญี่ปุ่น” โดยพื้นที่ดังกล่าวประกอบด้วยสาธารณรัฐปักกอร์ตันเง่อไครเมียและเมืองชิรล์โลปัล รวมทั้งน่านฟ้าเหนือพื้นที่ดังกล่าว พื้นน้ำและพื้นดินของพื้นที่ดังกล่าวถูกยึดครองชั่วคราวโดยสหพันธ์รัสเซีย จึงได้ประกาศใช้กฎหมายพิเศษในพื้นที่ดังกล่าว โดยมีการจำกัดการเดินทางเข้า-ออกควบสมุทรไครเมียของชาวต่างประเทศ อีกทั้งห้ามไม่ให้ประชาชนประจำกิจบางประเภท จำกัดสิทธิของประชาชน อีกทั้งจะมีการดำเนินคดีอาญา กับผู้ที่มีความร่วมมือกับผู้ยึดครอง⁹⁴ นอกจากนั้น กฎหมายดังกล่าวบังใช้ได้ระบุว่า ควบสมุทรไครเมียเป็นอาณาเขตของญี่ปุ่นที่ไม่สามารถแบ่งแยกได้ และกฏหมายของญี่ปุ่นก็ยังมีผลบังคับใช้ในพื้นที่ดังกล่าว นอกจากนั้นในพื้นที่ดังกล่าวบังใช้ห้ามบุคคลหรือองค์กรที่ได้รับการเลือกตั้งหรือได้รับการแต่งตั้งประจำกิจกรรมใดๆ ที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญและกฏหมายของญี่ปุ่น แต่หากเป็นไปได้ที่ออกโดยบุคคลหรือองค์กรถือว่าขัดต่อกฎหมายและไม่มีผลบังคับใช้⁹⁵ ในขณะเดียวกัน กฏหมายฉบับนี้ยังไม่อนุรักษารัฐธรรมนูญโดยอัตโนมัติของประชาชนชาวไครเมีย ดังนั้นชาวไครเมียที่ได้รับพาสปอร์ตรัสเซีย (เอกสารบันทึกข้อมูลบุคคล) ยังคงเป็นประชากรชาวญี่ปุ่นอยู่ตราบที่ยังมีพาสปอร์ตญี่ปุ่น

วันที่ 17 เมษายน ค.ศ. 2014 ประธานาธิบดีบูตินได้ยอมรับว่าทหารัสเซียได้ทำการสนับสนุนกองกำลังป้องกันตนเง่อไครเมียนซ่างที่มีการลงประชามติเพื่อรักษาความสงบในควบสมุทรและให้ชาวไครเมียได้ใช้ชีวิตตามปกติ⁹⁶

⁹⁴“Ukraine Parliament declares Crimea temporarily occupied territory”. IANS. news.biharprabha.com. April 15, 2014.

⁹⁵Рада определила правила жизни на оккупированных территориях. Украинская правда (15 апреля 2014). Проверено 15 апреля 2014; <http://www.pravda.com.ua/rus/news/2014/04/15/7022502/>

⁹⁶«Прямая линия с Владимиром Путиным». // kremlin.ru (17 апреля 2014). Проверено 17 апреля 2014. <http://www.kremlin.ru/news/20796>

ส่วนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการป้องกันประเทศรัสเซีย นายชิรเกย์ โซยกู ได้ให้สัมภาษณ์ว่าการรักษาความสงบในครามีเยได้ใช้กองทหารจากกองทัพเรือภูมิภาคทะเลด้วยมีภารกิจหลักคือการป้องกันประชาชนชาวไครเมียจากกลุ่มชาตินิยมหัวรุนแรงชาวยูเครน และการป้องกันการเข้ายึดครองที่มั่นทางทหารของรัสเซีย⁹⁷

วันที่ 26 เมษายน ค.ศ. 2014 รัฐบาลชั่วคราวยูเครนได้ล็อกคลองส่งน้ำจีดามัยไครเมีย

ตั้งแต่วันที่ 25 เมษายน ค.ศ. 2014 รัฐบาลรัสเซียได้มอบหมายให้นายปีเตอร์ ยาโรช (Пётр Ярош) รักษาการหัวหน้าสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองรัสเซียประจำไครเมีย ดำเนินการติดตั้งหลักเขตแดนระหว่างประเทศรัสเซียกับยูเครนตามแนวเขตแดนระหว่างไครเมียและยูเครน⁹⁸ และวันต่อมา รัฐบาลชั่วคราวยูเครนได้ตัดขอบโดยการปิดคลองส่งน้ำจีดามัยไครเมีย โดยอ้างว่าเพื่อเป็นการจัดการทรัพยากรน้ำของตน⁹⁹ ในขณะที่ทางไครเมียเองก็พยายามเจรจาขอซื้อน้ำจากยูเครน เนื่องจากน้ำดังกล่าวใช้ในการผลิตพลังงานเชิงพาณิชย์ ซึ่งหากไม่ได้รับน้ำตามเวลาที่กำหนดจะทำให้เกิดความสูญเสียพืชผลทางการเกษตรรวมพื้นที่ 120,000 เฮกตาร์ ในขณะเดียวกันนายกรัฐมนตรี ยิชินนิยุค

⁹⁷ <http://itar-tass.com/politika/1097051>

⁹⁸ <http://sevastopolnews.info/2014/04/lenta/sobytiya/069219374>

⁹⁹ <http://itar-tass.com/politika/1149218>

นายกรัฐมนตรียูเครนได้ให้สัมภาษณ์ว่า “ยูเครนไม่มีแผนที่จะหยุดส่งน้ำและส่งไฟไปยังไครเมีย เพียงแต่รัสเซียจะต้องซื้อมันเท่านั้น”¹⁰⁰

ในวันที่ 30 เมษายน ค.ศ. 2014 สำนักนายกรัฐมนตรียูเครนได้ออกประกาศปิดด่านตรวจคนเข้าเมืองที่ผ่านจากยูเครนเข้าไปในไครเมีย ทำให้การติดต่อระหว่างยูเครนกับไครเมียในทางบกไม่สามารถกระทำได้ แต่ถ้าหากมีความจำเป็นต้องเดินทางก็ยังสามารถใช้ด่านตรวจคนเข้าเมืองตามท่าเรือหรือสนามบินได้

จากการประเมินของนายอเล็กซานدر ตุรชีนพ์ อธิบดีรักษาการประธานาธิบดียูเครน ความเสียหายโดยตรงที่เป็นผลจากการสูญเสียไครเมียของยูเครนคิดเป็นจำนวน 1 แสนล้านдолลาร์สหรัฐฯ ในจำนวนนั้นเป็นมูลค่าของก้าชธรรมชาติที่คาดว่าจะชดได้ตามข้อมูลของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงานยูเครน นายยูรี โปรดัน (Юрий Продан) ได้ประเมินไว้เป็นจำนวน 4 หมื่นล้านдолลาร์สหรัฐฯ¹⁰¹

ประธานาธิบดี วาลีมิร บูตินกล่าวสุนทรพจน์ต่อทหารผ่านศึกและทหารเรือรัสเซียในฐานทัพเรือภาคทะเลเมืองซีวัลต์บล เนื่องในโอกาสครบรอบ 70 ปีที่กองทัพสหภาพโซเวียตได้ปลดปล่อยไครเมียจากการยึดครองของกองทัพนาซีเยอรมัน และเนื่องในวาระครบรอบ 69 ปีวันแห่งชัยชนะของกองทัพสหภาพโซเวียตในสงครามโลกครั้งที่ 2 วันที่ 9 พฤษภาคม ค.ศ. 2014

¹⁰⁰<http://vlasti.net/news/192579>

¹⁰¹ Турчинов оценил ущерб от потери Крыма в 100 млрд долларов. ИТАР-ТАСС, 14.05.2014; <http://www.itar-tass.com/mezhdunarodnaya-panorama/1186380>

ในวาระพิเศษครบรอบ 69 ปีวันแห่งชัยชนะของกองทัพสหภาพโซเวียต ในสังคามโลกครั้งที่ 2 วันที่ 9 พฤษภาคม ค.ศ. 2014 ประธานาธิบดีลาตีมิร์ บูตินได้เดินทางเยือนไครเมียอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรกหลังจากที่ได้กลับมา ผนวกร่วมเข้ากับสหพันธ์รัสเซียอีกครั้งหนึ่ง โดยประธานาธิบดีบูตินได้กล่าว สุนทรพจน์ต่อทหารผ่านศึกและทหารเรือรัสเซียในฐานทัพเรือภาคทะเลดำ เมืองซีวัสโดยไม่เนื่องในโอกาสครบรอบ 70 ปีที่กองทัพสหภาพโซเวียตได้ ปลดปล่อยไครเมียจากการยึดครองของกองทัพนาซีเยอรมัน ซึ่งสาระหลักของ สุนทรพจน์ดังกล่าวเป็นการอวยพรเหล่าทหารผ่านศึกและทหารเรือรัสเซีย เนื่องในวันแห่งชัยชนะ และขอบคุณเหล่าทหารผ่านศึกและทหารเรือรัสเซียใน การทำหน้าที่เพื่อประเทศชาติ ต่อจากนั้นได้เดินทางไปกล่าวสุนทรพจน์ต่อประชา ชนชาวไครเมีย โดยช่วงแรกของสุนทรพจน์เป็นการอวยพรเนื่องในวันแห่งชัยชนะ ซึ่งสำหรับชาวไครเมียแล้วจัดเป็นวาระที่พิเศษที่ได้เฉลิมฉลอง 2 ชัยชนะ โดย ชัยชนะหนึ่งคือการต่อสู้ของชาวไครเมียจนได้รับชัยชนะและกลับมาผนวกกับ แผ่นดินแมรัสเซียอีกครั้งหนึ่ง และได้กล่าว “ขอบคุณในความกล้าหาญและความ เพียรพยายามของชาวไครเมียที่ทำให้ไครเมียกลับมาร่วมกับรัสเซียได้อีกครั้งหนึ่ง”

บทลงโทษรัฐเชิงของสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรป

บทลงโทษหรือแซงชัน (sanction) ที่เกี่ยวเนื่องจากสถานการณ์ในครัวเมีย และยุเครนตะวันออกได้ริเริ่มโดยสหรัฐอเมริกาผู้ควบคุมระเบียบโลกใหม่ (New World Order)¹⁰² โดยได้พันธมิตรที่เก่าแก่ก่อตั้งสหภาพยุโรปและพันธมิตรของสหภาพยุโรปได้ เช่น แคนาดา ออสเตรเลีย สัญญา นอร์เวย์ สวิตเซอร์แลนด์และอีนฯ เข้าร่วม การลงโทษรัฐเชิงของสหรัฐอเมริกาและพันธมิตรได้ดำเนินการทั้งผ่านองค์กรระหว่างประเทศ และเป็นรายประเทศ

มาตรการลงโทษมาตรการแรกได้ประกาศใช้เมื่อรัฐเชิงให้การรับรองการลงประชามติของชาวครัวเมีย ยอมรับการประกาศอกราชของครัวเมียและรับครัวเมียเข้าเป็นหน่วยการปกครองหนึ่งของรัฐเชิง ตามความเห็นของประเทศต่างๆ และองค์กรระหว่างประเทศ การผนวกครัวเมียของรัฐเชิงเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย มาตรการลงโทษ (แซงชัน) มาตรการแรกที่สหภาพยุโรป

¹⁰² การจัดระเบียบโลกใหม่เริ่มขึ้นโดยสหรัฐอเมริกาในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 1990 ประธานาธิบดีจอร์จ บุชได้ประกาศยกเวชสถาตัตซึ่งมีเนื้อหาเป็นการจัดระเบียบโลกใหม่ กล่าวคือ ทุกประเทศต้องเป็นประชาธิบดีโดย (Democracy) ไม่ละเมิดสิทธิมนุษยชน (Human Right) ต้องรักษาสภาพแวดล้อม (Environment) ต้องเปิดเสรีทางการค้า (Free Trade) และต้องไม่ละเมิดลิขสิทธิ์และลิขสิทธิบัตร (Copyright) ระเบียบที่เหล่านี้ได้กล่าวเป็นเครื่องมือของสหรัฐอเมริกาและประเทศที่เป็นพันธมิตรใช้ในการลงโทษประเทศอื่นโดยทำด้วย “ตำรวจโลก” บีบบังคับให้ประเทศต่างๆ ปฏิบัติตามระเบียบที่ตนได้วางไว้ และคอยความคุมแพดิกรรมของประเทศต่างๆ ให้อยู่ภายใต้อิทธิพลของตนในทุกๆ ด้าน หากไม่ปฏิบัติตามจะต้องเผชิญกับมาตรการลงโทษต่างๆ เริ่มต้นด้วยการอยัดบัญชีหรือทรัพย์สินของนักการเมืองและนักธุรกิจในประเทศไทยที่แซงชัน ห้ามไม่ให้มีการทำธุกรรมทางการเงินและทำธุรกิจร่วมกันกับนักธุรกิจของประเทศไทยที่ถูกแซงชัน ห้ามเข้าประเทศไทย ปิดล้อมทางการค้าหรือห้ามการนำเข้าหรือส่งออกผลิตภัณฑ์ และมาตรการสุดท้ายคือการปฏิบัติการทางทหารหลังเหตุการณ์ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 ในสมัยประธานาธิบดี จอร์จ ดับเบิลยู บุช (จูเนียร์) ได้แสดงให้ประชาชนโลกเห็นว่า สหรัฐอเมริกาเป็น “ตำรวจโลก” อย่างแท้จริงโดยการประกาศว่า “ใครก็ตามที่ไม่ได้เป็นอยู่เคียงข้างอเมริกา ...ผู้นั้นก็คือฝ่ายผู้ก่อการร้าย” และได้ปฏิบัติการทางทหารในหลายประเทศตามที่ตนมองเห็นสมควร

และสหรัฐอเมริกา แคนาดาและประเทศอื่นๆ ได้ประกาศใช้หลักการอนวากไรเรเนีย ของรัฐเชียคือการไม่ให้นักธุรกิจและนักการเมืองชาวรัสเซียทำธุกรรมทางการเงิน งดออกวีซ่าให้บุคคลตามบัญชีรายชื่อที่ได้ประกาศไปทั้งหมด 6 รอบ ส่วน สหรัฐอเมริกานั้นยังห้ามบริษัทของประเทศไทยที่ร่วมแข่งขันติดต่อธุรกิจกับองค์กรหรือ บุคคลตามบัญชีรายชื่อที่ได้ประกาศไปทั้งหมด 6 รอบ เช่นกัน

การแข่งขันโดยองค์กรระหว่างประเทศต่างๆ มีดังนี้

องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (Organisation for Economic Co-operation and Development-OECD) วันที่ 12 มีนาคม ค.ศ. 2014 ได้ประกาศหยุดกระบวนการรับรัฐเชียเข้าเป็นสมาชิกและประกาศ เพิ่มความล้มเหลวของรัฐเชียในห้ามากขึ้น

องค์การนาโต (North Atlantic Treaty Organization : NATO) วันที่ 6 มีนาคม ค.ศ. 2014 ได้ประกาศหยุดการพบปะกับคณะทหารและพลเรือนของรัฐเชีย รวมทั้งงดการจัดกิจกรรมร่วมกันตามกำหนดการที่ได้วางไว้ วันที่ 17 มีนาคม ค.ศ. 2014 ได้ยุติความร่วมมือกับรัฐเชีย และตัดไม่ให้รัฐเชียเข้าร่วมในกระบวนการ ทำลายอาวุธเคมี 1 เมษายน ค.ศ. 2014 ประกาศยุติความร่วมมือกับรัฐเชียในทุก ระดับ ยกเว้นการเจรจาด้วยเอกสารราชทูตหรือสูงกว่า ในวันที่ 7 สิงหาคม ค.ศ. 2014 เลขาธิการใหญ่องค์กรนาโต นายอันเดรส ไฟฟ รัลลุสเซน (Anders Fogh Rasmussen) ได้เดินทางเยือนกรุงเบลเกรด และได้แจ้งข่าวต่อสื่อมวลชนว่า องค์กรนาโตจะระงับความร่วมมือกับรัฐเชียในทุกด้าน¹⁰³

¹⁰³ <http://www.newsru.com/world/07aug2014/natobrokereuprf.html>

สหภาพยุโรป (EuropeanUnion-EU) ในวันที่ 6 มีนาคม ค.ศ. 2014 ได้
ทำการเจรจา กับรัสเซีย ในประเด็นการลดขั้นตอนการขอวีซ่าเข้าสหภาพยุโรปของ
ชาวรัสเซีย และข้อตกลงใหม่ในประเด็นดังกล่าว ในวันที่ 17 มีนาคม ค.ศ. 2014
ได้ออกมาตรการลงโทษรัสเซียด้วยการห้ามบุคคล (นักการเมืองและผู้บริหาร
หน่วยงานรัฐ ระดับสูงของรัสเซียและเครือเมีย) ตามบัญชีรายชื่อ 21 คนเดินทาง
เข้าสหภาพยุโรป รวมทั้งอายัดทรัพย์สินทั้งหมดของบุคคลดังกล่าว¹⁰⁴

บัญชีรายชื่อบุคคลที่ถูกแซงชั้นโดยสหภาพยุโรป อัลบานีย ไอซ์แลนด์
ลิกเทนสไตน์ มอลโดวา นอร์เวย์ ยูเครน และมองเตเนโกร

1. ซีรเกย์ อัคซิโอนอฟ (Сергей Аксёнов) - นายกรัฐมนตรีสาธารณรัฐ
ครามเมีย
2. วลาดีมีร์ คันสตันทีนัฟ (Владимир Константинов) - ประธาน
สภาครามเมีย
3. รุสตัม ทีมีรกาลียิฟ (Рустам Темиргалиев) - ผู้แทนสภากลุ่ม
สาธารณรัฐครามเมีย รองนายกรัฐมนตรีสาธารณรัฐครามเมีย
4. ดีนีส บีเรโซฟสกี (Денис Березовский) - อตีตผู้บัญชาการ
ทหารเรือยูเครน
5. อเล็กซ์ ชาลีย (Алексей Чалый) - นักธุรกิจรัสเซีย เมื่อวันที่ 23
กุมภาพันธ์ 2014 ได้รับการเลือกตั้งจากสภาราษฎรให้เป็นผู้ว่าการเมืองชีวัลโตปัล
6. ปีโตร ซีมา (Пётр Зима) - ผู้อำนวยการกิจการรักษาความ
ปลอดภัยครามเมีย
7. ยูริย์ ชีอเรบцов (Юрий Жеребцов) - ประธานสภากลุ่มครามเมีย
หนึ่งในผู้จัดให้มีการลงประชามติให้ครามเมียเป็นเอกสารช

¹⁰⁴Decision 2014/145/CFSP; США и ЕС вводят санкции против
чиновников РФ и Украины

8. ชีรเกย์ เชียคพ (Сергей Цеков) - อตีตประธนาสภากลุ่มไครเมีย
9. วีคตาร์ โอซีรฟ (Виктор Озеров) - ประธานกรรมการมาธิการด้านการป้องกันประเทศและรักษาความปลอดภัย วุฒิสภากลุ่มบรัชัวลเชีย
10. วลาดีมิร ด查บารاف (Владимир Джабаров) - รองประธานกรรมการมาธิการด้านการต่างประเทศ วุฒิสภากลุ่มบรัชัวลเชีย
11. อันเดรย์ คลีชาส (Андрей Клишас) - ประธานกรรมการมาธิการด้านกฎหมายบรัชัวลรวมมุนุญ สภากลุ่มบรัชัวลเชีย
12. นิกาลัย รีชคพ (Николай Рыжков) - สมาชิกสภากลุ่มบรัชัวลเชีย
13. ยิฟเกียนนีย์ บูชмин (Евгений Бушмин) - รองประธานสภากลุ่มบรัชัวลเชีย
14. อเล็กซานดร์ ตาตูนัฟ (Александр Тотоонов) - สมาชิกสภากลุ่มบรัชัวลเชีย กรรมการด้านวัฒนธรรม การศึกษาและข้อมูลข่าวสาร
15. อาเลียค ปันทีเลียยิฟ (Олег Пантелеев) - ผู้แทนจากองค์กรบริหารณฑลครุภัณฑ์ ประจำสภากลุ่มบรัชัวลเชีย
16. ชีรเกย์ มีโรนัฟ (Сергей Миронов) - สมาชิกสภ้าผู้แทนราชภูมิ (ดูมา) หัวหน้าพรรคสปราโวิตลีวายา รัสเซีย («Справедливая Россия»)
17. ชีรเกย์ ชีลิชนินอักษ (Сергей Железняк) - รองประธานสภ้าผู้แทนราชภูมิ (ดูมา) หัวหน้าพรรครัฐบาลรัสเซีย
18. ลิอาโนด สลุตสกี้ (Леонид Слуцкий) - ประธานกรรมการมาธิการด้านกิจการเครือรัช្យเอกสารช สภ้าผู้แทนราชภูมิ (ดูมา)
19. อเล็กซานดร์ วิตโค (Александр Витко) - ผู้บัญชาการทหารเรือ รัสเซียภาคทะเลดำ
20. アナโตลีย์ ซีดารัฟ (Анатолий Сидоров) - ผู้บัญชาการทหารภาคตะวันตก
21. อเล็กซานดร์ галкиน (Александр Галкин) - ผู้บัญชาการทหารภาคใต้

ในวันที่ 20 มีนาคม ค.ศ. 2014 สหภาพยุโรปได้ประกาศยกเลิกการประชุมผู้นำสหภาพยุโรป-รัสเซียซึ่งจะจัดมีขึ้นในเดือนมิถุนายน และจากสถานการณ์ที่เลวร้ายลง¹⁰⁵ วันที่ 21 มีนาคม ค.ศ. 2014 รัฐบาลสหภาพยุโรปได้ห้ามสถานทูตของประเทศสมาชิกในรัสเซียออกจากวีชาทุกชนิดให้กับชาวไครเมีย และในวันเดียวกัน สหภาพยุโรปได้เพิ่มรายชื่อบุคคล (ผู้บริหารหน่วยงานของรัสเซียดับสูงและนายทหารของรัสเซียและไครเมีย) ที่ถูกแบ่งชั้นอีก 12 คน รวมทั้งผู้อำนวยการสำนักข่าวรัสเซียเดย์ («Россия сегодня») ที่นำเสนอข่าวภาคภาษาอังกฤษของทางการรัสเซีย

บัญชีรายชื่อบุคคลที่ถูกแบ่งชั้นโดยสหภาพยุโรป อัลบานีย ไอซ์แลนด์ ลิกเทนสไตน์ молโดวา นอร์เวย์ ยูเครน และมอนเตเนโกรประกาศเพิ่มเติมในวันที่ 21 มีนาคม ค.ศ. 2014

1. ดมิตريย์ กิซเลอฟ (Дмитрий Киселев) - รองผู้อำนวยการบริษัท โทรทัศน์ วิทยุของรัสเซียรัสเซีย
2. ดมิตريย์ โรโกzin (Дмитрий Рогозин) - รองนายกรัฐมนตรีรัสเซีย
3. ซีรเกย์ กลาเซียฟ (Сергей Глазьев) - ที่ปรึกษาประธานาธิบดีรัสเซีย
4. วลาดิสลาฟ ชูรคัฟ (Владислав Сурков) - ผู้ช่วยประธานาธิบดีรัสเซีย
5. วาลินทีนา มัทวีเยียนโค (Валентина Матвиенко) - ประธานสภานิติบัญญัติ แห่งรัสเซีย
6. ซีรเกย์ นาเรชคิน (Сергей Нарышкин) - ประธานสภารัฐสภาแห่งรัฐสภาสหพันธ์รัสเซีย
7. อเล็กซานดร์ นาชาตัฟ (Александр Носатов) - รองผู้บัญชาการทหารเรือรัสเซียภาคทะเลดำ
8. วาลีรีย์ คุลิโคฟ (Валерий Куликов) - รองผู้บัญชาการทหารเรือรัสเซียภาคทะเลดำ

¹⁰⁵Council Implementing Decision 2014/145/CFSP of 21 March 2014

9. อีก้าร์ ตูรชินนิอุค (Игорь Турченюк) - รองผู้บัญชาการทหารภาคใต้
10. ยีเลีย มิซูลีนา (Елена Мизулина) - สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ดูมา)
11. มิคยาอีล มาลีอชีฟ (Михаил Малышев) - ผู้อำนวยการคณะกรรมการการจัดการลงประชามติโครเมีย

12. วาลีรี่ มีเวียดีฟ (Валерий Медведев) - ประธานคณะกรรมการการจัดการลงประชามติเมืองชีวัลโล่ปัล

ในวันที่ 17 เมษายน ค.ศ. 2014 สายโทรไปได้มีมติเสนอแนะให้บริษัทลักษิตสหภาพยูโรปปฏิเสธการก่อสร้างท่อแก๊ส “ยูชันเนียป็อก” («Южный поток») วันที่ 28 เมษายน ค.ศ. 2014 สหภาพยูโรปได้มีการพิจารณาขยายบัญชีรายชื่อบุคคลที่ถูกแซงชันเพิ่มอีก 15 คน

บัญชีรายชื่อบุคคลที่ถูกแซงชันโดยสหภาพยูโรป อัลบานีย ไอซ์แลนด์ ลิกเทนสไตน์ มอลโดวา นอร์เวย์ ยูเครน และมองเตเนโกรเพิ่มเติม ประกาศในวันที่ 29 เมษายน ค.ศ. 2014

1. ดมีตรีย์ คาชาค (Дмитрий Козак) - รองนายกรัฐมนตรีรัสเซีย
2. อาเลียค บิลาเวียนชีฟ (Олег Белавенцев) - ผู้แทนประธานาธิบดีรัสเซียผู้มีอำนาจเต็มประจำโครเมีย
3. วาลีรี่ กีราซิมฟ (Валерий Герасимов) - ผู้บัญชาการทหารสูงสุดสหพันธรัฐรัสเซีย รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการป้องกันประเทศ สหพันธรัฐรัสเซีย
4. อาเลียค ชาเวียลิยฟ (Олег Савельев) - รัฐมนตรีว่าการกิจการโครเมีย
5. ชีรเกย์ มียาيلا (Сергей Меняйло) - รักษาการผู้ว่าการเมืองชีวัลโล่ปัล
6. โอล加 โควิติดิ (Ольга Ковитиди) - สมาชิกสภาสหพันธรัฐสหพันธรัฐรัสเซีย ผู้แทนฝ่ายบริหารสาธารณรัฐโครเมีย
7. ลุดมีลา ชวิตโซวา (Людмила Швецова) - รองประธานสภาผู้แทนราษฎร ลพบุรีรัฐรัสเซีย

8. ซีรเกย์ นีเวียร์ฟ (Сергей Неверов) - รองประธานสภาน้ำด้วยอำนาจราษฎร
สหพันธ์รัฐวัลเชีย

9. อีก้าร์ ซีรภูน (Игорь Сергун) - หัวหน้าหน่วยข่าวกรอง
กองบัญชาการทหารสูงสุด สหพันธ์รัฐวัลเชีย รองผู้บัญชาการทหารสูงสุด
สหพันธ์รัฐวัลเชีย

10. กีร์ман โพรโคปิฟ (Герман Прокопив) - ผู้นำกลุ่ม “ป้องกัน
ลูกานสค์” («Луганской обороны»)

11. วาลีรี่ โบลัตต์ฟ (Валерий Болотов) - หนึ่งในผู้นำกลุ่ม “กองทัพ
ตะวันออกเฉียงใต้” («Армии Юго-Востока»)

12. อันเดรย์ ปูร์гин (Андрей Пургин) - ประธานร่วม “สาธารณรัฐ
ดาเนียลสค์” («Донецкой республики»)

13. ดีนีล ปุชิลิน (Денис Пушилин) - นายกรัฐมนตรีรัฐบาลชั่วคราว
สาธารณรัฐประชาชนดานียัลสค์

14. ซีรเกย์ ซีอุปลาโคฟ (Сергей Цыплаков) - หนึ่งในผู้นำกลุ่ม
“กองกำราจประชาชนดอนบัส” («Народной милиции Донбасса»)

15. อีก้าร์ สเตรลโคฟ (Игорь Стрелков) - เจ้าหน้าที่ประจำสำนัก
ข่าวกรองแห่งสหพันธ์รัฐวัลเชีย

มาตรการลงโทษวัลเชียได้เพิ่มความรุนแรงขึ้นเมื่อเกิดความรุนแรงขึ้นใน
ยูเครนตะวันออก ฝ่ายที่ลงโทษได้กล่าวหารัฐวัลเชียว่ามีส่วนร่วมในปฏิบัติการใน
ยูเครนโดยส่งทั้งอาวุธและกองกำลังเข้าไปเพื่อแบ่งแยกและยึดครองดินแดนของ
ยูเครน ในวันที่ 12 พฤษภาคม ค.ศ. 2014 ลพบุรีโรปได้เพิ่มรายชื่อบุคคล
ที่ถูกแบ่งชั้นอึก 13 คน รวมทั้งการแบ่งชั้นบริษัท “โซรนาโนรานีฟติก้าช”
(«Черноморнефтегаз») และ “ฟีอดอโอดเชีย” («Феодосия») รวมทั้งแบ่งชั้น
บริษัทของไครเมียที่อยู่ด้วยทรัพย์สินของยูเครน นอกจากนั้นยังเรียกร้องให้ทุก
ประเทศที่เป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ ดำเนินมาตรการต่อต้านรัฐวัลเชียที่ได้
ผนวกไครเมียและชีวัลโตปัล วันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 2014 ลพบุรีโรปได้
ปฏิเสธการเข้าร่วมการประชุม “การเจรจาด้านพลังงานรัฐวัลเชีย-ลพบุรีโรป:

ในประเด็นที่เกี่ยวกับก้าช” ซึ่งจะจัดให้มีขึ้นในกรุงบัวเลล

บัญชีรายชื่อบุคคลที่ถูกแซงชันโดยสหภาพยูโรป อัลบาเนีย ไอซ์แลนด์ ลิกเทนสไตน์ มอลโดวา นอร์เวย์ ยูเครน และมอนเตเนโกรเพิ่มเติม ประกาศในวันที่ 12 พฤษภาคม ค.ศ. 2014

1. วลาดีมิร์ ชาามานนัฟ (Владимир Шаманов) - ผู้บัญชาการกองกำลังอากาศโยธินแห่งสหพันธ์รัฐวัลลัลเชีย
2. วลาดีมิร์ ปลิกิน (Владимир Плигин) - ประธานกรรมการธุรกิจการกฎหมายรัฐธรรมนูญสภากู้แทนราชภูมิ (ดูมา) สหพันธ์รัฐวัลลัลเชีย
3. ปีโตร์ ยาโรช (Петр Ярош) - รักษาการหัวหน้าสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองสหพันธ์รัฐวัลลัลเชียประจำครัวเมือง
4. อาเลียค โคซิยรา (Олег Козюра) - รักษาการหัวหน้าสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองสหพันธ์รัฐวัลลัลเชียประจำวัลลัลโตบล
5. นาตาเลีย ปาคโลนสกายา (Наталья Поклонская) - อัยการสาการณรัฐไครเมีย
6. อีก้าร์ ชิฟเชียนคา (Игорь Шевченко) - รักษาการอัยการชิวัลโตบล
7. วิเชลลาฟ ปะนะมาเรียฟ (Вячеслав Пономарёв) - นายกเทศมนตรีของประชาชน เมืองลลาเวียนสกากา
8. อีก้าร์ เบียชลีร (Игорь Безлер) - ผู้แทนหัวหน้ากองกำลังอาสาสมัครทางภาคตะวันออกของยูเครน
9. อีก้าร์ คาดิดเซียนนัฟ (Игорь Какидзянов) - รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมสาธารณรัฐประชาชนดาเนียตสค์
10. รามาน เลียกิน (Роман Лягин) - ประธานคณะกรรมการการเลือกตั้ง สาธารณะรัฐประชาชนดาเนียตสค์
11. อเล็กซานดร์ มาลีอุคิน (Александр Малыхин) - ประธานคณะกรรมการการเลือกตั้ง เมืองลุกานสค์
12. อาเลียค ชาเรียฟ (Олег Царёв) - ผู้แทนราชภูมิรัฐวัลลัลเชีย

13. วิชิลลาฟ วาโลดิน (Вячеслав Володин) - รองหัวหน้าสำนักประธานาธิบดีสหพันธ์รัฐรัสเซีย

ในวันที่ 12 กรกฎาคม ค.ศ. 2014 ສหภาพยูโรปได้เพิ่มรายชื่อบุคคลที่ถูกแบ่งชั้นอิก 11 คน ต่อมาในวันที่ 18 กรกฎาคม ค.ศ. 2014 ธนาคารเพื่อการลงทุนแห่งยูโรปตามข้อเสนอของສหภาพยูโรปได้ยุติการลงทุนโครงการใหม่ในรัสเซีย

บัญชีรายชื่อบุคคลที่ถูกแบ่งชั้นโดยສหภาพยูโรป อัลบานีย ไอซ์แลนด์ ลิกเทนส์ไตน์ มอลโดวา นอร์เวย์ ยูเครน และมอนเตเนโกรเพิ่มเติม ประกาศในวันที่ 12 กรกฎาคม ค.ศ. 2014

1. อเล็กซานดร์ คอฟลีกีย์ (Александр Ходаковский) - รัฐมนตรีว่าการกระทรวงความปลอดภัย สาธารณรัฐประชาชนดาเนียตสค์
2. อเล็กซานดร์ คาลิอุสลีกีย์ (Александр Калиусский) - รองนายกรัฐมนตรี ด้านลังคอมสาธารณะรัฐประชาชนดาเนียตสค์
3. อเล็กซานดร์ เครียคัฟ (Александр Кряков) - รัฐมนตรีว่าการกระทรวงข้อมูลข่าวสารและสื่อสารมวลชน สาธารณรัฐประชาชนดาเนียตสค์
4. มา拉ต บาชีรัฟ (Марат Баширов) - นายกรัฐมนตรีสาธารณรัฐประชาชนลุกานลสค์
5. 瓦希ลีย์นิกิติน (Василий Никитин) - รองนายกรัฐมนตรีสาธารณรัฐประชาชนลุกานลสค์
6. อเล็กเซย์カラเยคิน (Алексей Карякин) - ประธานสภาสูงสาธารณรัฐประชาชนลุกานลสค์
7. ยูริย์ อีวาคิน (Юрий Ивакин) - รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการภายใน สาธารณรัฐประชาชนลุกานลสค์
8. อีการ์ ปโลตنيตสกีย (Игорь Плотницкий) - รัฐมนตรีว่าการกระทรวงประชาชนป้องกัน สาธารณรัฐประชาชนลุกานลสค์
9. นิคาลัย คากีตซีน (Николай Козицын) - ผู้บัญชาการทหารคือแซค

10. อเล็กเซอร์ มัซกาโวiy (Алексей Мозговóй) - หนึ่งในผู้นำของ กองกำลังติดอาวุธทางภาคตะวันออกของยูเครน

11. อเล็กซานดร์ บะระดัย (Александр Бородáй) - นายกรัฐมนตรี รัฐบาลชั่วคราวสาธารณรัฐประชาชนดาเนียลส์ค

มาตรการลงโทษล่าสุดสืบเนื่องมาจากการตกลงของเครือข่ายสารบินโนบอิง 777 ของสายการบินมาเลเซียแอร์ไลน์ที่ซานเมืองดาเนียลส์ค ใกล้ชายแดน รัสเซียเมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม ค.ศ. 2014 โดยผู้นำประเทศที่ออกมาตรการลงโทษรัสเซียให้เหตุผลว่า รัสเซียทำการสนับสนุนกองกำลังที่ยิงเครื่องบินลำดังกล่าวตก ในวันที่ 26 กรกฎาคม ค.ศ. 2014 สภาพพ犹ปได้เพิ่มรายชื่อบุคคลที่ถูกแซงชันอีก 15 คน 18 องค์กร และ 9 บริษัทในเครือเมีย

บัญชีรายชื่อบุคคลที่ถูกแซงชันโดยสหภาพยูโรป อัลบานีย ไอซ์แลนด์ ลิกเทนสไตน์ มอลโดวา นอร์เวย์ ยูเครน และมองเตเนโกรเพิ่มเติม ประกาศในวันที่ 26 กรกฎาคม ค.ศ. 2014

1. มิคาเอล พรัดโคฟ (Михаил Фрадкóв) - ผู้อำนวยการสำนักงานของต่างประเทศแห่งสหพันธ์รัสเซีย

2. นิคาลัย ปัตрушีฟ (Николай Пáтрушев) - เลขาธิการสภากวามมั่นคงแห่งชาติรัสเซีย

3. อเล็กซานดร์ โบร์ดนิคัฟ (Александр Бóртников) - ผู้อำนวยการใหญ่สำนักข่าวกรองแห่งสหพันธ์รัสเซีย

4. ราชิด นูร加ลียฟ (Рашид Нургалиев) - รองเลขาธิการสภากวามมั่นคงแห่งชาติรัสเซีย

5. บารีส กรีซโลฟ (Борис Грызлóв) - สมาชิกสาธารณะความมั่นคงแห่งชาติรัสเซีย

6. ซีรเกย์ บิเชียดา (Сергей Беседа) - ผู้อำนวยการหน่วย 5 สำนักข่าวกรองแห่งสหพันธ์รัสเซีย

7. มิคาเอล ดิกทริโยฟ (Михаил Дегтярёв) - สมาชิกสภากฎหมาย ราชภูมิ สหพันธ์รัสเซีย

8. รามชาน คาดีออร์ฟ (Рамзан Кадыров) - ประธานาธิบดีสาธารณรัฐเชchen
9. อลิกชานดร์ ตคาโซฟ (Александр Ткачёв) - ผู้ว่าการแขวงคราสนาดา
10. ปавล กูบาริฟ (Павел Губарев) - หัวหน้าหน่วยเตรียมกำลังพลกระตรวจกลาโหม สาธารณรัฐประชาชนดาเนียตสค์
11. อิคاثิรีนา กูบาริวา (Екатерина Губарева) - รัฐมนตรีว่าการกระตรวจการต่างประเทศ สาธารณรัฐประชาชนดาเนียตสค์
12. ฟีโอดาร์ บีเรียชิน (Фёдор Березин) - ผู้แทนรัฐมนตรีว่าการกระตรวจกลาโหม สาธารณรัฐประชาชนดาเนียตสค์
13. วาลีรี คาอุร์ฟ (Валерий Кауров) - ประธานสหภาพประชาชนอิร์เตอกาชแห่งยูเครน
14. ซีรเกย์ ซดรีอิลิยุค (Сергей Здрылюк) - รองผู้บัญชาการทหาร สาธารณรัฐประชาชนดาเนียตสค์
15. วลาดีมีร์ อันจุฟิยิฟ (Владимир Антюфеев) - รองนายกรัฐมนตรีดูแลหน่วยงานด้านการรักษาภูมายลาราณรัฐประชาชนดาเนียตสค์

วันที่ 30 กรกฎาคม ค.ศ. 2014 สหภาพยูโรปได้เพิ่มรายชื่อบุคคลที่ถูกแบนชันอีก 8 คน รวมทั้งธนาคารพาณิชย์แห่งชาติรัสเซีย (Российского национального коммерческого банка) กลุ่มบริษัท “อัลมาซ-อันเตีย” («Алмаз-Антей») และสายการบิน “โดบรอลิโยต” («Добролёт») รวมทั้งการแข่งขันการค้าและการลงทุนในโครงเส้นทางและซีวัลโลป้าล วันที่ 31 กรกฎาคม ค.ศ. 2014 สหภาพยูโรปได้ประกาศแข่งขัน “ธนาคารออมสินรัสเซีย” («Сбербанка России») ธนาคารเวตเตเบ (ВТБ) ธนาคารก้าซไปร์ม («Газпромбанка») ธนาคารเวเนซuelaออนไลน์ («Внешэкономбанка») ธนาคารเซียโลโซ («Россельхозбанк») รวมทั้งการห้ามนำเข้าและส่งออก (embargo) อาวุธ และลิ่งของลักษณะดังกล่าวมายังรัสเซีย ห้ามการล่วงออกลินค์และเทคโนโลยีที่สามารถนำมาใช้ในทางทหารได้มากยังรัสเซีย ผู้ส่งออกอุปกรณ์และเทคโนโลยีที่

เกี่ยวข้องกับพลังงานมายั่งรัลเชียต้องได้รับอนุญาตจากรัฐบาลของตน อีกทั้งห้ามการขายอุปกรณ์และเทคโนโลยีในการชุดจะเป็นหน้ามันในมหาสมุทรอาวรกติกและแหล่งน้ำลึกแก่รัสเซีย

บัญชีรายชื่อบุคคลที่ถูกแซงชันโดยสหภาพยุโรป อัลบานีย ไอซ์แลนด์ ลิเกเตนส์ไตน์ มอลโดวา นอร์เวย์ ยูเครน และมองเตเนโกรเพิ่มเติม ประกาศ ณ วันที่ 30 กรกฎาคม ค.ศ. 2014

1. อเล็กเซย์ กโรมอฟ (Алексей Громуов)-รองหัวหน้าสำนักประธานาธิบดี สหพันธรัฐรัสเซียคนที่ 1

2. คันลัตันทิน มาลาฟิยฟ (Константин Малофеев)-ผู้ก่อตั้งกองทุน Marshall Capital Partners, ซึ่งถือว่าเป็นผู้ให้การสนับสนุนกองกำลังแบ่งแยกดินแดนในเขตดอนบัส (Донбасс)

3. อารคadiy ราตินเบียร์ค (Аркадий Ротенберг)-หนึ่งในผู้มีอำนาจ (олигарх) ของรัสเซีย เพื่อนของประธานาธิบดี วลาดีมิร์ ปูติน

4. ยูริย์ คาวัลชุค (Юрий Ковальчук)-หนึ่งในผู้มีอำนาจ (олигарх) ของรัสเซีย เพื่อนของประธานาธิบดี วลาดีมิร์ ปูติน

5. ชามาลฟ (Николай Шамалов)-หนึ่งในผู้มีอำนาจ (олигарх) ของรัสเซีย เพื่อนของประธานาธิบดี วลาดีมิร์ ปูติน

6. ซีรเกย์ อาบีชัฟ (Сергей Абисов)-รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการภายใน สาธารณรัฐโครเมย์

7. บารีส ลิตวินอฟ (Борис Литвинов)-ประธานสภาโซเวียตสูงสุด สาธารณรัฐประชาชนดาเนียตสค์

8. อ็อกซานา ชิกรีนา (Оксана Чигрина)-โฆษกสาธารณรัฐประชาชนลุกานสค์

สภายุโรป (Council of Europe) ตั้งแต่วันที่ 25 พฤษภาคม ค.ศ. 2014 ได้เลื่อนกำหนดการจัดกิจกรรมที่จะทำร่วมกับรัสเซียที่ได้วางแผนไว้ทุกประเภท และในวันที่ 10 เมษายน ได้ตัดสิทธิ์การออกเสียงของผู้แทนรัสเซียในสภายุโรป ห้ามไม่ให้รับตำแหน่งประธานกรรมการต่างๆ ในสังคมของสภายุโรป รวมทั้ง

ห้ามไม่ให้ผู้แทนรัฐเชียเป็นผู้ลังเกตการณ์ในสมัชชาของสภามุ่งโลก

องค์กรความปลอดภัยทางการบินยุโรป (European Organization for the Safety of Air Navigation-EURO CONTROL) ตั้งแต่วันที่ 2 เมษายน ค.ศ. 2014 ห้ามไม่ให้มีการบินไปยังคราเมีย และในวันที่ 4 เมษายน ได้ห้ามไม่ให้มีการบินในน่านฟ้าของคราเมีย

จี 8 (The Group of Eight-G8) ในวันที่ 18 มีนาคม ค.ศ. 2014 นายกรัฐมนตรีเยอรมัน อ็องเกลลา แมร์เคิลได้แจ้งข่าวว่ารัฐเชียยังเป็นสมาชิกกลุ่มจี 8 อยู่ เพียงแต่ได้ระงับการเดรียมการประชุมจี 8 ที่จะต้องจัดในเดือนกรกฎาคมที่เมืองโซชี (Сочи)¹⁰⁶ ต่อมาในวันที่ 25 มีนาคม ค.ศ. 2014 สำนักข่าวรัฐเชียนาร์ที (Russian RT) ของทางการรัสเซียที่นำเสนอข่าวเป็นภาษาอังกฤษ ได้รายงานข่าวว่ากลุ่มจี 8 ได้ถอนรัฐเชียออกจาก การเป็นสมาชิกแล้ว แต่รัสเซียก็ไม่ได้มีปฏิกริยาใดๆ¹⁰⁷

ธนาคารเพื่อการฟื้นฟูและการพัฒนาแห่งยุโรป (European Bank for Reconstruction and Development-EBRD) ในวันที่ 23 กรกฎาคม ค.ศ. 2014 ได้ระงับโครงการใหม่ที่จะดำเนินการในรัสเซียทั้งหมด¹⁰⁸

¹⁰⁶ Меркель: Россия продолжает оставаться членом «восьмёрки».

В настоящее время приостановлена лишь подготовка к проведению саммита Группы восьми в Сочи, напомнила она, ИТАР-ТАСС (18 марта 2014). Проверено 18 марта 2014. <http://www.itar-tass.com/mezdunarodnaya-panorama/1056834>

¹⁰⁷ N24: Россию исключили из G8, но она не обиделась – RT, 25 марта 2014; <http://www.russian.rt.com/inotv/2014-03-25/N24-Rossiyu-iskyuchili-iz-g8>

¹⁰⁸ Санкции от ЕБРР: российские компании вынуждены сворачивать проекты – РБК; <http://www.top.rbc.ru/economics/31/07/2014/939999.shtml>.

การลงโทษรัสเซียเป็นรายประเทศ

การลงโทษรัสเซียที่ได้ดำเนินการเป็นรายประเทศนั้น มีประเทศนอกสหภาพยุโรปบางประเทศได้ใช้บทลงโทษเดียวกับสหภาพยุโรปเช่น อัลบานี ไอซ์แลนด์ ลิกเตนส์ตอฟ молโดวา นอร์เวย์ ยูเครน มอนเตเนโกร แคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์และญี่ปุ่น

สหราชูอเมริกา ในส่วนของการแข่งขันรัสเซียของสหราชูอเมริกานั้นได้ดำเนินการแยกจากสหภาพยุโรป โดยเริ่มประกาศรายชื่อบุคคลที่ถูกแซงชันตั้งแต่วันที่ 17 มีนาคม ค.ศ. 2014 และได้ประกาศเพิ่มเติมจนถึง วันที่ 21 มิถุนายน ค.ศ. 2014 รวมทั้งหมด 6 ครั้ง แต่ถึงกระนั้นก็ตามรายชื่อบุคคลที่ถูกกล่าวโทษของสหราชูอเมริกา แซงชันนั้น ส่วนใหญ่ช้ากว่ารายชื่อบุคคลที่สหภาพยุโรปและพันธมิตรได้ประกาศรายชื่อไปแล้ว นอกจานนี้สหราชูอเมริกายังประกาศแข่งขันบริษัทและธนาคารที่เป็นเครือข่ายธุรกิจของบุคคลที่มีรายชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อแซงชันของสหราชูอเมริกา และสหภาพยุโรปอีกด้วย

บัญชีรายชื่อบุคคลที่ถูกแซงชันโดยสหราชูอเมริกา ประกาศ ณ วันที่ 17 มีนาคม ค.ศ. 2014

1. วลาดิสลาฟ ชูรคัฟ (Владислав Сурков) - ผู้ช่วยประธานาธิบดีรัสเซีย
2. ซีรเกย์ กลาเซียฟ (Сергей Глазьев) - ที่ปรึกษาประธานาธิบดีรัสเซีย
3. دمитrij โรโกzin (Дмитрий Рогозин) - รองนายกรัฐมนตรีรัสเซีย
4. วาลินทีนา มัทวีเยียนโค (Валентина Матвиенко) - ประธานสภานิติบัญญัติ สหพันธ์สหราชูอัลเบียน
5. อันเดรย์ คลีชาส (Андрей Клишас) - ประธานกรรมการด้านกฎหมายสหราชูอัลเบียน สภานิติบัญญัติ สหพันธ์สหราชูอัลเบียน
6. ลีอาโนด สลุตสกี้ (Леонид Слуцкий) - ประธานกรรมการด้านกิจการเครือรัฐเอกอกราช ลภาผู้แทนราษฎร (ดูมา)

7. อีเลียนา มีซูลีนา (Елена Мизулина) - สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (дума)
8. วีคตาร์ ยานูโควิช (Виктор Янукович) - อดีตประธานาธิบดียูเครน
9. ชีรเกย์ อัคซิโอนอฟ (Сергей Аксёнов) - นายนายกรัฐมนตรีสาธารณรัฐวัลลีครเมีย
10. วลาดีมีร์ คันสตันทินอฟ (Владимир Константинов) - ประธาน สภาโครเมีย
11. วีคตาร์ มิดเวียดชุก (Виктор Медведчук) - ผู้นำกลุ่มประชาสังคมยูเครน “ทางเลือกยูเครน” («Украинский выбор»)

บัญชีรายชื่อบุคคลที่ถูกแซงชันโดยสหรัฐอเมริกาเพิ่มเติม ประกาศ ณ วันที่ 20 มีนาคม 2014

1. ยิฟเกียนนีย์ บุชмин (Евгений Бушмин) - รองประธานสภาสหพันธ์สหพันธ์วัลลีรัสเซีย
2. วลาดีมีร์ ดชาบารอฟ (Владимир Джабаров) - รองประธานกรรมการด้านการต่างประเทศ วุฒิสภาสหพันธ์วัลลีรัสเซีย
3. อันเดรย์ ฟูรเซ็นโค (Андрей Фурсенко) - ผู้ช่วยประธานาธิบดีรัสเซีย
4. อเล็กซ์ กรโรมอฟ (Алексей Громузов) - รองหัวหน้าสำนักประธานาธิบดีสหพันธ์วัลลีรัสเซียคนที่ 1
5. ชีรเกย์ อิวานอฟ (Сергей Иванов) - หัวหน้าสำนักประธานาธิบดีรัสเซีย
6. วีคตาร์ อิวานอฟ (Виктор Иванов) - ผู้อำนวยการคณะกรรมการต่อต้านยาเสพติดแห่งสหพันธ์วัลลีรัสเซีย
7. วลาดีมีร์ โคชิน (Владимир Кожин) - ผู้ช่วยประธานาธิบดีรัสเซียด้านความร่วมมือทางการทหาร

8. ยูริย์ คาวัลชุค (Юрий Ковалчук) - หนึ่งในผู้มีอำนาจ (олигарх) ของรัสเซีย เพื่อนของประธานาธิบดี วลาดีมีร์ ปูติน
9. ซีรเกย์ มีโรนฟ (Сергей Миронов) - สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (дума) หัวหน้าพรรคประชาดี ลีวายา รัสเซีย («Справедливая Россия»)
10. ซีรเกย์ นาเรชกิน (Сергей Нарышкин) - ประธานสภาผู้แทนราษฎร (думา) สหพันธ์รัสเซียรัสเซีย
11. วีคเตอร์ ออซีรอฟ (Виктор Озеров) - ประธานคณะกรรมการการความมั่นคงและป้องกันประเทศ สภาสหพันธ์รัสเซีย สหพันธ์รัสเซียรัสเซีย
12. อเลียค ปันทีเลียยฟ (Олег Пантелеев) - ผู้แทนจากองค์กรบริหารแผ่นดินคุรุภารกานส์ ประจำสภาสหพันธ์ สหพันธ์รัสเซียรัสเซีย
13. อาร์คัดีย์ ราตินเบรียค (Аркадий Ротенберг) - ผู้มีอำนาจของรัสเซีย เพื่อนของประธานาธิบดี วลาดีมีร์ ปูติน
14. บารีส ราตินเบรียค (Борис Ротенберг) - ผู้มีอำนาจของรัสเซีย เพื่อนของประธานาธิบดี วลาดีมีร์ ปูติน
15. นิคาลัย รีชคัฟ (Николай Рыжков) - สมาชิกสภาสหพันธ์ สหพันธ์รัสเซียรัสเซีย
16. อีการ์ ซีรภูน (Игорь Сергун) - หัวหน้าหน่วยสำรวจของกองบัญชาการทหารสูงสุด สหพันธ์รัสเซียรัสเซีย รองผู้บัญชาการทหารสูงสุด สหพันธ์รัสเซียรัสเซีย
17. กินนาดีย์ ทิมชินโค (Геннадий Тимченко) - นักธุรกิจผู้ใจหล่อชิดกับกลุ่มอำนาจในรัสเซียรัสเซีย
18. อเล็กซานดร์ ตาดูนฟ (Александр Тотоонов) - สมาชิกสภาสหพันธ์ สหพันธ์รัสเซียรัสเซีย กรรมการต้านวัฒนธรรม การศึกษาและข้อมูลข่าวสาร
19. วลาดีมีร์ ยาคูนิน (Владимир Якунин) - ประธานรัสเซียวิสาหกิจ รถไฟรัสเซีย มีความใกล้ชิดกับกลุ่มอำนาจในรัสเซียรัสเซีย
20. ซีรเกย์ ชีลิชนิอาค (Сергей Железняк) - รองประธานสภาผู้แทนราษฎร (думา)

บัญชีรายชื่อบุคคลที่ถูกแซงชันโดยสหรัฐอเมริกาเพิ่มเติม ประกาศ ณ วันที่ 11 เมษายน ค.ศ. 2014

1. อเล็กซ์ เชียร์ ชาลัย (Алексей Чалый) - นักธุรกิจรัสเซีย เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2014 ได้รับการเลือกตั้งจากกลาປะชาชนให้เป็นผู้ว่าการเมืองชีวัลトイปัล
2. มิคายาอีล มาลีอชีฟ (Михаил Малышев) - ผู้อำนวยการคณะกรรมการจัดการลงประชามติคราเมีย
3. วาลีรี ไมเวียดิฟ (Валерий Медведев) - ประธานคณะกรรมการจัดการลงประชามติเมืองชีวัลトイปัล
4. รุสตام ทิมิรกาลิยฟ (Рустам Темиргалиев) - รองนายกรัฐมนตรีสาธารณรัฐคราเมีย
5. ซีรเกย์ เชียคฟ (Сергей Цеков) - อติตประธานลภาสูงคราเมีย สมาชิกกลาປะพันธ์ สหพันธ์รัสเซีย
6. ยูรี ชีอริบโซฟ (Юрий Жеребцов) - ที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีสาธารณรัฐคราเมีย
7. ปีโตร ซีมา (Пётр Зима) - ผู้อำนวยการกิจการรักษาความปลอดภัยคราเมีย

บัญชีรายชื่อบุคคลที่ถูกแซงชันโดยสหรัฐอเมริกาเพิ่มเติม ประกาศ ณ วันที่ 28 เมษายน ค.ศ. 2014

1. อาเลียค บิลาเวียนชิฟ (Олег Белавенцев) - ผู้แทนประธานาธิบดีรัสเซียผู้มีอำนาจเต็มประจำคราเมีย
2. ซีรเกย์ เชียเมชฟ (Сергей Чемезов) - ประธานกลุ่มบริษัทรัสเซียสาหกรรม «Ростех»
3. ดมีตริย์ คาชาค (Дмитрий Козак) - รองนายกรัฐมนตรีสหพันธ์รัสเซีย

4. ยิฟเกียนิย์ มูรัฟ (Евгений Муров) - ผู้อำนวยการสำนักวิชาความปลอดภัย สถาบันวิจัยพลังงานน้ำมันและกําลัง «Rosneft»
5. อเล็กซ์เซย์ ปุชโคฟ (Алексей Пушкин) - ประธานกรรมการบริหารด้านการต่างประเทศ สถาบันวิจัยพลังงานน้ำมันและกําลัง «Rosneft»
6. อีการ์ เซยชิน (Игорь Сечин) - ประธานบริษัทนำมันและกําลัง «Rosneft»
7. วิเชสลาฟ วาโลดิน (Вячеслав Володин) - รองหัวหน้าสำนักประธานาธิบดีสถาบันวิจัยพลังงานน้ำมันและกําลัง

บัญชีรายชื่อบุคคลที่ถูกแซงชันโดยสหรัฐอเมริกาเพิ่มเติม ประกาศ ณ วันที่ 21 มิถุนายน 2014

1. วาเลียร์ โบล็อตอฟ (Валерий Болотов) - หนึ่งในผู้นำกลุ่ม “กองทัพตะวันออกเฉียงใต้” («Армии Юго-Востока») นายกเทศมนตรีเมืองลูกานสค์
2. อีการ์ กิรคิน (Игорь «Стрелок» Гиркин) - หนึ่งในผู้นำของสาขาวิชาชนดานเดนิยตสค์
3. ดีนิล บูชิลิน (Денис Пушилин) - หนึ่งในผู้นำของสาขาวิชาชนดานเดนิยตสค์
4. อันเด烈ย์ ปูรгин (Андрей Пургин) - หนึ่งในผู้นำของสาขาวิชาชนดานเดนิยตสค์
5. วิเชสลาฟ ปะนะมาเรียฟ (Вячеслав Пономарёв) - นายกเทศมนตรีของประชาชน เมืองสลาเวียนสกาก
6. ซีรเกย์ เมียยโล (Сергей Меняйло) - รักษาการผู้ว่าการเมืองชีวัลโตปัล
7. วาเลียร์ คา尤รัฟ (Валерий Кауров) - ประธานสหภาพประชากรออร์โธดอกอซ์แห่งยูเครน

บัญชีรายรื่นบุคคลที่ถูกแซงขั้นโดยสหราชูปเมริการเพิ่มเติม ประกาศ ณ วันที่ 16
กรกฎาคม ค.ศ. 2014

1. ซีรเกย์ นีเชียดา (Сергей Беседа) - ผู้อำนวยการหน่วย 5 สำนัก
ข่าวกรองแห่งสหพันธ์รัสเซีย
2. อเล็กซานдр บารอเดีย (Александр Бородай) - นายกรัฐมนตรี
รัฐบาลชั่วคราวสาธารณรัฐประชาชนดานีเยตส์
3. ซีรเกย์ นีเวอร์ฟ (Сергей Неверов) - รองประธานสภาผู้แทนราษฎร
(думา)
4. อาเลียค ชาเวียลิยฟ (Олег Савельев) - รัฐมนตรีว่าการกิจการ
โครงสร้าง
5. อีการ์ โซกาลิฟ (Игорь Щёголев) - ผู้ช่วยประธานาธิบดีรัสเซีย
ญี่ปุ่น เป็นหนึ่งในประเทศที่มีข้อพิพาทเกี่ยวกับดินแดนกับรัสเซียมา¹
ยาวนานตั้งแต่สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ด้วยรัสเซียได้ยึดครองหมู่เกาะคูริลของ
ญี่ปุ่นมาตั้งแต่ช่วงปลายสงครามและยังไม่ได้คืนให้ ดังนั้นการที่รัสเซียได้ผนวก
โครงสร้างเข้าเป็นส่วนหนึ่งของรัสเซีย ทำให้ญี่ปุ่นต้องออกมาตรการคัดค้านรัสเซียอย่าง
เต็มที่ ในส่วนของการแซงชั้นรัสเซียของญี่ปุ่นนั้น ได้ดำเนินการแยกจากประเทศไทย
อีกครั้งในเวลาที่ใกล้เคียงกัน โดยญี่ปุ่นเริ่มบทางโภชนาฑ์ในวันที่ 18 มีนาคม
ค.ศ. 2014 ด้วยการยกเลิกการเจรจาเรื่องการลดขั้นตอนการออกวีซ่า ชะลอการ
เจรจาเรื่องการลงทุน และชะลอความร่วมมือด้านอวกาศกับรัสเซียออกไปโดย
ไม่มีกำหนด ในวันที่ 29 เมษายน ค.ศ. 2014 สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำ
มอลโกได้ปฏิเสธการออกวีซ่าและยกเลิกวีซ่าเจ้าหน้าที่รัฐบาลรัสเซีย 23 คน ในวันที่
10 พฤษภาคม ค.ศ. 2014 รัฐบาลญี่ปุ่นได้ยกเลิกการหารือกับรัฐบาลรัสเซียใน

ประเด็นที่เกี่ยวกับหมู่เกาะคูริล และในวันที่ 5 สิงหาคม ค.ศ. 2014 รัฐบาลญี่ปุ่นได้ประกาศรายชื่อบุคคลที่ถูกแบ่งชั้น 40 คนและ 2 บริษัทของเอกชนในโครงเมียที่สหภาพญี่ปุ่นได้ประกาศแบ่งชั้นไปเมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม ค.ศ. 2014 คือ บริษัท “โซโนโนะเนียวฟ์ติก้าช” และ “ฟิอาโดเชีย”¹⁰⁹

การต่อต่อของรัสเซีย

ในวันที่ 17 มีนาคม ค.ศ. 2014 กระทรวงการต่างประเทศรัสเซียได้ออกแถลงการณ์ต่อตอบว่า การที่สหรัฐอเมริกาและพันธมิตรแบ่งชั้นรัสเซียนั้น “สะท้อนการไม่ยอมรับสภาพความเป็นจริงและความประณญาที่จะให้ทุกฝ่ายเห็นด้วยกับหลักการที่ไม่สมดุลและวิธีการที่ไม่คำนึงถึงสภาพความเป็นจริง”¹¹⁰ มาตรการต่อต่อของรัสเซียที่เป็นรูปธรรมได้ดำเนินการในการประชุมรัฐสภาสหราชอาณาจักรที่ประชุมได้มีมติให้แบ่งชั้นต่อต่อของสหรัฐอเมริกา โดยในเบื้องต้นให้แบ่งชั้นห้ามเจ้าหน้าที่ระดับสูงและสมาชิกสภาคองเกรสร่วม 9 คนเข้าประเทศรัสเซีย¹¹¹

รัสเซียได้ตอบโต้การแบ่งชั้นของแคนาดาโดย ในวันที่ 24 มีนาคม ค.ศ. 2014 กระทรวงการต่างประเทศรัสเซียได้ประกาศรายชื่อชาวแคนาดา ที่รัสเซียแบ่งชั้นห้ามเข้าประเทศ 13 คน ซึ่งประกอบด้วยเจ้าหน้าที่รัฐบาลระดับสูง สมาชิกรัฐสภาและนักเคลื่อนไหวด้านลังกม¹¹² ในวันที่ 28 มีนาคม ค.ศ. 2014 กระทรวง

¹⁰⁹ Япония согласовала дополнительные санкции против России (рус.), *ITAR-TASS* (5 августа 2014). Архивировано из первоисточника 5 августа 2014. Проверено 5 августа 2014. <http://www.itar-tass.com/mezhdunarodnaya-panarama/1360091>

¹¹⁰ МИД РФ: Санкции США в отношении РФ – нежелание признавать реальность | Радио «Голос Роисси» 17 марта, 21:22; http://rus.ruvt.ru/news/2014_03_17/MID-RF-Sankcii-SSHA.

¹¹¹<http://www.mid.ru/bnp4.nsf/newsline/177739554DA10C8B44257CA100511EFE>

¹¹²<http://www.mid.ru/bnp4.nsf/newsline/AE6A79EOFBBD9FB44257CA5004>

การต่างประเทศรัสเซียได้ประกาศว่าประชารชนของ สหรัฐอเมริกา แคนนาดา และสหภาพยูโรปจะถูกแซงชันเพิ่มขึ้นตามจำนวนที่ประเทศเหล่านั้นแซงชันรัสเซีย แต่จะไม่ประกาศอย่างเป็นทางการอีกต่อไป บุคคลที่ถูกแซงชันจะทราบว่าตนเองอยู่ในบัญชีดำห้ามเข้าประเทศก็ต่อเมื่อถูกปฏิเสธจากเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองของรัสเซีย¹¹³

หลังจากที่กระทรวงการคลังสหรัฐอเมริกาได้ออกให้บริษัทบัตรเครดิตวีซ่า (Visa) และมาสเตอร์การ์ด (Master Card) หยุดการให้บริการแก่องค์กรของรัสเซีย ประธานาธิบดีบูตินได้อ้อนน้อมติให้มีการจัดตั้งบริษัทบัตรเครดิตแห่งชาติขึ้นในขณะเดียวกันก็ได้เจรจาเพื่อใช้บัตรเครดิตยูเนียนเพย์ (Union Pay) ของจีนและเจซีบี (JCB) ของญี่ปุ่น จากการงดให้บริการบัตรเครดิตวีซ่าและมาสเตอร์การ์ดในรัสเซียบริษัท摩根สแตนลีย์ (Morgan Stanley) ได้ประเมินว่า บริษัทบัตรวีซ่าจะเสียรายได้ 350-470 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อปี และบัตรมาสเตอร์การ์ดจะเสียรายได้ 160 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อปี¹¹⁴

ในวันที่ 17 กรกฎาคม ค.ศ. 2014 หลังจากที่สหรัฐอเมริกาได้ประกาศบัญชีรายชื่อบุคคลที่ถูกสหรัฐอเมริกาแซงชันครั้งที่ 6 กระทรวงการต่างประเทศรัสเซียได้ติพิมพ์และลงประกาศณ์ออกเผยแพร่ โดยมีสาระหลักตอบโต้สหรัฐอเมริกาว่า “พยายามหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบในสิ่งที่ตนได้ก่อขึ้นโดยการบิดเบือนข้อเท็จจริง” “เป็นต้นเหตุให้เกิดการมองเลือด” การแซงชันรัสเซียของสหรัฐอเมริกาเป็นการยกความผิดให้รัสเซียต้องรับผิดชอบต่อสังคมรากหญ้าเมืองที่เกิดขึ้นในประเทศเพื่อนบ้าน รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ นายซีรเกย์ เรียบคัฟ (Сергей Рябков) ได้แฉลงว่า การแซงชันที่สหรัฐอเมริกาและพันธมิตรกระทำ

¹¹³<http://www.ria.ru/world/20140328/1001492798.html#ixzz38wx8yosb>

¹¹⁴Людмила Климентьева. Morgan Stanley: MasterCard и Visa выгоднее уйти с российского рынка (рус.). Ведомости. Финансы (15.05.2014, 07:51). Проверено 25 июля 2014. Архивировано из первоисточника 25 июля 2014; <http://www.vedomosti.ru/finance/news/26512211>

ต่อรัสเซียนั้นเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย เป็นการกระทำที่เสื่อมเสีย และเป็นเท็จ มันจะไม่ส่งผลดีต่อใครเลย นอกจากนั้นยังทำให้ความล้มพ้นธาระห่วงรัสเซียกับสหรัฐอเมริกามีความยุ่งยากยิ่งขึ้น¹¹⁵

ในขณะเดียวกันประธานาธิบดีลาดีมิร์ บูตินได้ออกมาวิจารณ์การแข่งชันรัสเซียของสหรัฐอเมริกาว่าในระยะยาว “จะมีผลเหมือนบูมเมอแรง” “จะทำให้ความล้มพ้นธาระห่วงรัสเซียของสหรัฐอเมริกาและรัสเซียเข้าสู่ทางตัน” และเห็นว่าการกระทำดังกล่าว “เป็นการดำเนินนโยบายต่างประเทศที่ก้าวร้าวและไม่ใช่มืออาชีพ”¹¹⁶ ในประเด็นเดียวกันนี้วุฒิสมาชิกจากรัฐเท็กซัส เทด ครูซ (Ted Cruz) ได้ให้ความเห็นสนับสนุนว่า “หมีรัสเซียกำลังเผชิญกับลูกแมวโอบามา The Russian bear is encountering the Obama kitty cat”¹¹⁷

การโต้ตอบการแข่งชันของรัสเซียที่รุนแรงที่สุดได้เริ่มขึ้นในวันที่ 6 สิงหาคม ค.ศ. 2014 ประธานาธิบดี ลาดีมิร์ บูตินได้ลงนามในกฎหมายห้ามการนำเข้าสินค้าจากสหภาพยุโรป สหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลียและนอร์เวย์ เพื่อเป็นการตอบโต้การแข่งชันของประเทศดังกล่าว ซึ่งสินค้าที่มีการแข่งชันประกอบด้วยเนื้อและผลิตภัณฑ์ ไก่และผลิตภัณฑ์ ปลาและผลิตภัณฑ์อาหารทะเลและผลิตภัณฑ์ นมและผลิตภัณฑ์ เนย ผัก ผลไม้และผลิตภัณฑ์ เป็นต้นจากการตอบโต้ของรัสเซียดังกล่าวจะเกิดความเสียหายแก่ภาคการผลิตและส่งออกอาหารของสหรัฐอเมริกาและพันธมิตร โดยประเมินจากตัวเลขสินค้านำเข้าของรัสเซียในปีที่ผ่านมา (ค.ศ. 2013) จะทำให้สหภาพยุโรปสูญเสียรายได้จากการส่งออกสินค้าดังกล่าวมายังรัสเซีย 6.5 พันล้านдолลาร์สหรัฐฯ ต่อปี นอร์เวย์

¹¹⁵ МИД РФ: для России очевидна полная нелегитимность санкций, введенных США // ИТАР-ТАСС, 17.07.2014 г. <http://www.itar-tass.com/politika/1324305>

¹¹⁶ http://www.bbc.co.uk/russian/international/2014/07/140717_us_russia_sanctions_putin.shtml

¹¹⁷ <http://www.washingtontimes.com/news/2014/aug/30/cruz-russian-bear-encounter-ing-obama-kitty-cat/>

1.2 พันล้านдолลาร์สหรัฐฯ ต่อปี สหรัฐอเมริกา 843.8 ล้านдолลาร์สหรัฐฯ ต่อปี แคนาดา 373.6 ล้านдолลาร์สหรัฐฯ ต่อปี และอสเตรเลีย 182 ล้านдолลาร์สหรัฐฯ ต่อปี¹¹⁸

ในวันที่ 22 สิงหาคม ค.ศ. 2014 กระทรวงการต่างประเทศรัสเซียได้ต่อต่อการแข่งขันของญี่ปุ่นด้วยการมอบรายชื่อนักธุรกิจและนักการเมืองชาวญี่ปุ่น 40 คนที่ถูกรัสเซียแบ่งชั้นห้ามเข้าประเทศต่อเอกสารราชทูตญี่ปุ่นประจำกรุงมอสโก¹¹⁹

ความเห็นเกี่ยวกับการคืนสู่รัสเซียของไครเมีย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการที่ไครเมียได้กลับไปเป็นหน่วยการปกครองหนึ่งของรัสเซียอีกครั้งนั้น ได้มีการแบ่งกลุ่มที่แสดงความเห็นเกี่ยวกับกรณีดังกล่าว เป็นสองฝ่ายคือ ฝ่ายที่เห็นด้วยและฝ่ายที่ไม่เห็นด้วย เกี่ยวกับความเห็นและการแสดงออกของฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยนั้น ในบทความนี้ได้นำเสนอมาในระดับหนึ่งแล้ว ดังนั้นในตอนท้ายของบทความจะขอจบลงด้วยความเห็นของอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นอดีตบุคคลสำคัญของรัสเซียและยูโรปางประเทศ รวมทั้งบางองค์กรที่มีความล้มเหลวที่ดีกับรัสเซียดังนี้

อดีตประธานาธิบดีฝรั่งเศส วาเลรี มิสการ์ แด็ลล์แต็ง (Valéry René Marie Georges Giscard d'Ésstaing) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของการลงประชามติของชาวไครเมียที่ต้องการพนวกเข้ากับรัสเซียว่า “ไครเมียเป็นของรัสเซียมา 200 ปี ไครเมียกลับไปผนวกกับรัสเซียเป็นไปอย่างลันติและเป็นประชาติปัจจุบันซึ่งเป็นการเลือกของชาวไครเมีย” “เป็นกิจการภายในของทั้งสองฝ่ายที่ประ拯救ร่วมกัน ยูโรปตะวันตกไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้” ในขณะเดียวกันอดีตประธานาธิบดีฝรั่งเศสยังเรียกว่า “ให้นักการเมืองในยูโรปอย่าเอาใจ

¹¹⁸ <http://www.itar-tass.com/ekonomika/1367515>

¹¹⁹ <http://www.lenta.ru/news/2014/08/22/japan/>

สหรัฐอเมริกา “ที่การดำเนินการทางการทูตมีเพียงเป้าหมายเดียวคือการทำให้รัสเซียอ่อนแอก”¹²⁰

อดีตประธานาธิบดีสหภาพสาธารณรัฐลังคอมนิยมโซเวียต มิกาเอล การบากอฟ (Михаил Горбачёв) ได้แสดงความยินดีกับผลของการลงประชาติของชาวไครเมีย และดึงให้เห็นถึงความประลังค์ของชาวไครเมียที่ต้องการแก้ไขความผิดพลาดในอดีตที่ผ่านมา ทั้งยังตำหนิสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรปที่แข่งชันนักการเมืองรัสเซียและไครเมีย¹²¹ อดีตนายกรัฐมนตรีรัสเซีย ยอฟเกียนนี ปริมาคอฟ (Евгений Примаков) เห็นว่าการที่ไครเมียและซีวัลโตปัลกลับมาเป็นส่วนหนึ่งของรัสเซียไม่ได้มีการวางแผนดำเนินการล่วงหน้าแต่อย่างใด แต่เป็นผลกระทบที่เกิดจากวิกฤตการณ์ภายในของยูเครนเอง รัสเซียเพียงแต่ช่วยรักษาความปลอดภัยให้กับชาวเมืองในช่วงที่มีการลงประชามติ จากการก่อการและทำร้ายของกลุ่มชาตินิยมหัวรุนแรงเท่านั้น¹²² อดีตนายกรัฐมนตรีเยอรมนีヘルมูต ชมิดต์ (Helmut Heinrich Waldemar Schmidt) เห็นว่าการแข่งชันนักการเมืองและผู้นำหน่วยงานต่างๆ ของรัสเซียเป็นเรื่องที่ไม่มีประโยชน์ และเป็นการดำเนินการที่โง่เขลา การขยายการแข่งชันสร้างความเสียหายไม่เฉพาะกับรัสเซียเท่านั้น แต่ยุโรปตะวันตกก็เสียหายด้วย การปลดรัสเซียออกจากสมาชิกกลุ่มจี 8 ก็ไม่มีผลดีต่อไครเมียสิ้น มีแต่จะผลักดันให้รัสเซียส่งกำลังทหารเข้าไปในตะวันออกเฉียงใต้ของยูเครน¹²³ อดีตนายกรัฐมนตรีเยอรมนีอีกคนหนึ่ง แกร์ยาร์ด ฟริตซ์ คูรท ชเวอเดอร์ (Gerhard Fritz Kurt Schröder) ได้ตำหนิผู้นำสหภาพยุโรปว่า ไร้วิสัยทัศน์ในการดำเนินนโยบายต่อยูเครน ทำให้เป็นสาเหตุหนึ่งของวิกฤตการณ์ไครเมีย เขาเห็นว่ายูเครนเป็นสังคมที่วัฒนธรรมมีเอกลักษณ์

¹²⁰<http://www.vesti.ru/doc.html?id=375933&cid=9>

¹²¹<http://www.newsru.com/russia/17mar2014/spravedlivost.html>

¹²²Primakov объяснил, почему Россия присоединила Крым. Новости Крыма, 30.04.2014; <http://www.newsallcrimeanet/news/2014/4/30>

¹²³<http://www.rbc.ru/rbcfreenews/2140326/73717.shtml>

แตกต่างจากยุโรปตะวันตก ไม่ควรที่แม้แต่จะกล่าวถึงการเข้าร่วมกับสหภาพยุโรป¹²⁴ ในส่วนของรัฐสภาเยอรมันนีนั้นผู้นำฝ่ายค้านในรัฐสภาเยอรมันนี กรีโกร กิชี (Gregor Florian Gysi) ได้ทำหนินประเทศยุโรปตะวันตกและสหรัฐอเมริกา ระหว่างอภิปรายในรัฐสภาเยอรมันว่า “ดำเนินนโยบายต่างประเทศแบบสองมาตรฐาน” เพราะผู้นำประเทศเหล่านี้ “สร้างเงื่อนไขขึ้นมาเพื่อที่จะแบ่งแยกโคโซโว (Kosovo)” ซึ่งเป็นการแทรกแซงกิจการของต่างประเทศ ซึ่งก็พยายามให้ประชาชนโลกเห็นว่าตนเองทำในลิ่งที่ถูกต้อง แต่พอร์สวเชียรับผิดชอบไครเมียกไปแซงชันรัสเซีย ทั้งๆ ที่ “สหรัฐอเมริกา” ให้การสนับสนุนกลุ่มชาตินิยมทั่วrunแรง ชาวบูรเคนให้โคงลัมรัฐบาล” ซึ่งก็ควรจะถูกแซงชันด้วย แต่ก็ไม่มีใครกล่าวถึง นอกจากนั้นนายกิชียังได้แสดงความมั่นใจว่า “ในที่สุดแล้วรัฐบาลต่างๆ ก็จะยอมรับว่าไครเมียเป็นของรัสเซีย”¹²⁵

ด้านอดีตนายกรัฐมนตรีอิตาลี ซิลวิโอ แบร์ลูโนนี (Silvio Berlusconi) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการแซงชันรัสเซียของสหภาพยุโรปว่ากระทำไปโดยขาดความรอบคอบและจะส่งผลเสียตามมา อีกทั้งการเชิญรัสเซียเข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มจี 8 เป็นผลงานที่รัฐบาลอิตาลีใช้เวลาดำเนินการนาน แต่ต้องมาสูญเปล่า¹²⁶

¹²⁴<http://www.ntv.ru/novosti/855598>

¹²⁵<http://www.1tv.ru/news/world/254603>

¹²⁶<http://www.ntv.ru/novosti/876636>

ความเห็นของกลุ่มประเทศบราซิล (BRICS: БРИКС - Бразилия, Россия, Индия, Китай, ЮАР) ต่อการแข่งขันรัฐเชียของสหรัฐอเมริกา และพันธมิตร ในการแล่งข่าวของนายชีรเกย์ ลัฟโพร ที่กรุงເเอกสารเมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2014 หลังจากการพบปะหารือกับรัฐมนตรีต่างประเทศของประเทศสมาชิกบราซิล ได้กล่าวว่า “ประเทศสมาชิกบราซิลเข้าใจรัฐเชียในปัญหาดังนี้ และไม่เห็นด้วยกับการแข่งขันรัฐเชีย ซึ่งเรารู้สึกซาบซึ้งและขอคุณมิตรสหายของเรา”^{127 128}

¹²⁷Страны БРИКС не поддерживают применение санкций в отношении России; <http://www.echo.msk.ru/news/1286522-echo.html>

¹²⁸Лавров: Россия признательна странам БРИКС за понимание её позиции по Крыму; <http://www.interfax.ru/russia/366883>

การประเมินผลการศึกษาในแบบรัสเซีย
“อิงเกนท์ หรือ อิงคู”
Russian Way of Academic Assessment:
“Standard Criteria or Teachers’ Criteria”
สาธิตา เดจทองพงษ์
Sathita Dejthongpong

บทคัดย่อ

การวัดผลและประเมินผลเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบการศึกษา เป็นการติดตามว่าเมื่อผู้สอนได้จัดกระบวนการเรียนการสอนแล้ว ผู้เรียนมีคุณลักษณะความรู้ความสามารถ หรือทักษะตรงตามจุดประสงค์ที่มุ่งหมายของการสอน ผู้สอนจะต้องรู้ความสามารถของผู้เรียน และข้อบกพร่องของผู้เรียนโดยอาศัยกระบวนการของ การวัดผลและประเมินผลการศึกษา เพื่อนำไปสู่กระบวนการพิจารณาเพื่อปรับปรุงแก้ไขต่อไป ไม่ว่าจะเป็นการปรับปรุงหลักสูตร เนื้อหาวิชา หรือแม้กระทั่งกระบวนการสอน

ประวัติการวัดผลและประเมินผลของรัสเซีย มีความเป็นมาอย่างนานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ด้วยระบบการเมืองการปกครองที่เปลี่ยน ผลงานให้บทบาทของผู้สอนก็เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละยุคสมัย บ้างเป็นผู้ควบคุมอย่างเบ็ดเสร็จ บ้างถูกกลดบทบาทเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก (facilitator) หรือผู้สนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ เนื่องจากการเรียกว่า “ผู้อำนวยการเรียนรู้” ที่ทำหน้าที่เป็นผู้จัดการและสนับสนุน แต่กระบวนการนี้ก็ตามช่วงต้นศตวรรษที่ 20 เริ่มมีการพัฒนารูปแบบการวัดและประเมินผลด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ที่เน้นให้การวัดผลออกมามากขึ้น

เป็นตัวเลขหรือเบอร์เซ็นต์ เพื่อจ่ายต่อการประเมินผลตรงตามวัตถุประสงค์ และผู้สอนได้กลับมาอีกครั้งในกระบวนการตั้งกล่าว แต่การวัด และประเมินผลยังมีความเป็นปัจเจกบุคคลสูงโดยที่ผู้สอนยังใช้ความพึงพอใจ และวิจารณญาณส่วนบุคคลมากกว่าที่จะใช้เกณฑ์ในการวัดและประเมินผล

คำสำคัญ: การวัดและประเมินผล

AN ABSTRACT

The measurement and assessment of students' academic achievements are educational components because they are a way of checking whether, after teachers have completed the teaching and learning process, learners have acquired the knowledge, competency and skills stated in the teaching objectives. Teachers will discover the students' competency and problems through the academic measurement and assessment process and this will lead them to the revision process-be it revision of the curricula, subject content or even the teaching process.

Over the course of time, Russia has had a long history of academic measurement and assessment. Changes in the country's political system have resulted in changes in the role of the teacher in different periods. In the past, some teachers had full authority; some were made to play the role of facilitator or, owing to the demand for equality from learners, some merely played the role of supporter in the learning process. However, at the beginning of the twentieth century, the form of academic measurement and assessment began to develop by means of a scientific process with the emphasis of the measurement outcome being presented numerically or as a percentage so as to make it easier to assess the outcome in line with the objectives. This allowed teachers, once again, to assign an important role to the measurement and assessment process. Yet, the whole procedure still largely depends on each individual teacher because they rely more on their own degree of satisfaction and individual judgment than on objective criteria in the measurement and assessment process.

Key word: assessment and evaluation.

การประเมินผลการศึกษาในแบบรัสเซีย

“อิงเกนท์ หรือ อิงค์”

สาวิตา เดชทองพงษ์*

รัสเซียประเทศที่ได้รับจัดอันดับเป็นที่หนึ่งของโลกด้านประชากรมีการศึกษา¹ จากรายงาน Organization for Economic Cooperation and Development (OECD) หรือองค์กรเพื่อความร่วมมือและพัฒนาด้านเศรษฐกิจได้ทำการรวบรวมรายชื่อ 10 ประเทศที่จัดว่าประชากรของประเทศลำเอียงการศึกษาสูงสุด และมีอัตราการว่างงานต่ำ เรียงตามลำดับดังต่อไปนี้

1. รัสเซีย
2. แคนาดา
3. ญี่ปุ่น
4. อิสราเอล
5. สหรัฐอเมริกา
6. เกาหลี
7. สหราชอาณาจักร
8. นิวซีแลนด์
9. พินแลนด์
10. ออสเตรเลีย

*ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัสเซียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันกำลังศึกษาต่อระดับปริญญาเอก หลักสูตรรัสเซียศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และลัทธมศาสตร์ Peoples' Friendship University of Russia

¹Sanskriti Sinha. “Russians are the most well educated: UK ranked seventh.” <http://www.ibtimes.co.uk/top-10-educated-countries-2013-uk-514300>, 16 October 2013.

ผู้เขียนรายงานตั้งกล่าวมีข้อเคลือบแคลงบางอย่างกับสถิติที่ปรากฏขึ้น เพราะสถิติเดิมจากปี ค.ศ. 2010 รายชื่อ 10 ประเทศที่จัดว่ามีการศึกษาดีที่สุดในโลก ได้แก่ แคนาดา อิสราเอล สหรัฐอเมริกา นิวซีแลนด์ เกาหลีใต้ สหรัฐอาณาจักร พินแลนด์ ออสเตรเลีย ไอร์แลนด์ ซึ่งจะเห็นได้ว่าไม่มีรัสเซีย ติดในลิบอันดับนี้เลย ข้อสันนิษฐานหลักจากการที่รัสเซียเป็นม้ามืดขึ้นมาเป็นอันดับหนึ่งของโลกด้านประชากรมีการศึกษานั้นอาจเกิดจากการครองรัชชันในระบบการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการโถงในการสอบมาตรฐานชาติ การขยายปริญญาอย่างแพร่หลายให้กับเหล่านักการเมืองและเจ้าของธุรกิจ

การได้มาซึ่งสถิติของการจัดอันดับว่าประชากรมีการศึกษาสูงนั้น ส่วนหนึ่งได้มาจากสถิติการว่างงานต่อ และอีกส่วนหนึ่งได้มาจากอัตราการสำเร็จการศึกษาของประชากร การจะได้มาซึ่งอัตราการสำเร็จการศึกษาผู้เรียนต้องผ่านกระบวนการจัดการศึกษาอันมีองค์ประกอบการศึกษาขั้นพื้นฐานมีล้วนสำคัญ ทำให้การจัดการศึกษามีระเบียบแบบแผนชัดเจน และมีประสิทธิภาพ

องค์ประกอบการศึกษา มี 5 องค์ประกอบดังนี้คือ²

1. **ปรัชญาการศึกษา** เปรียบเหมือนอุดมการณ์หรือปณิธานที่ตั้งไว้คือความเชื่อที่ใช้ในการศึกษาเพื่อเป็นหลักยึดในการปฏิบัติ เป็นตัวกำหนดทิศทางของการจัดการศึกษาว่าต้องการให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอย่างไร ซึ่งปรัชญาการศึกษาของแต่ละสถานศึกษา แต่ละยุคแต่ละสมัยยอมแตกต่างกัน

2. **หลักสูตร** เป็นตัวกำหนดรายละเอียดว่าผู้เรียนจะต้องมีคุณลักษณะ ความรู้ความสามารถ甚么หรือทักษะใดตามปรัชญาการศึกษาที่ตั้งไว้ หลักสูตรจะประกอบด้วย 2 ส่วนคือ

2.1 **จุดมุ่งหมาย (Objective)** เป็นส่วนกำหนดคุณลักษณะ พฤติกรรมที่พึงประสงค์ หรือพฤติกรรมการเรียนรู้ในตัวผู้เรียน

²หลักการวัดผลการศึกษา. <http://www.watpon.com/testtheory/testtheory1.pdf>
(วันที่ค้นข้อมูล: 15 สิงหาคม 2557).

2.2 เนื้อหา (Content) ช่วยกำหนดสาระหรือรายละเอียดของประสบการณ์เรียนรู้ที่เหมาะสม เพื่อใช้เป็นลิ่งเร้าให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดรวมถึงสามารถนำประสบการณ์การเรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

3. การสอน เป็นกระบวนการนำหลักสูตรไปปฏิบัติให้เกิดคุณลักษณะต่างๆ กับผู้เรียน โดยมีผู้สอนเป็นผู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนบรรลุตามปรัชญาการศึกษา และหลักสูตร ปัจจัยของการสอนมีดังต่อไปนี้

3.1 จุดมุ่งหมายของการสอน ผู้สอนต้องกำหนดจุดมุ่งหมายของ การสอนในแต่ละครั้งไว้ชัดเจนว่าต้องการให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะ ความรู้ ความสามารถและทักษะในด้านใด เพื่อให้การสอนเป็นไปถูกทิศทาง และบรรลุ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

3.2 วิธีสอน เป็นวิธีการที่ผู้สอนเลือกใช้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะ ความรู้ ความสามารถ หรือทักษะที่ถูกต้องเหมาะสมตามเนื้อหา และผู้เรียนแต่ละบุคคล

3.3 จิตวิทยา ผู้สอนจำเป็นต้องรู้หลักจิตวิทยา เพื่อจะได้เข้าใจ ธรรมชาติผู้เรียน อันจะส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

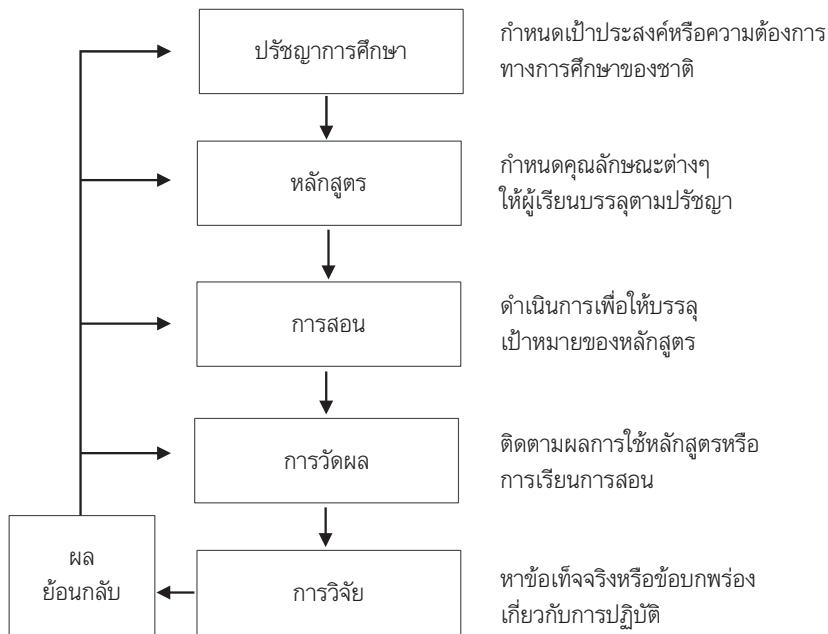
3.4 สื่อการสอน มีหลากหลาย ทั้งสื่อการสอนที่เป็นอุปกรณ์ และกิจกรรมเสริมต่างๆ เป็นลิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่รวดเร็วและสนับสนุนยิ่งขึ้น

4. การวัดผล ทำหน้าที่ติดตาม ตรวจสอบผลของการเรียนการสอนว่า เมื่อผู้สอนได้จัดกระบวนการเรียนการสอนแล้ว ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะ ความรู้ ความสามารถ หรือทักษะตามจุดมุ่งหมายของการสอนมากน้อยเพียงใด และยังมีข้อบกพร่องใดต้องแก้ไข การวัดผลทำหน้าที่ 2 ลักษณะคือ

4.1 วัดผลเพื่อประเมินผลการเรียน (Summative evaluation) เป็นการวัดผลเพื่อตรวจสอบผลการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนว่ามีคุณลักษณะ ความรู้ ความสามารถและทักษะตามที่หลักสูตรกำหนดไว้มากน้อยเพียงใด การวัดผลนี้ จะดำเนินการเมื่อลิ่งสุดการเรียนการสอนทั้งหมด หรือการสอบปลายภาค

4.2 วัดผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน (Formative evaluation) เป็นการวัดผลเพื่อหาข้อบกพร่องในการเรียนการสอน เมื่อผู้สอนทราบว่าผู้เรียน บกพร่องในเรื่องใด จะได้ช่วยเหลือ สอนเสริม แนะนำ แก้ไข ข้อบกพร่องในเรื่อง ต่างๆ การวัดผลนี้เป็นการวัดผลระหว่างดำเนินการเรียนการสอน หรือเรียกว่า กิจกรรมทางวิชาการ ซึ่งนิยมสอบวัดเมื่อจบเนื้อหาอย่างๆ

5. การวิจัย เป็นกระบวนการค้นหาความจริงหรือสาเหตุของปัญหาและ ข้อบกพร่องต่างๆ ที่ได้จากการวัดผลและผู้สอนนำไปพิจารณาปรับปรุงแก้ไข กระบวนการของการเรียนการสอนหรือการวัดผล ซึ่งผลจากการวิจัยอาจมีผลต่อการ แก้ไขหรือปรับปรุงหลักสูตร กระบวนการจัดการเรียนการสอนและวิธีการวัดผล

แผนผังของคปประจำของศึกษาทั้ง 5 ประการสรุปได้ดังนี้
ที่มา: <http://www.watpon.com/testtheory/testtheory1.pdf>

การวัดผลและประเมินผลเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบของการศึกษา เป็นการติดตามว่าเมื่อผู้สอนได้จัดกระบวนการเรียนการสอนแล้ว ผู้เรียนมี คุณลักษณะ ความรู้ความสามารถ หรือทักษะตรงตามจุดประสงค์ที่มุ่งหมายของ การสอน ผู้สอนจะต้องรู้ความสามารถของผู้เรียน และข้อบกพร่องของผู้เรียน โดยอาศัยกระบวนการของการวัดผลและประเมินผลการศึกษา

การวัดผล (Measurement) คือกระบวนการหาปริมาณ หรือจำนวน ของวัตถุ ลีงของ เหตุการณ์ ปรากฏการณ์ หรือพฤติกรรมต่างๆ โดยใช้เครื่องมือ อย่างได้อย่างหนึ่ง เพื่อให้ได้ผลเป็นตัวเลข หรือลัญลักษณ์

การวัดผลแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. วัดทางตรัง คือการวัดคุณลักษณะที่ต้องการโดยตรง เช่น ส่วนสูง น้ำหนัก ฯลฯ มาตรวัดจะอยู่ในระดับ Ratio Scale

2. วัดทางอ้อม คือการวัดคุณลักษณะที่ต้องการโดยตรงไม่ได้ ต้องวัด โดยผ่านกระบวนการทางสมอง เช่น วัดความรู้ วัดเจตคติ วัดบุคลิกภาพ ฯลฯ มาตรา วัดจะอยู่ในระดับ Interval Scale

บลูม (Bloom) และคณะได้แบ่งการวัดพฤติกรรมที่ต้องวัดทางอ้อมออก เป็น 3 ด้านคือ

2.1 ด้านสติปัญญา (Cognitive Domain) เช่น วัดผลลัมภ์ที่ ทางการเรียน วัดเชาว์ปัญญา วัดความสนใจทางการเรียน วัดความคิดสร้างสรรค์ ฯลฯ

2.2 ด้านความรู้สึก (Affective Domain) เช่น วัดความสนใจ วัดเจตคติ วัดบุคลิกภาพ วัดความวิตกกังวล วัดจริยธรรม ฯลฯ

2.3 ด้านทักษะกลไก (Psychomotor Domain) เช่น การเคลื่อนไหว การปฏิบัติโดยใช้เครื่องมือ ฯลฯ

การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การนำเอาข้อมูลต่างๆ ที่ได้ จากการวัดและการใช้วิจารณญาณของผู้ประเมินเพื่อใช้ในการตัดสินใจ โดย

เปรียบเทียบกับเกณฑ์ เพื่อให้ได้ผลเป็นอย่างโดยย่างหนึ่ง

การประเมินผลแบ่งได้เป็น 2 ประเภท การประเมินแบบอิงกลุ่มและการประเมินแบบอิงเกณฑ์

1. การประเมินแบบอิงกลุ่ม เป็นการเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบหรือผลงานของบุคคลใดบุคคลหนึ่งกับบุคคลอื่นๆ ที่ได้ทำแบบทดสอบเดียวกันหรือได้ทำงานอย่างเดียวกัน นั่นคือเป็นการใช้เพื่อจำแนกหรือจัดลำดับบุคคลในกลุ่ม การประเมินแบบนี้มักใช้กับการประเมินเพื่อคัดเลือกเข้าศึกษาต่อ หรือการสอบชิงทุนต่างๆ

2. การประเมินแบบอิงเกณฑ์ เป็นการเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบหรือผลงานของบุคคลใดบุคคลหนึ่งกับเกณฑ์หรือจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ เช่น การประเมินระหว่างการเรียนการสอนว่าผู้เรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ได้กำหนดไว้หรือไม่

ข้อแตกต่างระหว่างการประเมินผลแบบอิงกลุ่มและอิงเกณฑ์

การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม

- เป็นการเปรียบเทียบคะแนนที่ได้กับคะแนนของคนอื่นๆ
- นิยมใช้ในการสอบแข่งขัน
- คะแนนจะถูกนำมาเสนอในรูปของร้อยละหรือคะแนนมาตรฐาน
- ใช้แบบทดสอบเดียวกันสำหรับผู้เรียนทั้งกลุ่มหรืออาจใช้แบบทดสอบคู่ขนาน เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบกันได้
- แบบทดสอบมีความยากง่ายพอเหมาะสม มีอำนาจจำแนกสูง
- เน้นความเที่ยงตรงทุกชนิด

การประเมินแบบอิงเกณฑ์

- เป็นการเปรียบเทียบคะแนนที่ได้กับเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้
- สำหรับการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนหรือเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน

3. คะแนนจะถูกนำเสนอนั่นในรูปของผ่าน-ไม่ผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
4. ไม่ได้เปรียบเทียบกับคนอื่นๆ จึงไม่จำเป็นต้องใช้แบบทดสอบบันบัดเดียวกันกับผู้เรียนทั้งชั้น
5. ไม่นเน้นความยากง่าย แต่อำนาจจำแนกควรมีพอเหมาะสม
6. เน้นความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา³

จุดมุ่งหมายของการวัดผลการศึกษา

1. การวัดผลเพื่อและพัฒนาสมรรถภาพของผู้เรียน เพื่อดูว่าผู้เรียน บกพร่องหรือไม่เข้าใจในเรื่องใด อย่างไร จากนั้นผู้สอนพัฒนา ปรับปรุง แก้ไข กระบวนการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนตามคักภัยภาพต่อไป
2. การวัดผลเพื่อวินิจฉัย หมายถึง การวัดผลเพื่อค้นหาจุดบกพร่อง ของผู้เรียนว่ายังไงเมื่อเกิดการเรียนรู้ตรงจุดใด เพื่อหาทางช่วยเหลือ
3. การวัดผลเพื่อจัดอันดับหรือจัดตำแหน่ง หมายถึง การวัดผลเพื่อจัด อันดับความสามารถของผู้เรียนในกลุ่มเดียวกันว่าใครควรได้อันดับที่ 1 2 3
4. การวัดผลเพื่อเปรียบเทียบทรึเพื่อทราบพัฒนาการของผู้เรียน หมายถึง การวัดผลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนเอง เช่น การทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนแล้วนำมาเปรียบเทียบกัน
5. การวัดผลเพื่อพยากรณ์ หมายถึง การวัดเพื่อนำผลที่ได้ไปคาดคะเน หรือทำนายเหตุการณ์ในอนาคต
6. การวัดผลเพื่อประเมินผล หมายถึง การวัดเพื่อนำผลที่ได้มาตัดสิน หรือสรุปคุณภาพของการจัดการศึกษาว่ามีประสิทธิภาพสูงหรือต่ำ และควร ปรับปรุงแก้ไขอย่างไร⁴

³ ฉัตรศิริ ปิยะพิมลลิทธี. “การวัดผลและประเมินผล: ความหมายและประเภท” <http://www.watpon.com/Elearning/mea1.htm> เมษายน 2544.

⁴ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการวัดผลและประเมินผล. <http://reg.ksu.ac.th/teacher/yahvaret/lesson1.html> (วันที่ค้นข้อมูล: 16 สิงหาคม 2557).

ข้อมูลจากกระทรวงศึกษาธิการของรัสเซีย มีหลักการและกฎข้อบังคับใน การจัดการศึกษาชั้นเรียนซึ่งก็ประกอบด้วยองค์ประกอบทางการศึกษาครบถ้วน แต่ในที่นี่จะกล่าวถึงเพียงหลักการวัดและประเมินผล หลักการการวัดและประเมินผลการศึกษาในประเทศไทย ใช้การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์เป็นหลักโดยมีระดับ คะแนนดังนี้

ระดับคะแนน	ภาษาอังกฤษ	ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
5	отлично	excellent	ดีเยี่ยม
4	Хорошо	good	ดี
3	Удовлетворительно	Satisfactory	พอใช้
	зачёт	Pass	ผ่าน
1-2	неудовлетворительно	Unsatisfactory	ไม่ผ่าน/ตก

ที่มา: <http://www.russianenic.ru/english/rus/#10>

การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์เริ่มใช้ในการศึกษารัสเซียตั้งแต่ ค.ศ. 1837 ใน การศึกษาระดับอุดมศึกษาหรือบัณฑิตวิทยาลัย รายวิชาแต่ละวิชาจะวัดผล “зачёт” (ผ่าน) หรือ “незачёт” (ไม่ผ่าน) เกณฑ์ดังกล่าวแสดงถึงผู้เรียนมี ความรู้ในรายวิชาต่างๆ ดีหรือไม่ดี ซึ่งเทียบได้กับระดับ 3 ถ้าคิดเป็นคะแนนใน กรณีที่ผ่าน แต่ถ้าไม่ผ่านระดับคะแนนก็จะเทียบเท่าต่ำกว่า 3 แต่ละสถานศึกษา จะมีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่เป็นมาตรฐานของสถาบันนั้นๆ ผู้เรียนจะต้อง สอบวัดผลผ่านในทุกรายวิชาจึงสามารถสำเร็จการศึกษาได้⁵

⁵Об образовании в Российской Федерации. <http://минобрнауки.рф/документы/2974. 2013>

ในช่วงเริ่มศตวรรษที่ 20 แนวทางการศึกษาลัลลีเพื่อพัฒนาความเป็นมนุษย์ เปลี่ยนจากการวัดและประเมินผลการเรียนรู้สู่การได้มาซึ่งความรู้ การคงอยู่ และการขับเคลื่อนการพัฒนาผู้เรียนด้วยสื่อการสอนใหม่ๆ ในการนี้ได้คำนึงถึงลักษณะทางจิตวิทยาล้วนบุคคล ผู้เรียนได้รับการเตรียมความพร้อมเพื่อศึกษาต่อในระดับสูง เรียนรู้นโยบายครอบครัว และสภาพแวดล้อมทางสังคม และเศรษฐกิจ ผลลัพธ์และข้อเสนอแนะคือผู้เรียนได้รับการตัดสินคุณค่าหรือวัด และประเมินผลที่ชัดเจน ลักษณะของโรงเรียนภายหลังการปฏิรูปได้มุ่งเน้นเพื่อมนุษยชาติ แม้ว่าความคิดด้านประชาธิปไตยระหว่างความล้มพังของครูและนักเรียนถูกมองว่าเป็นเรื่องไร้สาระ จากบทบาทของครูในด้านการศึกษาที่เป็นผู้ควบคุมกลับเริ่มเปลี่ยนเป็นที่ปรึกษาหรือเพื่อรับตัวอาชญา ในปี ค.ศ. 1918 บทบาทของการควบคุมการศึกษาลดลงเป็นคุณย มีการยกเลิกการให้คะแนน การสอบ การตรวจสอบต่างๆ นานาตามเอกสารนโยบายของ People Commissariat for Education (Harkompproc) หรือกระทรวงศึกษาธิการลัลลีในปัจจุบันระบุว่าครูมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการยกเลิกการสอบว่าจะเป็นการลดคุณภาพการศึกษา รวมถึงการสร้างระบบบินัยให้กับนักเรียน และการสร้างแรงจูงใจของกิจกรรมการศึกษา

ในระหว่าง ค.ศ. 1920-1960 การควบคุมและการตรวจเช็คความรู้ของนักเรียนเริ่มต้นขึ้นอีกรั้ง โดยการตรวจเช็คผ่านงานเขียน การล้มภารณ์ การสอบชุดเชย และการสอบเข้า ในปี ค.ศ. 1926 ครูได้รับบทบาทและได้รับอนุญาตให้สามารถตัดสินคุณค่าหรือแสดงความคิดเห็นอีกรั้ง แต่เป็นเพียงในรูปแบบของคำพูด สมุดบันทึกของนักเรียน การอภิปราย เรียงความ รายงาน และการทดสอบเป็นกลุ่ม คำถามและการสอบเป็นลายลักษณ์อักษร

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960 ถึงปี ค.ศ. 1990 มีการวิพากษ์วิจารณ์ปัญหาการศึกษาในหน้าสาธารณชนว่าระบบการให้คะแนนภายในโรงเรียนเป็นระบบที่ถูกครอบงำโดยการให้คะแนนแบบประเมินผลงานหรือการวิจารณ์ครูและนักวิชาการเกี่ยวกับระบบการประเมินแบบดั้งเดิม เป็นการให้คะแนนด้วยความเสียหาย ปราศจากวัตถุประสงค์และการคิดค้นเป็นตัวเลขหรือเปอร์เซ็นต์ในสมุดรายงานของ

โรงเรียน ระบบการให้คะแนนหรือการวัดผลด้วยความคิดล้วนตัวของผู้สอนนั้น ไม่มีความเกี่ยวข้องกับการขาดการควบคุมมาตรฐานและความคลุมเครือในคำอธิบายวัตถุประสงค์การเรียนรู้ นักวิทยาศาสตร์ได้แนะนำวิธีต่างๆ เพื่อปรับปรุงการควบคุมนี้ด้วยมาตรฐานทางวิทยาศาสตร์ การจำแนกความรู้ กำหนดเจาะจงด้วยชัดในแต่ละกระบวนการเรียนรู้ เพื่อเป็นกฎในการปฏิบัติ แต่แท้จริงแล้ววิธีนี้ไม่ได้ช่วยกระบวนการเรียนรู้มากนัก วิธีการนี้สามารถใช้ได้กับกิจกรรมการศึกษาได้ดี ไม่สามารถบรรลุผลกับการทำเนินงานระดับความคิดสร้างสรรค์ได้⁶

จากประวัติการวัดและประเมินผลของรัลเชียตั้งแต่ช่วงเริ่มต้นปี ค.ศ. 1837 จนถึงต้นศตวรรษที่ 20 ได้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นหลายครั้ง สาเหตุทางการบ้านการเมือง นโยบายที่เปลี่ยนแปลงมีผลต่อนโยบายการศึกษาที่เปลี่ยนแปลงตามรัฐบาลนั้นๆ ในยุคเริ่มต้นผู้สอนหรือครูมีลิทธิและหน้าที่ในการควบคุม ตรวจสอบ และพิจารณาการวัดและประเมินผลต่อผู้เรียนอย่างเบ็ดเตล็ด แต่ในยุคถัดมาความคิดฝังเริ่มเข้ามาทำให้นักการศึกษา นักวิชาการเริ่มคิดถึงลิทธิและบทบาทของผู้เรียนมากขึ้น ส่งผลให้บทบาทของครูหรือผู้สอนเปลี่ยนเป็นผู้สนับสนุนหรือผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน แต่บทบาทดังกล่าวที่เปลี่ยนไปมีผลต่อกระบวนการวัดและประเมินผลที่ลดประสิทธิภาพลง ดังนั้นช่วงต้นศตวรรษที่ 20 จึงเริ่มมีการพัฒนารูปแบบการวัดและประเมินผลด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ที่เน้นให้การวัดผลออกมาเป็นตัวเลขหรือเปอร์เซ็นต์ เพื่อจ่ายต่อการประเมินผลตรงตามวัตถุประสงค์ โดยผู้สอนได้กลับมา มีบทบาทสำคัญอีกครั้งในกระบวนการตั้งกล่าว

⁶

ИСТОРИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ РАЗВИТИЯ КОНТРОЛЯ И ОЦЕНКИ
<http://lib.nspu.ru/umk/b5c6k45ec18d10cd/t1/ch6.html> 20 August 2014.

จวบจนถึงปัจจุบันที่ครูหรือผู้สอนในระบบการศึกษาของรัสเซียจะให้ความสำคัญกับการเข้าชั้นเรียน การมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน ซึ่งมีผลต่อการวัดและประเมินผลการศึกษาของผู้เรียน เมื่อว่าแต่ละมหาวิทยาลัยเริ่มเคร่งครัดต่อการกำหนดจุดประสงค์และเป้าหมายของแต่ละหลักสูตรและรายวิชา รวมถึงเกณฑ์การวัดผลซึ่งมีกระบวนการที่เป็นแบบแผน กระนั้นก็ตามครูผู้สอนยังเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการวัดผลต่อผู้เรียนซึ่งอาจมีปัจจัยด้านความเสน่หารึความรู้สึกส่วนตัวค่อนข้างมาก มากกว่าที่จะกระทำการวัดตามเกณฑ์การวัดผลที่ตั้งมาโดยการทำตัวให้ผู้สอนรู้สึกหรือชอบพอย่อ้มเป็นผลดีแก่ผู้เรียนไม่ว่าในกรณีใดๆ ก็ตาม

100 Years since the First World War หนึ่งศตวรรษหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1

Andrey Sedov

อันเดรอย เซโดฟ

บทคัดย่อ

อาจจะกล่าวได้ว่าโลกสมัยใหม่เป็นผลมาจากการลุกครั้งที่ 1 ปัญหาต่างๆ เหล่านั้น ซึ่งเมื่อ 100 ปีที่แล้วได้ผลักดันโลกให้กลายเป็นโลกม้าตัวระดับโลกยังคงไม่ได้รับการแก้ไขในปัจจุบัน ได้แก่ ปัญหาด้านพรมแดนในยุโรป ความขัดแย้งด้านวัฒนธรรมและผลประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ เพื่อที่จะเข้าใจสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในวันนี้ เราจึงต้องเข้าใจสงครามโลกครั้งที่ 1

เชอร์ไก นาเรชคิน ประธานสภาดูมานแห่งสหพันธรัฐรัสเซียและประธานสมาคมประวัติศาสตร์แห่งรัสเซียกล่าวว่า “ผลของสงครามโลกครั้งที่ 1 ในรัสเซียถือเป็นโศกนาฏกรรมอย่างยิ่ง โดยมีการลุญจ์เลี้ยซีวิตมนุษย์อย่างมากมายและการล่มสลายของระบอบกษัตริย์” “และจากนั้นก็มีการปฏิวัติและสงครามกลางเมืองที่นองเลือดเหตุการณ์เหล่านี้ได้ลบล้างความทรงจำเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 1 จากจิตสำนึกของผู้คนร่วมสมัย และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลูกหลานผู้ลี้ภัยสกุลต่อมๆ”

บทบาทของรัสเซียในสงครามโลกครั้งที่ 1 มีความซับซ้อนเพียงการศึกษาใดๆ เกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 1 ในสมัยที่ปัจจุบันโดยโซเวียตได้ถูกห้ามเกือบทั้งหมดและไม่มีการเข้าชมสิ่งของสะสมในพิพิธภัณฑ์ ผลกระทบคือช่องว่างเปล่าจำนวนมากที่ปราศจากข้อมูล

ได้มีการสร้างอนุสาวรีย์เพื่อรำลึกถึงวีรบุรุษในสงครามโลกครั้งที่ 1 ณ เมืองเชาโพคลอนนายาในส่วนแห่งชัยชนะซึ่งตั้งอยู่ในกรุงมอสโกร์ พิธีเปิดอนุสาวรีย์

เป็นหนึ่งในเหตุการณ์สำคัญที่อุทิศให้แก่การครอบครอง 100 ปีแห่งการเกิดสังคมรากศรีสังกัดที่ 1 ซึ่งเริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม ค.ศ. 1914 และลิ้มนลุดในวันที่ 11 พฤษภาคม ค.ศ. 1918 สังคมซึ่งถือว่าเป็นหนึ่งในความชัดเจนที่น่าจะพึงกล่าวที่สุดในประวัติศาสตร์ ได้คร่าชีวิตมนุษย์ประมาณ 16 ล้านคน

ประธานาธิบดีวลาดีมีร์ ปูติน แห่งรัสเซียได้กล่าวในพิธีเปิดอนุสาวรีย์ระลึกถึงวีรบุรุษแห่งสังคมรากศรีสังกัดที่ 1 ในกรุงมอสโกว่าในช่วงก่อนสังคมรากศรีสังกัดที่ 1 รัสเซียได้กระทำทุกอย่างที่จะทำได้เพื่อซักชวนยุโรปให้แก่ปัญหาโดยสันติวิธี และหลีกเลี่ยงการนำองค์กรซึ่งละทิโอนให้เห็นถึงลักษณะของรัฐนี้

ตามคำกล่าวของปูติน เป็นระยะเวลานานที่รัสเซียได้สนับสนุนความล้มเหลวที่มิตรและแน่นแฟ้นระหว่างประเทศ สำนักข่าวรัสเซียโนวาลติ (RIA) รายงาน “นี่คือสิ่งที่เป็นในช่วงก่อนสังคมรากศรีสังกัดที่ 1 เมื่อรัสเซียได้ใช้ความพยายามเป็นเวลาภานานเพื่อซักชวนให้ยุโรปตกลงเรื่องข้อขัดแย้งระหว่างเชอร์เบียและออลเตเรีย-ยังการีโดยสันติ แต่ยุโรปไม่ฟังคำขอร้องจากรัสเซียและรัสเซียจึงต้องเผชิญความท้าทายและปกป้องประชาชนชาวลาฟ ป้องกันประชาชนของตนจากการคุกคามจากภายนอก” ปูตินกล่าวย้ำ

ประธานาธิบดีปูตินได้กล่าวต่อไปว่า รัสเซียได้ทำหน้าที่ของตนและประสบความสำเร็จในการต่อต้านการโจมตีอย่างรุนแรง “รัสเซียสามารถต้านทานการโจมตีและจากนั้นก็เริ่มเป็นฝ่ายรุก และทั้งโลกก็ได้เรียนรู้ถึงการโจมตีเชิงรุกบริสุทธิ์ที่เป็นตำนาน แต่รัสเซียกับกลั่นชัยชนะในครั้งนี้โดยผู้ที่ต้องการความพ่ายแพ้ของแผ่นดินบ้านเกิดเมืองนอนและกองทัพของพวกราช แล้วโดยผู้ที่ลงเลริมการต่อสู้และดันตนเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ ดังนั้นจึงทรยศต่อผลประโยชน์ของชาติ” ปูตินกล่าวเสริม

คำสำคัญ: อาร์คดยุก ฟราenz เฟอร์ดินันด์ เชอร์เบีย ออสเตรีย-ยังการี รัสเซีย เยอรมนี ฝรั่งเศส สาธารณรัฐอาสาจักร บิสมาร์ค กลุ่มล้มเหลวที่ 2 สนธิสัญญาระหว่างฝรั่งเศส-รัสเซีย

ABSTRACT

It is possible to say that the whole modern world is the consequences of the First World War. Those problems that a hundred years ago pushed the world towards global slaughterhouse - largely are not solved until now: European borders, cultural conflicts, economic interests. To understand what is happening today - need to understand what was the First World War.

“Results of the First World War in Russia were particularly tragic, huge human losses, the collapse of the monarchy said the Chairman of the State Duma of the Russian Federation and Chairman of the Russian Historical Society Sergei Naryshkin. And then the revolution and a bloody civil war. These events deleted the memory of the First World War from the consciousness of its contemporaries, and especially their descendants.”

Russia's role in the First World War is a complicated question. Study of the First World War in the Soviet period was almost banned. The museum collections just were not going to. The result is a huge number of white spots.

The memorial to the heroes of the First World War was erected on Poklonnaya Hill in Moscow's Victory Park. The opening of the monument is one of the key events devoted to the 100th anniversary of the outbreak of World War I, which started on July 28, 1914 and lasted until November 11, 1918. The War, which is considered one of the deadliest conflicts in history, took about 16 million lives.

On the eve of the First World War, Russia did everything possible to persuade Europe to resolve the conflict peacefully and to avoid bloodshed, which reflects the character of the state, Russian President Vladimir Putin said, speaking at the opening ceremony of the memorial to WWI Heroes in Moscow.

According to Putin, Russia has been advocating strong, cordial relations between countries for ages, RIA Novosti reports. “And this is how it was on the eve of the First World War, when Russia went to great lengths to persuade Europe to settle the conflict between Serbia and Austria-Hungary peacefully. But [Europe] turned a deaf ear to Russian pleas. And it had to confront the challenge and protect the Slavic population, shielding its citizens from external threats,” Putin stressed.

The President added that Russia fulfilled its duty and succeeded in withstanding the onslaught. “Russia was able to resist the onslaught and then take the offensive. And the whole world learnt about the legendary Brusilov Offensive. But Russia was robbed of this victory by those, who called for a defeat of their native land, of their army, by those who are formenting strife and struggled for power, betraying national interests,” Putin said.

Key word: Archduke Franz Ferdinand, Serbia, Austria-Hungary, Russia, Germany, France, Britain, Bismarck, The Triple Alliance, Nicolas II, Franco-Russian Agreements

100 Years since the First World War

Andrey Sedov

The Causes of World War I

June 28th in Sarajevo

We will start with the facts and work back: it may make it all the easier to understand how World War I actually happened. The events of July and early August 1914 are a classic case of “one thing led to another”—otherwise known as the treaty alliance system.

The explosive that was World War I had been long in the stockpiling and the spark was the assassination of Archduke Franz Ferdinand, heir to the Austro-Hungarian throne, in Sarajevo on 28th June 1914. Ferdinand’s death at the hands of the Black Hand, a Serbian nationalist secret society, set in train a series of mindlessly mechanical events that culminated in the world’s first global war.

Austria-Hungary’s Reaction

Austria-Hungary’s reaction to the death of their heir (who was, in any case, not greatly loved by the Emperor, Franz Josef, or his government) was three weeks in coming. Arguing that the Serbian government was implicated in the machinations of the Black Hand (whether she was or not remains unclear but it appears unlikely), the Austro-Hungarians opted to take the opportunity to stamp its authority upon the Serbians, crushing the nationalist movement there and cementing Austria-Hungary’s influence in the Balkans. It did so by

issuing an ultimatum to Serbia whose demand that the assassins be brought to justice, effectively nullified Serbia's sovereignty. Sir Edward Grey, the British Foreign Secretary, was moved to comment that he had "never before seen one State address to another independent State a document of so formidable a character."

Austria-Hungary's expectation was that Serbia would reject the remarkably severe terms of the ultimatum, thereby giving her a pretext for launching a limited war against Serbia. However, Serbia had long Slavic ties with Russia, an altogether different proposition for Austria-Hungary. Whilst not really expecting that Russia would be drawn into the dispute to any great extent other than through words of diplomatic protest, the Austro-Hungarian government sought assurances from her ally, Germany, that she would come to her aid should the unthinkable happen and Russia declare war on Austria-Hungary. Germany readily agreed and even encouraged Austria-Hungary's warlike stance. Quite why, we will come back to later.

One Thing Led to Another

Thus, we have the following remarkable sequence of events that led inexorably to the 'Great War'--a name that had been touted even before the onset of the conflict.

Austria-Hungary, dissatisfied with Serbia's response to her ultimatum (which in the event was almost entirely placatory even though her jibbing at a couple of minor clauses gave Austria-Hungary her sought-after cue) declared war on Serbia on 28th July 1914.

Russia, bound by treaty to Serbia, announced the mobilisation of its vast army in her defence, a slow process that would take around six weeks to complete.

Germany, allied to Austria-Hungary by treaty, viewed the Russian mobilisation as an act of war against Austria-Hungary and, after scant warning, declared war on Russia on 1st August.

France, bound by treaty to Russia, found itself at war against Germany and, by extension, against Austria-Hungary following the German declaration of war on 3rd August. Germany was swift to invade neutral Belgium so as to reach Paris by the shortest possible route.

Britain, allied to France by a more loosely worded treaty which placed a “moral obligation” upon her to defend France, declared war on Germany on 4th August. Her reason for entering the conflict lay in another direction, the fact that she was obligated to defend neutral Belgium according to the terms of a 75-year old treaty. With Germany’s invasion of Belgium on 4th August and the Belgian King’s appeal to Britain for assistance, Britain committed herself to Belgium’s defence later that day. Like France, she was, by extension, also at war with Austria-Hungary.

With Britain’s entry into the war, her colonies and dominions abroad, including Australia, Canada, India, New Zealand and the Union of South Africa, variously offered military and financial assistance. The United States’ President Woodrow Wilson declared a U.S. policy of absolute neutrality, an official stance that would last until 1917 when Germany’s tactic of unrestricted submarine warfare--which seriously threatened America’s commercial shipping (which was in any event

almost entirely directed towards the Allies led by Britain and France)-- forced the U.S. finally to enter the war on 6th April 1917.

Japan, honouring a military agreement with Britain, declared war on Germany on 23rd August 1914. Two days later Austria-Hungary responded by declaring war on Japan.

Italy, although allied to both Germany and Austria-Hungary, was able to avoid entering the fray by citing a clause enabling it to evade its obligations to both. In short, Italy was committed to defend Germany and Austria-Hungary only in the event of a ‘defensive’ war and Italy argued that their actions were ‘offensive’ so she declared, instead, a policy of neutrality. The following year, in May 1915, she finally joined the conflict by siding with the Allies against her two former allies.

Such were the mechanics that brought the world’s major nations into the war at one time or another. It is clear from the summary above that the alliance system was as much at fault as anything else in bringing about the scale of the conflict. What was intended as a strictly limited war--a brief war--between accuser and accused, Austria-Hungary and Serbia, rapidly escalated into something that went beyond the expectations of even the most warlike of ministers in Berlin (and certainly Vienna, which quickly became alarmed at the spiralling events in late July and sought German reassurances).

It is possible to delve deeply into European history in the quest to unearth the roots of the various alliances that were at play in 1914. However, for our purposes, it serves to date the origins of the core alliances back to Bismarck’s celebrated intrigues, as he set about creating a unified Germany from the loose assembly of German confederated states in the 1860s.

Bismarck's Greater Germany

Bismarck, first Prime Minister of Prussia and, eventually, Chancellor of the German Empire (once he had assembled it), set about the construction of Germany through a mixture of high politics judiciously assisted by war against Austria and France. Appointed Prime Minister and Foreign Minister of Prussia by Kaiser Wilhelm I in 1862, Bismarck was consumed by the desire to create a German Empire out of the collection of smaller German states that were largely under Austria's influence (another German-speaking nation).

His first step was to oust Austria as the prime influence on these German states. He achieved this by engineering a war with Austria in 1866 over some disputed territory in the duchy of Holstein (much against the wishes of his own Kaiser). The resulting war lasted just seven weeks--hence its common title 'The Seven Weeks War'--and ended with the complete dominance of the supremely efficient Prussian military. In the peace mediated by the French Emperor, Napoleon III, Bismarck extracted from Austria not only Schleswig and Holstein, but also Hanover, Hesse, Nassau and Frankfurt, creating the North German Federation. Equally importantly, Bismarck successfully displaced Austria in the spheres of influence over the many small German states.

Having assembled a united grouping in the north Bismarck determined to achieve the same in the south--and, thus, unite all of the German states under the Prussian banner. But the question was how to achieve this? Bismarck resolved that war with the French, a common enemy, would achieve his ends.

Firstly, he needed to engineer a credible reason for war. So, in 1870, Bismarck attempted to place a Hohenzollern prince on the throne of Spain. Napoleon III, fearful of the prospect of theoretical war on two fronts, because the Hohenzollern prince was a relative of Kaiser Wilhelm I, objected. Therefore, Bismarck turned up the diplomatic heat by releasing, on 14th July 1870, a doctored version of a telegram ostensibly from the Kaiser to Bismarck himself, called the Ems Telegram. The effect of the telegram was to simultaneously insult both France and Prussia over their inability to resolve the dispute concerning the Spanish throne. Napoleon III, facing civil revolt at home over quite unrelated matters, and upon receiving encouraging noises from his military commanders, responded by declaring war on Prussia five days later, on 19th July 1870.

Once again, as was the case with Austria, the Prussian military machine demolished the French forces. Napoleon III, who had personally led his forces to defeat in the Battle of Sedan, surrendered and was deposed in a civil war that erupted in France and resulted in the establishment of the Third French Republic. Meanwhile, the Prussian forces laid siege to Paris between September 1870 and January 1871, ultimately starving the city into surrender.

The consequences of the war were numerous. Apart from the usual territorial gains--France ceded both Alsace and Lorraine to Prussia and was forced to pay swingeing reparations (equivalent to around \$1 billion today)--the southern German states agreed to an alliance with their northern counterparts, resulting in the creation of Bismarck's cherished German Empire.

Bismarck's Need for Alliances

Bismarck's creation of a unified Germany was of direct relevance to the outbreak of war some 43 years later, since it resulted in the assembly of the key alliances that later came into play. Having achieved his life's aim, Bismarck's expansionary plans were at an end. He had secured what he wanted and his chief desire, now, was to maintain its stability. So he set about building European alliances aimed at protecting Germany from potentially threatening quarters.

He was acutely aware that the French were itching to avenge their defeat at the earliest opportunity, indeed, the loss of Alsace and Lorraine to Prussia was to prove to be a lasting sore. In fact, the French plan for war in 1914, Plan XVII, was largely based around the recapture of Alsace and Lorraine in the shortest possible time and it had disastrous consequences.

Britain's Splendid Isolation

Initially, Bismarck did not fear an alliance between France and Britain because the latter was, at that time, gripped by the self-declared 1870s policy of "splendid isolation", choosing to stay above continental European politics.

The Three Emperors League & the Dual Alliance

In 1873, Bismarck began by negotiating the Three Emperors League, which committed Germany, Austria-Hungary and Russia to each other's aid in time of war. However, it only survived until Russia's withdrawal five years later in 1878, leaving Bismarck with a new Dual Alliance with Austria-Hungary in 1879.

This latter treaty promised mutual aid in the event of an attack by Russia, or if Russia aided another power in a war with either Germany or Austria-Hungary. Should either nation be attacked by another power, e.g. France, the other was to remain--at the very least--benevolently neutral. This alliance, unlike others, endured until the outbreak of war in 1914. It was this mutual aid commitment that Austria-Hungary invoked when she summoned Germany to her aid against Russian support for Serbia (who, in turn, was protected by treaty with Russia).

The Triple Alliance

Two years after Germany and Austria-Hungary concluded their agreement, Italy was brought into the fold with the signing of the Triple Alliance in 1881. Under the provisions of this treaty, Germany and Austria-Hungary promised to assist Italy if she were attacked by France and, in return, Italy was bound to give assistance to Germany or Austria-Hungary if France declared war against either. Additionally, should any signatory find itself at war with two powers (or more), the other two were committed to providing military assistance. Finally, should any of the three determine to launch a 'preventative' war, the others would remain neutral.

One of the chief aims of the Triple Alliance was to prevent Italy from declaring war against Austria-Hungary with whom the Italians were in dispute over territorial matters.

The Secret Franco-Italian Alliance

In the event, the Triple Alliance was essentially meaningless, because Italy subsequently negotiated a secret treaty with France, under which Italy would remain neutral should Germany attack France--which, in the event, was what transpired.

In 1914 Italy declared that Germany's war against France was an 'aggressive' one and this entitled her to claim neutrality. A year later, in 1915, Italy did enter the First World War, as an ally of Britain, France and Russia.

Austria-Hungary signed an alliance with Romania in 1883, negotiated by Germany. Although, after starting World War I as a neutral country, Romania eventually joined in with the Allies and Austria-Hungary's treaty with Romania became of no actual significance.

The Reinsurance Treaty

Although it was allowed to lapse three years after its signing, of potentially greater importance was the so-called Reinsurance Treaty with Russia to which Bismarck consented in 1887. This document stated that both powers would remain neutral if either was involved in a war with a third party (be the action offensive or defensive). However, should that third power be France, Russia would not be obliged to provide assistance to Germany (as was the case for Germany if Russia found itself at war with Austria-Hungary). Bismarck's intention was to avoid the possibility of a war on two fronts against both France and Russia. It was a decidedly tangled mesh of alliances and, in 1890, the Russian Tsar, Nicholas II, allowed the Reinsurance Treaty to lapse (the

same year the new German Kaiser, Wilhelm II, engineered the dismissal of his veteran Chancellor, Bismarck).

Franco-Russian Agreements

The year after the Reinsurance Treaty lapsed Russia allied itself with France. Both powers agreed to consult with each other should either find itself at war with any other nation or if, indeed, the stability of Europe was threatened. This rather loosely worded agreement was solidified in 1892 with the Franco-Russian Military Convention, aimed specifically at counteracting the potential threat posed by the Triple Alliance of Germany, Austria-Hungary and Italy. In short, should France or Russia be attacked by one of the Triple Alliance signatories--or even should a Triple Alliance power mobilise against either (where mobilise meant simply placing the nation on a war footing preparatory to the declaration of hostilities), the other power would provide military assistance.

Britain's Emergence from Splendid Isolation

Meanwhile, Britain was waking up to the emergence of Germany as a great European power and a colonial power at that. Kaiser Wilhelm's successor, Wilhelm II, proved far more ambitious in establishing "a place in the sun" for Germany. With the effective dismissal of Bismarck the new Kaiser was determined to establish Germany as a great colonial power in the Pacific and, most notably, in Africa. Encouraged by naval minister, Tirpitz, he embarked upon a massive shipbuilding exercise intended to produce a naval fleet to equal Britain's, which was indisputably, by far and away, the world's largest.

Britain, at that time the greatest power, took note. In 1902, she agreed a military alliance with Japan, blatantly aimed at limiting German colonial ambitions in the east. Determined to outstrip Germany, she also responded by commissioning the build-up of her own naval strength. In this, she succeeded, building in a record 14 months the enormous Dreadnought battleship, which was completed in December 1906. By the time war was declared in 1914 Germany could only muster 29 battleships against Britain's 49.

In spite of her lack of success in the naval race, Germany's ambitions did manage to drag Britain into the European alliance system and, it has been argued, brought war that much closer.

Cordial Agreements: Britain, France and Russia

Two years later Britain signed the Entente Cordiale with France. This 1904 agreement finally resolved the numerous leftover colonial squabbles. More significantly, however, although it did not commit either party to the other's military aid in time of war, it did generally offer closer diplomatic co-operation. Three years later, in 1907, Russia formed what became known as the Triple Entente (which lasted until World War I) by signing the Anglo-Russian Entente with Britain. Together, the two agreements formed a tripartite alliance that lasted and effectively bound each to the other right up to the outbreak of World War just seven years later.

Again, although the two Entente agreements were not militarily binding in any way, they did place a "moral obligation" upon the signatories to aid each other in time of war. It was chiefly this moral obligation that drew Britain into the War in defence of France, although

the British pretext was actually the terms of the largely forgotten 1839 Treaty of London that committed the British to defend Belgian neutrality (discarded by the Germans as “a scrap of paper” when they asked Britain to ignore it in 1914).

In 1912 Britain and France did, however, conclude a military agreement, namely, the Anglo-French Naval Convention, which promised British protection of France’s coastline from German naval attack and French defence of the Suez Canal.

Agreements Set, the Occasional Minor War

Such were the alliances between the major continental players. There were other, smaller alliances too--such as Russia’s pledge to protect Serbia and Britain’s agreement to defend Belgian neutrality--and each served its part in drawing each nation into the coming Great War.

In the interim, however, there were a number of ‘minor’ conflicts that helped to stir up emotions in the years immediately preceding 1914, giving certain nations more stake than others in entering the World War.

Russia’s War with Japan: Shocking Japanese Victory

Ever since Russia had declined Japan’s offer in 1903 for each to recognise the other’s interests in Manchuria and Korea, trouble had been looming. The Japanese launched a successful attack upon Russian warships in Korea, at Inchon, and in Port Arthur, China. This was followed by a land invasion of both the disputed territories of Korea and Manchuria in 1904.

Among other set-pieces, the Japanese astonished the Western powers by destroying the entire Russian fleet at the Battle of Tsushima (27th-28th May 1905) with the loss of only two torpedo boats--a humiliating Russian defeat.

The U.S. President, Theodore Roosevelt, mediated a peace agreement between Japan and Russia, which resulted in material gains for Japan and with note being taken in Berlin of the myth of Russian "invincibility". The scale of Russia's defeat in part contributed to the attempted Russian Revolution of 1905, and the battered and shaken Tsar, Nicholas II, was left determined to restore Russian prestige (and not least that of the Romanov dynasty itself) and what better way to achieve this than through military conquest?

The Balkans, 1912: Italy versus Turkey

Strife in the Balkans was nothing new. In 1912 it manifested itself in a war between Italy and Turkey, over the latter's African possessions. Turkey lost and was forced to hand over Libya, Rhodes and the Dodecanese Islands to the Italians.

The Balkans, 1912 (Part II): The First Balkan War

Turkey's troubles were not yet over. Having concluded a peace with the Italians it found itself engulfed in war with no fewer than four small nations, Greece, Serbia and Bulgaria--and later Montenegro, over the possession of Balkan territories. The intervention of the larger European powers brought about an end to this the First Balkan War of 1912-13. Again Turkey lost out, losing Crete and all of its European possessions.

The Balkans, 1913: The Second Balkan War

Later in 1913, conflict erupted again in the Balkans, when the so-named “Young Turks”--Turkish army officers--denounced the earlier peace as unfair and when Bulgaria, dissatisfied with its earlier spoils, fought with its recent allies in the attempt to control a greater part of Macedonia. Between May and July 1913 Bulgaria’s former allies beat back the new aggressor and Romania captured the Bulgarian capital, Sofia, in August. Beaten and forced to surrender on 10th August 1913, Bulgaria also had to hand back Adrianople to Turkey.

Troubled Peace in the Balkans

In spite of the re-establishment of peace in the Balkans, nothing had really been settled and tension remained high. The numerous small nations that had found themselves under Turkish or Austro-Hungarian rule for many years began to stir themselves in nationalistic fervour. Yet while these Balkan nations sought their own individual voice and self-determination, they were, nevertheless, united in identifying themselves as pan-Slavic peoples, with Russia as their chief ally. The latter was keen to encourage this belief in the Russian people as the Slav’s natural protectors, for apart from a genuine emotional attachment, it was the means by which Russia could regain a degree of lost prestige.

Unsettled Empires

By 1914, trouble was not restricted to the smaller nations outlined above. The Austro-Hungarian Empire was directly affected by the troubles in the Balkans and, under the ageing Emperor Franz Josef, was patently struggling to maintain coherence among the various diametrically opposed ethnic groups which fell under the Austro-Hungarian umbrella. So it was that the assassination of Franz Ferdinand by the Serbian nationalist secret society, the Black Hand, provided the Austro-Hungarian government with a golden opportunity to stamp its authority over the region.

Russia, an ally of the Slavs, and therefore of Serbia, had been struggling to suppress full-scale revolution ever since the Japanese military disaster of 1905. In 1914, though the Tsar himself was reluctant, his government saw war with Austria-Hungary as an opportunity to restore social order—which indeed it did, until repeated Russian military setbacks, Rasputin’s intrigues at court and food shortages combined to bring about the long-threatened total revolution (which, encouraged by Germany, brought about Russia’s withdrawal from the war in 1917).

Then there was France. Almost immediately following her defeat by Prussia in the Franco-Prussian War of 1870-71, together with the humiliating annexation by the newly unified Germany of the coal-rich territories of Alsace and Lorraine, the French government and military alike became united in their thirst for revenge. To this end the French devised a strategy for a vengeful war upon Germany, Plan XVII, whose chief aim was the defeat of Germany and the restoration of Alsace and Lorraine. The plan was fatally flawed, and relied to an

untenable extent upon the “élan” which was believed to form an integral part of the French army, making it an allegedly irresistible force that would sweep over its enemies.

Germany’s Path to War

As for Germany, she was unsettled both socially and militarily. The 1912, the Reichstag elections had resulted in the election of no fewer than 110 socialist deputies, making Chancellor Bethmann-Hollweg’s task in liaising between the Reichstag and the autocratic Wilhelm, not to mention the rigidly right-wing military high command, next to impossible.

Bethmann Hollweg, who was increasingly despondent, came to believe that Germany’s only hope of avoiding civil unrest sooner rather than later lay in war: preferably a short, sharp war, although he did not rule out a European-wide conflict if it resolved Germany’s social and political woes. This outlook on life fuelled his decision of 6th July 1914--whilst the Austro-Hungarian government was weighing its options with regard to Serbia--to offer the former what has been commonly referred to as a “blank cheque”; that is, an unconditional guarantee of support for Austria-Hungary no matter what she decided.

Germany’s military agitation arose in the sense that Kaiser Wilhelm II was finding himself largely frustrated in his desire to carve out a grand imperial role for Germany. Whilst he desired “a place in the sun”, he found that all of the bright areas had been already snapped up by the other colonial powers, leaving him only with a place in the shade.

Not that Wilhelm II was keen upon a grand war. Rather, he failed to foresee the consequences of his military posturing and his determination, with varying success, to construct both land and naval forces that would be equivalent to--and better than--those of Britain and France. However, his government and his military commanders assuredly did anticipate what was to come. A plan to take on both Russia and France, a war on two fronts, had long been expected and been taken into account.

The so-called Schlieffen Plan, devised by former Army Chief of Staff, Alfred von Schlieffen, had been carefully crafted to deal with a war on two fronts scenario. The plan, which very nearly succeeded, outlined a strategy to conquer France and knock her out of the war on a ‘Western Front’, within five weeks. Already, the Germans had calculated, Russia could effectively mobilise for war on the ‘Eastern Front’ and this, they estimated, would take six weeks. It has often been speculated upon and argued that the plan would have succeeded in 1914 but for the decision of the then--German Chief of Staff, Helmuth von Moltke, to authorise a critical deviation from the plan stemming, it is believed, from a lack of nerve, to slow, crucially, the path towards Paris, with fatal consequences which ended in static trench warfare).

Still, the German plan took no real account of Britain’s entry into the war. The German government gave no credence to the possibility that Britain would ignore her own commercial interests (which were presumably best served by staying aloof from the conflict and maintaining her all-important commercial trading routes) and would instead uphold her ancient treaty of obligation to restore violated Belgian neutrality.

British Dithering

It has also been suggested that Germany would have backed away from war had Britain declared her intentions sooner. Believing that Britain would stay out of the coming conflict and would limit herself to diplomatic protests--after all, Britain was under no strict military obligation to France--Germany and Austria-Hungary proceeded under the belief that war would be fought solely with France and Russia.

The British government and its Foreign Minister, Sir Edward Grey, attempted to mediate throughout July, reserving at all times the right to remain aloof from the dispute. It was only as the war began that the British position ostensibly solidified into support for Belgium. Hence, there is the oft-levelled criticism that, had Britain come out clearly on the side of Belgium and France earlier in July, war would have been avoided and Germany would, effectively, have instructed Austria-Hungary to settle with Serbia, especially given the latter's willingness to co-operate with Austria-Hungary. Whether this would have transpired given the German war machine's determination for war is of course unknown.

A Family Affair

The First World War has sometimes been labelled, with reason, "a family affair". This is derived from the reality that many of the European monarchies--many of which fell during the war (including those of Russia, Germany and Austria-Hungary)--were inter-related. The British monarch, George V's, predecessor, Edward VII, was the German Kaiser's uncle and, via his wife's sister, uncle of the Russian

Tsar as well. His niece, Alexandra, was the Tsar's wife. Edward's daughter, Maud, was the Norwegian Queen and his niece, Ena, Queen of Spain. Marie, a further niece, was to become Queen of Romania.

In spite of these familial relations--nine Kings attended Edward's funeral--European politics was all about power and influence, protection and encirclement and had resulted in the tangled web of alliances which had sprung up in the wake of the rise of the newly united German Empire in 1871.

The July Crisis

The so-called “July Crisis” actually spans the period from the assassination of the Austro-Hungarian heir to the throne, Archduke Franz Ferdinand, on 28th June 1914 to the general declaration of war in early August.

Elements within the Austro-Hungarian government had been itching to strike at Serbia during the immediate pre-war years but had lacked a credible excuse to do so. Nationalist pan-Slav agitation within Serbia, which Austria-Hungary suspected was encouraged by the Serbian government, had served only to destabilise Austro-Hungarian influence in the Balkans.

An Excuse for War

The assassination of Franz Ferdinand provided the Austro-Hungarian government with a ready made excuse to launch what it believed would prove to be a limited war against the manifestly weaker Serbians. Ferdinand's death was, in any event, not greatly mourned either by the government or by the Emperor himself, Franz Josef, with

whom he had never been close and with whom he was frequently in political disagreement.

The Austro-Hungarian Chief of Staff--and Commander-in-Chief--was Conrad von Hotzendorf. For years he had been pressing for 'surprise' attacks against Austria-Hungary's enemies, i.e. Serbia and Italy. With the murder of Ferdinand he pressed the Foreign Minister, Count Leopold von Berchtold, to declare a state of war with Serbia. Both were united in requesting Franz Josef and Prime Minister Tisza to launch an attack against Serbia without first declaring war in early July, thus guaranteeing the element of surprise. Tisza, however, argued that retribution against Serbia--whose implication in Ferdinand's murder had not then (and even today has not) been proven--should be sought via diplomatic channels. Tisza was aware of the possibility that war with Serbia could rapidly escalate into a general European conflict as a consequence of the treaty system.

One Treaty after Another

Russia was bound by agreement with Serbia to protect her in the event of attack. Furthermore, the Dual Alliance between Germany and Austria-Hungary stated that if either found itself at war with Russia the other would enter the fray to provide assistance. Similarly, the Franco-Russian Military Convention of 1892 provided for French assistance should Russia find itself at war with either Germany or Austria-Hungary and Britain, as the result of a number of agreements, was in effect, although not technically, bound to aid France should she find herself at war with Germany.

The Austro-Hungarians were inclined to believe, however, that Russia would limit herself to diplomatic vacillations rather than go to war with Austria-Hungary (and therefore with Germany, etc). Nevertheless, Tisza was keen to ensure that, should the unthinkable occur and Austria-Hungary actually find herself at war with Russia, Germany would prove ready to honour her treaty obligations.

Germany's Blank Cheque

Germany, who to all intents and purposes appeared to be spoiling for confrontation, offered what became known as "the blank cheque" to Austria-Hungary on 6th July. In a diplomatic communication from the German Kaiser, Wilhelm II, Austria-Hungary was promised unconditional support from Germany regardless of whatever action Austria-Hungary decided to take in punishing Serbia. There is little doubt that this note from Germany was the first clear indication that Germany was agreeable to war with--at least--France and Russia although she hoped to avoid war with Britain.

Much encouraged by this emphatic show of support, Austria-Hungary issued an ultimatum to Serbia on 23rd July that effectively revoked Serbia's national sovereignty. This ultimatum, which was nominally intended as a means of apprehending Franz Ferdinand's murderers, was confidently expected to be rejected by the Serbians.

An Ultimatum to Serbia

Consequently, plans for war began to be laid in Vienna. The Austro-Hungarian Emperor, who understood what issue of the ultimatum inevitably meant, had to be reluctantly persuaded to approve

its dispatch. Astonishingly however, Serbia consented to virtually all of Austria-Hungary's demands bar a number of minor clauses. Dissent on these however was seized upon by Austria-Hungary as the necessary pretext for a formal declaration of war on 28th July 1914.

The Month of Holidays

It was unfortunate that events took place during the month of July--a holiday month when politicians and diplomats were away from their desks. By the time the Austro-Hungarian ultimatum had been issued on 23rd July--and after a cooling-off period had been allowed by the Austro-Hungarians, who remained anxious to avoid a general conflagration--both the French Prime Minister, Rene Viviani, and President, Raymond Poincare, were away from France on a diplomatic mission to Russia. In St. Petersburg, they reaffirmed their support for the Tsar, Nicholas II, in his backing of Serbia.

Another power--Italy--was, as a signatory of the Triple Alliance, supposedly bound to assist Germany and Austria-Hungary in the event of war but had separately signed a secret alliance with France that effectively removed her from the equation. In any event, during the course of July, both she and Turkey gave every indication of being unwilling to become involved.

British Disinterest?

With the dominoes starting to fall, it remained unclear what position Britain would take. The German Kaiser was inclined to believe that Britain would look to her interests first and foremost and remain above the fray--after all, she had no obvious quarrel with either

Austria-Hungary or Germany, at least not in this matter. Nevertheless, Britain was practically committed to France's defence and the French went to some lengths to ingratiate themselves with the British during July. Yet the British government was aware that, in order to enter the war, a better reason than vague commitments to France would be necessary in order to convince British public opinion. In the event Britain's guarantee to maintain Belgian neutrality--agreed at the 1839 Treaty of London--served its purpose. Although there was much disagreement within the British political elite concerning conflict, it was this guarantee that brought Britain into the war on 4th August.

Public Lack of Interest

The general populace was, in most cases, largely unaware of the imminence of war until the end of the month. Enjoying the warmth of a golden summer, Europe's citizens turned their attention chiefly to news of more local importance. However, with Austria-Hungary's ultimatum of 23rd July--and her declaration of war with Serbia five days later--the approach of war rapidly hastened. On 29th July, the day after Serbia received Austria-Hungary's declaration of war, the capital, Belgrade, came under bombardment.

Mobilisation of Armies

Russia mobilised on 30th July, the following day, as did Austria-Hungary. The French, unwilling to begin hostilities themselves and painfully aware that this might serve only to alienate British sympathies, chose to withdraw their troops some 10 km all along the German border. On 31st July, Germany demanded of Russia that she

immediately demobilise, while requiring from France--with an answer expected within 12 hours--a declaration of neutrality in the event of war with Russia. Germany's claim of self-defence was regarded dimly by the French government, who replied that France would act in accordance with her own interests.

Panic across Europe

The next day, with no answer received from Russia to Germany's ultimatum, both Germany and France ordered mobilisation on 1st August. Stock exchanges panicked and many were closed. Later that evening Germany formally declared war on Russia in spite of Wilhelm's twelfth-hour panicky decision, which was ignored by his Chief of Staff Helmuth von Moltke, to try and abort the German invasion of Belgium and France.

Germany delivered an ultimatum to Belgium on the evening of 2nd August, requiring that she remain neutral while German troops occupied her while en route for France. The following day the British Foreign Secretary, Sir Edward Grey, announced to Parliament that Britain would fight to defend Belgian neutrality if necessary. At last Britain had openly stated her position.

The Belgian King, Albert I, declared on 3rd August his rejection of Germany's ultimatum and the next day, 4th August, German troops invaded Belgium. Britain demanded a "satisfactory" explanation from Germany to be delivered by 11 pm (UK time) for her decision to march into Belgian territory at Gemmerich. When it was not forthcoming at the appointed hour, Britain completed the European line-up by announcing her state of war with Germany.

The Eastern Front

The Battle of Stalluponen, 1914

The first action on the Eastern Front, the Battle of Stalluponen (in present day Lithuania), was fought by a corps of the German Eighth Army against Russian General Rennenkampf's First Army.

Russia's planned invasion of East Prussia, which was a major component of their pre-war strategy, Plan 19, was two-pronged. Rennenkampf's First Army, of 200,000 men, entered East Prussia from the north while General Samsonov's Second Army invaded from the south. Rennenkampf's forces marched into East Prussia on 17th August 1914, following cavalry probes conducted five days earlier, on the same day that General Hermann von Francois, commander of I Corps attached to General von Prittwitz's Eighth Army, brought them into action.

Launching a frontal attack, the aggressive Francois drove the Russians back to the frontier, snapping up 3,000 prisoners in the process. Prittwitz, who had no prior knowledge of Francois's unauthorised attack, believed his strategy to be dangerous in the extreme and feared that Francois's forces could feasibly be encircled by Rennenkampf's much larger force. Consequently, he ordered Francois to call off his offensive before the latter could exploit his unexpected victory.

As Francois's corps withdrew to Gumbinnen, Rennenkampf's army resumed its slow march westward into East Prussia. Francois urged Prittwitz to launch an offensive against Rennenkampf sooner rather than later and Prittwitz, encouraged by Francois's initial success, concurred, authorising a much larger attack upon the Russian First Army three days later, on 20th August, at the Battle of Gumbinnen.

The Battle of Gumbinnen, 1914

Signalling the first major offensive on the Eastern Front, and following the initial action by the German Eighth Army at Stalluponen on 17th August 1914, the Battle of Gumbinnen was initiated by the Eighth Army's commander General von Prittwitz, during the early hours of 20th August. Fairly encouraged by the success of I Corps under the impatient and aggressive General Hermann von Francois in capturing 3,000 Russian prisoners at Stalluponen before pulling his corps back to Gumbinnen, 15 km to the west of Stalluponen (an attack launched by Francois without prior consultation with the Eighth Army commander), Prittwitz, encouraged by Francois, decided to press ahead with an assault against the Russian First Army under Rennenkampf at Gumbinnen.

Aware that General Samsonov's Russian Second Army was slowly winding its way northwards, Prittwitz decided to engage Rennenkampf's forces by advancing across a 55 km front at the first available opportunity. The Eighth Army's strength was estimated at approximately 150,000 as opposed to Rennenkampf's 200,000. After assigning a corps to guard the Eighth Army's rear, he dispatched three corps plus a further division to the line south of Gumbinnen, around 40 km inside the East Prussian border.

The German offensive was hastily launched before two of his corps were prepared. General Mackensen, whose XVII Corps was sited in the centre, and General von Below, to the south, did not achieve a full state of readiness until some four to eight hours after Francois had commenced the attack in the north with I Corps at 4 am in the

morning of 20th August. As for the additional division dispatched by Prittwitz, it arrived too late to see any action whatsoever.

Although Rennenkampf's forces defended with vigour, his right flank crumpled during the mid-afternoon after running short of shells, with Francois forcing a Russian 8km retreat. This encouraged Mackensen to make an advance when his own forces were ready to attack at 8 am, with Below following at midday. However, alerted by Francois's earlier attack, some effective Russian deployment of heavy artillery wreaked havoc among Mackensen's troops, forcing him, with Below, to withdraw some 24 km in disorder. Francois, aware that the German centre and right were in disarray, was similarly obliged to authorise a retreat. In the process, the Russians managed to capture 6,000 prisoners during the German retreat.

Prittwitz, panicked by the effectiveness of the Russian counter-attack and concerned that Samsonov's advancing southern Second Army would combine to envelop the Eighth Army -- in spite of Rennenkampf's apparent unwillingness to pursue his foe--ordered a general withdrawal to the River Vistula and effectively conceded to the entire Russian invasion of East Prussia.

Helmut von Moltke, the German Chief of Staff in Berlin, was furious at Prittwitz's capitulation. Promptly recalling Prittwitz and his deputy, von Waldersee, to Berlin--an effective dismissal -- he brought the imperturbable Paul von Hindenburg out of retirement and gave him command of the Eighth Army, assigning to him as his Chief of Staff the bold, aggressive Erich Ludendorff, who had lately impressed during the German capture of Liege.

Fortunately for Hindenburg, the retreat to the Vistula had not been fully executed when he arrived in the east on 23rd August. Consulting with Ludendorff and Colonel Hoffmann, Prittwitz's deputy chief of operations, he resolved to reverse Prittwitz's strategy of withdrawal, choosing instead to launch an offensive against Samsonov's approaching Second Army. This action resulted in possibly the greatest triumph of the war at Tannenberg.

The Battle of Tannenberg, 1914

Perhaps the most spectacular and complete German victory of the First World War, the encirclement and destruction of the Russian Second Army in late August 1914, virtually ended Russia's invasion of East Prussia before it had really started. Russia's incursion into German territory was two-pronged. General Samsonov began by taking his Second Army into the south-western corner of East Prussia whilst General Rennenkampf advanced into its north-east with the First Army. The two armies planned to combine to assault, Rennenkampf in a frontal attack while Samsonov engulfed Prittwitz from the rear. Such was the Russians' initial plan but Rennenkampf brought about a modification following a scrappy victory against Eighth Army at the Battle of Gumbinnen, after which he paused to reconsolidate his forces.

Prittwitz, shaken by the action at Gumbinnen and fearful of encirclement, ordered a retreat to the River Vistula. Upon receipt of this news Helmuth von Moltke, the German Army Chief of Staff, recalled Prittwitz and his deputy von Waldersee to Berlin--an effective dismissal--and installed as their replacement the markedly more aggressive combination of Paul von Hindenburg--brought out of

retirement at the age of 66--and Erich Ludendorff as his Chief of Staff, who had earlier distinguished himself at Liege.

Upon his arrival in East Prussia on 23rd August Hindenburg immediately reversed Prittwitz's decision to withdraw, choosing instead to authorise a plan of action prepared by Colonel Maximilian Hoffmann, Prittwitz's deputy chief of operations. While Hindenburg and Ludendorff received much credit for the subsequent action at Tannenberg, the actual plan of attack was devised in detail by Hoffmann.

Hoffmann proposed a ploy whereby cavalry troops would be employed as a screen at Vistula, the intention being to confuse Rennenkampf who, he knew, had a deep personal vendetta with Samsonov (who had complained of Rennenkampf's conduct at the Battle of Mukden in 1905) and so would be disinclined to come to his aid if he had a justifiable reason not to.

General Hermann von Francois's I Corps was transported by rail to the far southwest to meet the left wing of Samsonov's Second Army. Hindenburg's remaining two corps, under Mackensen and Below, were to await orders to move south on foot so as to confront Samsonov's opposite right wing. Finally, a fourth corps was ordered to remain at Vistula to meet Samsonov as his army moved north. The trap was set.

Samsonov, meanwhile, bedevilled by supply and communications problems, was entirely unaware that Rennenkampf had chosen to pause and lick his wounds at Gumbinnen and had instead assumed that his forces were continuing their movement south-west. Samsonov was similarly unaware of Hoffmann's plan or of its execution. Assured that his Second Army was en route to pursue and destroy the supposedly

retreating Eighth Army (supported by the overall commander, Yakov Zhilinski, who was subsequently dismissed for his part in the following debacle), he continued to direct his army of twelve divisions, three corps, in a north-westerly direction towards the Vistula. The remaining VI Corps he directed north towards his original objective, Seeburg-Rastenburg.

On 22nd August the bulk of Samsonov's forces reached the extremity of the German line, fighting (and winning) small actions as it continued to advance into the German trap of encirclement. Ludendorff issued the order to General Francois to initiate the attack on Samsonov's left wing at Usdau on 25th August. Remarkably, Francois ignored what was clearly a direct order, choosing instead to wait until his artillery support was in readiness on 27th August. Ludendorff, along with Hoffmann, travelled to see Francois and to repeat the order. Reluctantly, Francois agreed to commence the attack but complained of a lack of shells.

Whilst returning from their meeting with Francois, Hoffmann was passed two unciphered intelligence intercepts that had been transmitted by Rennenkampf and Samsonov, respectively. Their contents were explosive. The first, sent by Rennenkampf, revealed the distance between his and Samsonov's armies. It further detailed his First Army's imminent marching plans and these were not towards Samsonov's Second Army. The import of the message was clear: the Germans need not fear intervention from the Russian First Army during their assault upon Samsonov's forces.

The second intercepted message, from Samsonov, was similarly remarkable. Having engaged, unsuccessfully, the heavily

entrenched German XX Corps on the previous day, 24th August, at the Battle of Orlau-Frankenau, Samsonov had noted what he took to be a general German withdrawal to Tannenberg and beyond. Consequently, his message provided detailed plans for his intended route in pursuit of the German forces.

With both messages in hand, Hoffmann promptly hurried after Ludendorff and Hindenburg and handed them the intercepts. While Ludendorff was sceptical as to their authenticity, Hindenburg, having heard Hoffmann tell of the personal quarrel between Rennenkampf and Samsonov, was inclined to alter the German Eighth Army's plans accordingly. It was argued by Hindenburg and Hoffmann that Francois could, after all, await the arrival of sufficient artillery supplies before beginning his attack at Usdau, which, in the event, came two days later, on 27th August. Ludendorff, keen to assert his authority over Francois, insisted that the attack begin as originally scheduled.

Francois had no intention of attacking without artillery support. Buying time he fell to bickering with Ludendorff and, as he had intended, began his attack with I Corps on 27th August and rapidly enjoyed marked success. Rapidly taking Soldau on the Russian border and so cutting communication with Samsonov's centre, his forces confined Samsonov's left flank to the frontier.

In spite of his success, Francois enjoyed the trust of neither Hindenburg nor, particularly, Ludendorff ever again, especially once they had both moved to Berlin to take over the direction and conduct of the war. At this stage Ludendorff, fearful that Rennenkampf's forces might yet suddenly join the fray, instructed Francois to move back north in another order ignored by Francois, who chose instead to

take his corps east so as to prevent Samsonov's centre from retreating over the border. Although directly contrary to Ludendorff's clear order, his bold action contributed to the sweeping success that followed.

Helmut von Moltke, the German Army Chief of Staff in Berlin, was similarly nervous of the German Army's prospects in the east. He astonished Ludendorff by telephoning him with the news that he was dispatching a cavalry division and three corps from the west to bolster the Eastern Front. Aware that the troops could be ill-afforded by the weakened German attack that was marching on Paris, following the precisely calculated directions of the Schlieffen Plan, Ludendorff protested that such reinforcements were unnecessary. Nevertheless they were sent.

Having decided on 25th August, the day he was passed the Russian radio intercepts, that Rennenkampf's forces were unlikely to attempt to join Samsonov, Ludendorff sent the two corps stationed at Gumbinnen south into action against Samsonov's VI Corps, which was moving northwards at Bischofsburg. Surprised and disorganised, both divisions retreated separately for the Russian border.

Ignoring the warnings of a massed German advance moving south, Zhilinski directed Rennenkampf's First Army west to Konigsberg on 26th August, a considerable distance from Samsonov. Given the degree of personal enmity between Rennenkampf and Samsonov, who had physically come to blows on at least one occasion, the former had no particular inclination to come to Samsonov's assistance. Disastrously for Samsonov, Hoffmann and Ludendorff intercepted Zhilinski's unciphered order to Rennenkampf. He promptly dispatched Below from Bischofsburg to rejoin the German centre and sent Mackensen

south to meet up with General Francois, where they joined forces at Willenberg, south of Bischofsburg, on 29th August. Samsonov was by now surrounded.

At last, on 28th August, Samsonov finally became aware of his peril. Critically short of supplies, with his communications system in tatters, his forces dispersed and VI corps already having been defeated, he ordered a general withdrawal on the evening of 28th August. It was too late for Samsonov's forces as they scattered, many throwing down their weapons and running, directly into the path of the encircling German forces. Relief from the Russian border in the form of counter-attacks was weak and insufficient.

95,000 Russians troops were captured in the action. An estimated 30,000 were killed or wounded and of the original 150,000, only around 10,000 of Samsonov's men escaped. The Germans suffered fewer than 20,000 casualties and, in addition to prisoners, they captured over 500 guns. Sixty trains were required to transport the captured equipment to Germany.

Unable to face reporting the scale of the disaster to the Tsar, Nicholas II, Samsonov, lost in the surrounding forests with his aides, shot himself. His body was subsequently found by a German search party and accorded a military burial. Hindenburg and Ludendorff were feted as heroes at home in Germany. Such was the lustre of the victory that combined with later albeit lesser successes at the First and Second Battles of the Masurian Lakes, it led to Hindenburg later replacing Erich von Falkenhayn as German Chief of Staff, bringing with him to Berlin with Ludendorff as his quartermaster general.

It was a great propaganda victory and the scale of the Russian defeat shocked Russia's allies, who wondered whether it signalled the defeat of the Russian army. Such was not the case, as was demonstrated by the lesser scale of the German victories at the Masurian Lakes. As always, the sheer weight of the Russian army ensured its survival. Even so, no Russian army penetrated German territory again until the close of the Second World War in 1945.

The First Battle of the Masurian Lakes, 1914

Conducted between 9th-14th September 1914, the First Battle of the Masurian Lakes (the second was in February 1915) was the second victory of the war over the Russian army by the Germans, the first having occurred at Tannenberg in late August.

Having successfully dealt with the Russian Second Army, commanded by Samsonov, at Tannenberg, Paul von Hindenburg's Eighth Army, which consisted of 21 divisions, 18 of infantry, 3 of cavalry, turned its attention to the Russian First Army, commanded by Rennenkampf. These two armies had been deployed as two arms of a pincer movement intended to obliterate Hindenburg's forces in East Prussia. With one arm of the pincer broken, Hindenburg determined to neutralise the other in short order.

Hindenburg planned to encircle Rennenkampf by breaking through the weak flank of the latter's southern corps which had been belatedly moved south to support the Second Army at Tannenberg and which had become dangerously separated from the main body (which had remained passive during the earlier battle) in the west. Rennenkampf's army was moving through the Insterburg Gap between

Konigsberg and the Masurian Lakes, however, upon receiving news of the Second Army's defeat, Rennenkampf ordered his forces to retreat to a stronger position extending from the Baltic south-east to Angerburg. The preliminary German attack began on 7th September, lasting two days and launched from either side of the southern lakes. Its aim was to push the Russians up towards the coast. Heavily outnumbered 3-to-1, the Russian forces dispersed and the German advance continued northwards in pursuit of the main body of the Russian army.

Rennenkampf, who feared being outflanked, authorised another orderly withdrawal on 9th September, simultaneously ordering a counter-attack on the Germans by two divisions so as to hold up the German advance whilst his men pulled back. Rennenkampf was successful and with the retreat of his forces, East Prussia had been cleared of all Russian troops by 13th September. However, Russian casualties during the battle were high: 125,000 compared to the German figure of, at most, 40,000, even though the Germans could ill-afford such high losses in the east. Yakov Zhilinski, the army group commander responsible for the Russian plan of invasion, was dismissed as a consequence of the Russian army's perceived poor performance.

The action resulted in two defeats of the Russian army and largely removed any threat to the German forces stationed in East Prussia, although a Russian counter-attack between 25th-28th September (the Battle of the Niemen) forced a German retreat back to the border and resulted in the Russian army retaking much of the ground lost in the First Masurian battle.

As a consequence of Tannenberg and the Masurian Lakes, although the former battle was a much clearer cut victory than the

second, Hindenburg was hailed as a hero in Germany, subsequently succeeding Falkenhayn as Chief of the German Staff in the late summer of 1916.

In spite of Hindenburg's fame at home, his Chief of Staff, Erich Ludendorff, was the chief architect of these, and future, Hindenburg victories. He followed Hindenburg to Berlin as his quartermaster general upon Hindenburg's promotion to Army Chief of Staff.

The Battle of Bolimov, 1915

An inconclusive battle between the German Ninth Army and the Russian Second Army, the Battle of Bolimov, launched on 31st January 1915, formed part of the third German attack directed against Warsaw and was a necessary preliminary to the Second Battle of the Masurian Lakes.

The attack was centred around the town of Bolimov in the plains to the west of Warsaw. The German force was led by August von Mackensen and the Russians by Smirnov. Today the Battle of Bolimov is chiefly remembered as the site of the German army's first extensive use of poisoned gas. Experimental in nature, the firing of several thousand gas shells proved entirely unsuccessful. Not only was the xylyl bromide (a tear gas) blown back towards the German lines, it also failed to vaporise in the freezing temperatures, falling harmlessly to the ground. Because of the gas failure, the German attack was called off as a failure. The Russians, in turn, launched a number of heavy frontal counter-attacks by some 11 divisions (led by Vasily Gurko) and suffered 40,000 casualties whilst achieving little with the German artillery repulsing the Russian attacks with ease. Although the Russians were

aware that the Germans had attempted an innovation in their use of poisoned gas, its failure was such that it was not greatly remarked upon at the time, and consequently was not widely reported to Russia's Allies in the West.

Poisoned gas was to make its next appearance on the better-suited Western Front, with much greater success, during the Second Battle of Ypres in April 1915.

The Second Battle of the Masurian Lakes, 1915

Also known as the Winter Battle of the Masurian Lakes because it opened during a severe blizzard the Second Battle of the Masurian Lakes formed part of Paul von Hindenburg's plan for a two-pronged decisive push against Russia by the Austro-Germans, the aim of which was to force Russia's defeat and so bring about an end to hostilities on the Eastern Front. Specifically, Hindenburg intended to outflank the Russian positions in central Poland and push them back beyond the Vistula River.

Hindenburg's plan called for the deployment of two armies in East Prussia--the Eighth and Tenth--against the Russia Tenth Army commanded by General Sievers. Siever's army consisted of four corps, positioned north of the Masurian Lakes. This was the northern prong of Hindenburg's push against the Russians and the Germans were to advance north and south of the fortified Angerapp Line running through the Masurian Lakes. The plan was sanctioned by German Chief of Staff Erich Falkenhayn in spite of his reluctance to commit resources in the east because he firmly believed that the war would be won in the West. Falkenhayn agreed to the offensive after deciding that it would create a

favourable impression with potential allies in the Balkans if large-scale action were taken against Russia.

Begun in the face of a heavy snowstorm on 7th February 1915, Below's German Eighth Army launched a surprise attack against the Russian army's southern wing, advancing almost 70 miles within a week. Falling back, the Russians were attacked, on 9th February from the north, this time against their right flank, by the German Tenth Army, a newly created army sent to the east and consisting of eight divisions. Threatened with encirclement, some effective resistance by Sievers' XX Corps (under Bulgakov) in the Forest of Augustow held up the German advance until they finally surrendered on 21st February. Their continued resistance had however enabled the remaining three corps to escape but the remnants of the Russian Tenth Army were in disorderly retreat by 14th February.

The Russians suffered 56,000 casualties during the engagement but, once again, German losses were relatively small. Hindenburg's forces captured huge numbers of Russian prisoners, claimed by Ludendorff, Hindenburg's Chief of Staff, to number as many as 100,000. Any further German progress eastwards was ended after an attack from the Russian Twelfth Army, under Wenzel von Plehve, on 22nd February directed against the German right flank. German attacks further south, under von Linsingen, were far less productive than at the Masurian Lakes. An attack there by the Austro-German South Army through the Carpathians in February and March 1915 was quickly halted and repulsed.

The Battle of Lake Naroch, 1916

Under pressure from the Germans at Verdun in early 1916, the French Commander-in-Chief, Joseph Joffre, pressed his allies to launch offensives of their own to draw forces away from Verdun wherever possible and to place Central Powers forces under increased pressure (a policy agreed during the Chantilly Conference of December 1915). Britain responded, belatedly, with the Battle of the Somme in July; the Italians with another Isonzo battle; and Russia, under Chief of Staff Alexeev, responded with an offensive drive in the Vilna-Naroch area (Lithuania today).

With 1.5 million Russian forces facing just 1 million combined Germans and Austro-Hungarians the Russian prospects appeared good. So, Alexeev chose to launch the offensive in the north where the numerical disparity was at its greatest. He instructed General Kuropatkin's Northern Army Group to attack from the northeast towards Vilnius. The focus of the attack was to be from the east of the city and led by General Smirnov's Second Army (part of Evert's Western Army Group) consisting of 350,000 men and 1,000 guns, against which were ranged just the 75,000 men and 400 guns of Eichhorn's German Tenth Army.

Preceded by a wildly inaccurate two-day artillery bombardment, the heaviest to date on the Eastern Front, the Battle of Lake Naroch was launched on 18th March 1916 using out of date breakthrough tactics. The infantry assault that was unleashed following the artillery bombardment became rapidly bogged down in the mud created by developing spring thaw. Ill-prepared and lacking any effective supply system the attack was a notable failure with the Russian forces being

bunched up during the attack and consequently becoming ready-made targets for machine gun fire. The Germans lost 20,000 men during the battle but the Russian losses were significantly higher, at 70,000 at Lake Naroch with another 30,000 further north. Subsequent follow-up attacks on 19th and 21st March proved similarly unsuccessful. Meanwhile Kuropatkin's advance from Riga, begun on 21st March, was beaten back within a day with the loss of 10,000 men. A minor success was achieved however by General Baluyev's Second Army, which advanced a few kilometres along the shores of Lake Naroch while under the cover of fog.

Artillery attacks continued into April but German counter-attacks succeeded in recovering what little ground the Russians had succeeded in capturing. The attack had not made the Germans divert resources from Verdun and in this respect alone it was, therefore, a notable failure.

Shortly after the Lake Naroch debacle the Russians heeded another call for help, this time from the Italians. The Russian response on this occasion was markedly more effective and took the form of the Brusilov Offensive.

The Battle of Lutsk, 1916

The Battle of Lutsk of 4th - 6th June 1916 heralded the launch of the Russian Brusilov Offensive and started the remarkable run of sweeping successes enjoyed by Russian Commander, Alexei Brusilov, until the Offensive eventually ran out of steam. Lutsk had earlier suffered the attentions of the abortive Austro-Hungarian 'Black-Yellow' offensive in 1915. It had subsequently been heavily fortified as a reserve position by the Austro-Hungarians.

The little-respected commander of the Austro-Hungarian Fourth Army, Archduke Josef Ferdinand, was complacent in his firm belief in the impregnability of his line's defences. Furthermore, with the advantage of 200,000 men set against the Russians' 150,000, he was confident of his numerical supremacy. So, General Kaledin's success in smashing through the Austro-Hungarian lines on 4th June, and in clearing the hills overlooking Lutsk of its defenders on 5th proved a shattering wake-up call for Josef.

With the pounding of Russian artillery creating more than fifty breaches in its barbed wire defences, the Lutsk defenders fled in wholesale panic. However, the extensive use of barbed wire around Austro-Hungarian fortified positions meant that many were unable to escape and were consequently taken prisoner by the Russians. Virtually decimating his army Josef suffered the loss of 130,000 men in just two days. The scale of the setback subsequently broke his career with Austria-Hungary's dominant ally, Germany, requiring Josef's dismissal.

Nor was Josef's Fourth Army alone. The Austro-Hungarian Seventh Army was similarly deeply affected as the Russian steamroller continued its inexorable advance. The initial success of the Brusilov Offensive almost succeeded in knocking Austria-Hungary out of the war. The Austro-Hungarians lost a staggering 1.5 million men (including 400,000 taken prisoner) and ceded some 25,000 square kilometres of ground during the campaign. Furthermore with the launch of the Brusilov Offensive any hopes the Austrians harboured of bringing about victory in the east were extinguished. Austrian attacks in Italy ceased and Romania finally entered the war on the side of the Allies.

Conclusion

Over the next two years, the Russian army mounted several offensives on the Eastern Front but were unable to break through the German lines. Defeat on the battlefield fed the growing discontent among the bulk of Russia's population, especially the poverty-stricken workers and peasants, and its hostility towards the imperial regime. This discontent culminated in the Russian Revolution of 1917, spearheaded by Vladimir Lenin and the Bolsheviks. One of Lenin's first actions as leader was to call a halt to Russian participation in World War I and Russia concluded an armistice with the Central Powers in early December 1917, freeing German troops to face the other Allies on the Western Front.

The Second Battle of the Marne turned the tide of war decisively towards the Allies, who were able to regain much of France and Belgium in the months that followed. By the autumn of 1918, the Central Powers were unravelling on all fronts. In spite of the Turkish victory at Gallipoli, later defeats by invading forces and an Arab revolt combined to destroy the Ottoman economy and devastate its lands. The Turks signed a treaty with the Allies in late October 1918. Austria-Hungary, dissolving from within due to growing nationalist movements among its diverse population, agreed to an armistice on November 4th. Facing dwindling resources on the battlefield, discontent on the home front and the surrender of its allies, Germany was finally forced to seek an armistice on November 11th, 1918, thus ending World War I.

The four years of the Great War, as it was then known, saw unprecedented levels of carnage and destruction, thanks to the grueling trench warfare and the introduction of modern weaponry such as machine guns, tanks and chemical weapons. By the time World War I ended with the defeat of the Central Powers in November 1918, more than 9 million soldiers had been killed and 21 million wounded. Civilian casualties caused indirectly by the war numbered close to 10 million. The two nations most affected were Germany and France, each of which sent some 80 percent of their male populations between the ages of 15 and 49 into battle. The war also marked the fall of four imperial dynasties -- Germany, Austria-Hungary, Russia and Turkey.

At the peace conference in Paris in 1919, the Allied leaders stated their desire to build a post-war world that would safeguard itself against future conflicts on such a devastating scale. The Versailles Treaty, signed on 28th June, 1919, did not achieve this objective. Saddled with war guilt and heavy reparations and denied entrance into the League of Nations, Germany felt that she had been tricked into signing the Treaty, having believed that any peace would be a “peace without victory” as stated by Wilson in his famous Fourteen Points speech of January 1918. As the years passed, hatred of the Versailles Treaty and its authors settled into a smouldering resentment in Germany that would, two decades later, be one of the causes of World War II.

Bibliography

- A History of Russia. N. Riasanovsky, M. Steinberg. Oxford University Press. 2011.
- Мировая война в цифрах. –М.: Военгиз, 1934.
- Вооружённый мир и война. Описание требований Германии в будущей войне. 1914
- Зайончковский А. М. Мировая война 1914-1918 гг.–М.: Воениздат, 1938-1939. – Т. в 4-х томах.
- Зайончковский А. М. Первая мировая война.–СПб.: Полигон, 2000.
- Зайончковский А. М. Подготовка России к мировой войне.– М.: Государственное военное издательство, 1926.
- Стратегический очерк войны 1914-1918 гг.. –М.: Высший военный редакционный совет, 1920–1923.
- Яковлев Н. Н. 1 августа 1914. –М.: Молодая гвардия, 1974.
- История Первой мировой войны 1914–1918 гг. / под редакцией И. И. Ростунова. – в 2-х томах. –М.: Наука, 1975.
- Пахалюк К. Боевые действия в Восточной Пруссии в Первую мировую войну. Указатель литературы.–2-е изд.–Калининград, 2008.
- Мельгунов С. П. «Золотой немецкий ключ» к большевистской революции. – Париж, 1940.
- Бэзил Лиддел Гарт. 1914. Правда о Первой мировой.–М.: Эксмо, 2009.–480 с.– (Перелом истории).
- Лиддел Гарт Б. ч. 2: Стратегия первой мировой войны // Энциклопедия военного искусства = Стратегия непрямых действий = Liddel Hart B. H. Strategy The Indirect Approach (1954) / Ред. С. Переслегина.–М.–СПб.: ACT, Терра Фантастика, 2003. –С. 183–244.– 656 с.–(Военно-историческая библиотека).
- Барбара Такман. Первый блицкриг. Август 1914 = Tuchman Barbara W. The Guns of August / С. Переслегина, пер. О. Касимова.– М.–СПб.: ACT, Terra Fantastica, 1999.
- Волков С. В. Забытая война.
- Трубецкой Е. Н. Смысл войны. –М.: Товарищество типографии А. И. Мамонтова, 1914.
- Трубецкой Е. Н. Война и мировая задача России.– М.: Типография товарищества И. Д. Сытина, 1915.
- Керновский А. А. Очерк «Мировая война» (в сокращении)– 1943.
- Керновский А. А. Глава 15 // История Русской армии.–М.: Голос, 1992 (репринт). –Т. III-IV.
- Головин Н. Н. Военные усилия России в Первой мировой войне. В 2-х т.–Париж: Тов-во объединенных издателей.–211 + 242 с. (том 1), (том 2).
- Федорченко, С. З. Народ на войне.–М.: Советский писатель, 1990.

